Pasiunea
unui cowboy
Lorraine
Heath

Lorraine Heath

Pasiunea unui cowboy

Never Marry a Cowboy
Lorraine Heath
Copyright © 2001 Jan Nowasky
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pasiunea unui cowboy
Lorraine Heath

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Heath, Lorraine
Pasiunea unui cowboy / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 3955 – 4
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Lorraine Heath

Pasiunea unui cowboy

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

Litera®
2019

Cuprins

Prolog

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Epilog

Nota autoarei

Prolog

Anglia, 1865

Făcuse un pact cu diavolul şi îşi negociase nu doar sufletul, ci şi inima.

Strângând stâlpul cu o gravură complicată al patului cu baldachin, acceptă încruntat luxul dulce-amărui de a privi la trăsăturile delicate ale iubitei lui în timp ce ea dormea. Ca nişte aripi diafane, părul ei blond se întindea peste perna mare. În curând, avea să fie în moarte ceea ce fusese pe timpul vieţii: un înger.

— Nu v-am auzit intrând, milord, zise medicul îndepărtându-se de masa de lângă pat.

— Am intrat încet, murmură el. Nu am vrut să o deranjez.

— Soţia dumneavoastră v-a chemat mai devreme. Ştie că sfârşitul este aproape.

— Cât de aproape? întrebă el.

— Este greu de zis, milord. Cel puţin câteva zile, poate o săptămână sau mai mult dacă are noroc.

El întoarse capul, neputând să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Aveţi o înţelegere sadică asupra *norocului*.

Medicul se înroşi.

— Nu a fost intenţia mea să jignesc, milord, dar viaţa este preţioasă, fiecare moment este de preţuit.

— Nu are nici douăzeci şi cinci de ani. Nu puteţi face nimic pentru ea? întrebă el, cu frustrarea şi furia crescând din cauza incompetenţei care îl înconjura.

— Nimic în afară de a-i diminua durerea.

— Atunci, duceţi-vă dracului!

Medicul se albi.

— Nu păreţi a fi dumneavoastră…

— Cum ar trebui să par? Clarisse este aproape moartă, şi vă aşteptaţi ca eu să îi accept suferinţa docil când ştiu că raiul o aşteaptă?

— Umilinţa poate fi una dintre valorile importante. Cu siguranţă, boala aceasta este un test pentru credinţa dumneavoastră şi a ei.

El se uită urât la bărbat.

— Nu încercaţi să mă îmbunaţi cu filosofie când nu aveţi leacuri.

Medicul îşi ridică bărbia.

— Prea bine, milord. Mă scuzaţi, trebuie să mă ocup de alţi pacienţi, dar am lăsat medicamentele pentru durere pe masa de lângă pat. Doar un vârf de praf

într-un pahar cu apă. Mai mult de atât, şi riscaţi să o omorâţi.

— Ferească Sfântul să i se termine calvarul mai repede!

— Ar fi un păcat dacă i-aţi lua viaţa. Aceasta este decizia lui Dumnezeu, nu a noastră.

— Atunci, o să mă iau de Dumnezeu.

— Milord, asta-i blasfemie! M-aş fi aşteptat la vorbele astea de la fratele dumneavoastră, nu de la dumneavoastră.

— Ah, da, geamănul meu. Sunt oameni care nu ne pot deosebi.

Medicul pufni.

— Trăsăturile faciale pot fi identice, dar acţiunile vă separă.

— Aşa am auzit.

— Christopher, se auzi o voce moale.

Concedie medicul cu un fluturat din mână.

— Puteţi pleca să vă ocupaţi de ceilalţi pacienţi. Mă voi îngriji eu de nevoile ei.

— Ţineţi minte instrucţiunile mele referitoare la medicamentul pentru durere. Doar un vârf…

El ridică în grabă o mână.

— Voi face după cum mi-aţi zis.

Nu se mişcă până când medicul nu ieşi din cameră şi închise uşa de stejar. Cu inima grea, păşi în linişte la capătul patului şi îi zâmbi cu tandreţe femeii pe care o iubea de mai mult timp decât îşi putea aminti.

— Christopher.

Vocea ei părea să vină de la o distanţă mare, de parcă îşi începuse deja călătoria spre rai.

El îngenunche şi îi luă mâna fragilă în a lui, blestemând durerea care o făcea să tremure.

— Sunt aici, iubirea mea.

— M-am temut că nu vei veni.

Îi sărută uşor degetele.

— Nu te-aş lăsa să suferi de una singură. Dacă aş putea să iau boala asta asupra mea şi să te cruţ…

Mâna ei o strânse slab pe a lui.

— Nu, nu aş dori nici celui mai mare duşman al meu boala asta.

— Acum, ai dureri?

Ea încuviinţă uşor din cap, dar frumoşii ei ochi albaştri dezvăluiau proporţiile adevărate ale agoniei.

— Nu se opreşte niciodată. Uneori, şopti ea, respirând greu, îmi doresc să mor, îmi doresc ca medicul să lase medicamentul la îndemână. Ştiu că este un păcat…

El îi cuprinse obrazul şi îi atinse buzele cu degetul mare.

— Nu este un păcat să doreşti.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Îmi doresc să-ţi fi oferit un fiu, un moştenitor pentru Ravenleigh.

— Nu mi-am dorit niciodată altceva în afară de iubirea ta.

Ea îi strânse mâna, respirând greu, şi nu era nevoie de niciun cuvânt ca el să ştie că ea suferea profund.

— Îţi pregătesc medicamentul.

Se ridică şi se întoarse spre masă. Cu o mână fermă şi cu gâtul încordat până la sufocare, turnă apa rece din urcior într-un pahar. Urmând instrucţiunile medicului, adăugă un vârf din praf – apoi adăugă mai mult. Amestecând, privi la lichidul care se învârtea precum marea pe furtună, precum furtuna de furie neputincioasă care urla în el. Cum putea o boală să roadă pe dinăuntru şi nu din afară?

Se aşeză cu grijă pe marginea patului, detestând gândul că i-ar putea cauza cel mai mic disconfort. Liniile feţei ei se înmuiară, afişând recunoştinţă, în timp ce el îi sălta cu blândeţe capul şi îi aducea paharul la buze.

Ea luă o înghiţitură şi se strâmbă.

— Este aşa amar.

— Dar îţi va diminua suferinţa.

— Nu complet, recunoscu ea înainte de a termina băutura. Se întinse pe spate. Mi-a lipsit îmbrăţişarea ta.

El puse paharul deoparte.

— Nu vreau să-ţi provoc mai multă suferinţă.

— Am trecut de momentul în care un pic mai multă durere se mai simte. Am nevoie de alinare.

El alunecă sub cuverturi. Îşi ridică braţul, şi ea veni la el aşa cum visase el deseori. Capul ei se cuibări în scobitura umărului său, corpul ei mic lipit de al lui, cu mâna ei delicată strânsă pe pieptul lui.

Ea oftă tristă.

— Oh, cât de mult îmi doresc să simt din nou căldura ta şi ritmul constant al inimii tale.

— Am fost un prost să nu vin mai devreme.

El simţi cum ea clatină uşor din cap.

— Sunt sfâşiată între a te avea lângă mine şi a şti că tu trebuie să mă vezi aşa slăbită.

El strecură un deget sub bărbia ei şi îi întoarse capul până ajunse să o privească în ochi.

— Prin ochii mei, eşti la fel de frumoasă acum ca prima dată când te-am văzut, îmbrăcată într-o rochie albastră.

Ea abia zâmbi.

— Era verde. Am purtat una albastră când l-am cunoscut pe Christian.

El o sărută pe frunte.

— Ah, da, îmi amintesc acum. Te-a descris cu detalii aşa vii, că bănuiesc că amintirea lui a devenit a mea.

— Vi se întâmplă des asta vouă, nu? Mereu vă ştiţi gândurile şi sentimentele.

— Este o binecuvântare ciudată şi uneori un blestem.

Ea se încruntă.

— Am auzit servitorii vorbind. Au zis că tatăl tău îl trimite pe Christian în Texas.

— Se pare că reputaţia lui nu îi pică bine tatii.

— Nu este vina lui că femeile îl adoră. Trăsăturile incredibil de frumoase şi farmecul irezistibil sunt letale pentru raţiunea unei femei. Cum mi-ai dovedit tu însuţi. Cu toate astea, îmi fac griji pentru el.

— Nu-ţi face griji, iubirea mea. Vrea să plece. Şi apoi, Harry şi Gray merg şi ei. Nu mă îndoiesc că vor provoca destule necazuri cât să fie fericiţi.

Ea flutură din gene.

— Mă simt atât de… obosită.

Luptându-se cu lacrimile, înghiţi cu dificultate şi o trase mai aproape de el.

— Somn uşor atunci, iubirea mea!

— Te iubesc, Christopher.

— Şi eu te iubesc, mai mult decât ţi-aş putea spune.

Se îndepărtă cu grijă de ea. Aranjă cu tandreţe păturile şi îi încrucişă braţele peste piept. Apoi, făcu ce nu făcuse niciodată. Atinse uşor buzele ei cu ale lui.

— Probabil că Dumnezeu are disperată nevoie de îngeri, iubirea mea. Cu siguranţă, a dobândit unul dintre cei mai buni.

Se îndreptă şi ieşi din cameră, ştiind că fratele lui avea să vrea să o vadă pe Clarisse înainte ca ea să se stingă. Deschise uşa şi ieşi în holul magnific.

Stând pe o banchetă, fratele lui întoarse capul şi se ridică lent.

— S-a terminat veghea noastră?

El încuviinţă din cap.

— S-a dus în pace, cu numele tău pe buzele ei.

Privi cum chipul lui Christopher se boţeşte şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Ştiu că mă crezi un laş îngrozitor, dar mi-am iubit soţia prea mult ca să o privesc murind.

— Am iubit-o pe Clarisse prea mult ca să o las să moară singură. Ridică o mână pentru a opri orice posibil protest al fratelui său. Nu contează care este dragostea mai mare, Christopher. Tu eşti cel pe care l-a iubit.

Christopher făcu un pas spre el.

— Voi vorbi cu tata. Ştiu că se temea că ea era o tentaţie la care nu vei putea rezista, dar acum nu mai există niciun motiv să pleci în Texas.

— Nu te deranja pentru mine. Nu contează unde este corpul meu, *eu* voi fi în iad.

Capitolul 1

Fortune, Texas, 1870

Christian Montgomery nu avea nicio dorinţă să fie un erou, dar cumva se părea că sorţii nu prea îi păsa de dorinţele lui.

Sunetul focului de armă răsună prin cârciumă. Tânăra femeie care stătea în poala lui tresări, şi el îşi înăspri strânsoarea asupra ei, îndepărtându-şi lent paharul de whisky de la buze.

Stând în faţa barului, un bărbat care avea mare nevoie de un bărbierit şi de o baie scoase un hohot isteric, apoi trase din nou în podeaua de lemn. Individul din faţa lui sări şi se smuci cu corpul lui lungan, braţele fluturându-i în jurul lui ca ale unei sperietori de ciori prinse în vânt. Cowboy-ul cu pistolul râse mai tare şi trase din nou în podea.

Christian credea că nu avea să înţeleagă niciodată umorul texanilor. Privi iute la dealerul de faraon care deţinea localul. În spatele lui, Harrison Bainbridge îşi luă bastonul. „Fir-ar al dracului!”

Cu tandreţe, Christian o dădu pe Lorna la o parte din poala lui.

— Scuză-mă un moment, draga mea.

— Ai grijă să nu mori.

Îşi bosumflă buza plină de jos, lucru care îl făcu să se întrebe dacă ei chiar îi păsa. Împinse scaunul în spate, se ridică şi îi făcu cu ochiul.

— Nu îţi face griji.

Traversă cârciuma în timp ce bărbatul care sporovăia încărca arma cu

gloanţe, înainte de a scuipa un jet de tutun, fără a face măcar efortul de a nimeri scuipătoarea de alamă. Încă un obicei dezgustător pe care mulţi texani îl aveau.

— Să mai vedem nişte dans, ordonă el şi ţinti cu arma între picioarele bietului om care fusese prea înspăimântat să se îndepărteze în afara pericolului.

— Mă scuzi, murmură Christian.

Bărbatul cu arma îşi întoarse capul, cu dâra de tutun alunecându-i printre buze. Îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Ce ai zis?

Christian ridică o mână, într-un gest rugător.

— Trebuie să mă ierţi, dar nu prea înţeleg de ce te face să râzi ca un nebun când împuşti podeaua.

Omul aruncă o privire spre cei trei bărbaţi care îl însoţiseră în local, bărbaţi care îşi flexau degetele şi îşi mângâiau armele. Apoi, rânji, şi saliva cu tutunul curse din nou.

— Nu e vorba despre împuşcat. E vorba despre dans.

Trase un glonţ în podeaua dintre picioarele lui Christian. Acesta nici nu tresări, deşi auzi micul ţipăt al Lornei şi gâfâitul altcuiva.

— Hei, Jasper, tipul nu pare să ştie că ţinteai spre degetele lui, strigă unul dintre tovarăşii cowboy-ului, rânjind în jurul unei ţigări subţiri prinse între dinţii lui galbeni.

Jasper îşi încreţi nasul cârn.

— Cred că aşa e.

Ţinti.

— Dă-mi arma, ordonă liniştit Christian. Cunosc cuplu care deţine cârciuma, şi soţia nu va fi deloc mulţumită că i-ai găurit podeaua.

— Crezi că-mi pasă?

— Îţi păsa dacă o cunoşteai, îl asigură el, dar Jessye rareori lucra în cârciumă, acum că avea copiii care o ţineau ocupată. Ridică mâna. Dă-mi pistolul.

— Ia-mi-l, îl provocă Jasper cu o sclipire de oţel în ochii lui căprui, în timp ce ridica bărbia.

Christian lovi cu pumnul în ţinta pe care în mod convenabil bărbatul i-o oferise. Arma lovi podeaua cu o secundă înaintea lui Jasper.

Christian nu le înţelegea umorul, dar le înţelegea mândria. Cowboy-i reglau totul cu o armă. Rareori se luptau cu mâna goală, pentru că li se părea umilitor să primeşti un pumn. Gloanţele şi sângele erau ceva ce înţelegeau. Bătaia îi deruta.

Aplecându-se spre el, Christian ridică arma în timp ce Jasper privea, uimit,

cu faţa arzându-i de un roşu mat.

— Era şi timpul să acţionezi, şerifule, zise Harrison Bainbridge, apropiindu-se şchiopătând şi sprijinindu-se puternic în bastonul lui.

Christian îi aruncă prietenului său o privire de avertisment, în timp ce băga mâna în buzunar şi strângea steaua lui de cositor.

— Plănuisem să-mi iau seara liberă.

Înfipse simbolul autorităţii sale pe reverul hainei, chiar în dreptul inimii. Apoi, se uită tăios spre fiecare dintre bărbaţii care îl însoţiseră pe Jasper.

— Domnilor, vă iau eu armele.

— Nu poţi fi şeriful. Nu porţi armă, protestă cel cu ţigara.

— Mi se par grele. Arătă spre tovarăşul lor căzut. Dar, după cum puteţi vedea, nu am nevoie de una ca să aplic legea în acest oraş, o lege care interzice portul armelor în cârciumi.

— L-ai lovit pe Jasper, zise un altul, cu ochii clipind rapid.

Christian încuviinţă din cap la deducţia inteligentă a bărbatului neîngrijit.

— Să fac la fel cu tine?

— Asta nu-i corect, sublinie omul.

— Puţine lucruri în viaţă *sunt.* Acum, îmi daţi armele voastre sau petreceţi restul nopţii în închisoarea mea.

Mârâind, bărbaţii îşi desfăcură curelele pentru arme şi i le dădură. Christian încuviinţă indiferent din cap spre ei.

— Le puteţi lua din biroul meu când plecaţi din Fortune, lucru care bănuiesc că se va întâmpla mâine-dimineaţă, după ce veţi termina de sablat şi netezit podeaua doamnei Bainbridge.

Reveni la masa lui cu paşi mari şi încrezători, puse armele jos şi se aşeză. Lorna zâmbi larg.

— Doamne, eşti aşa curajos!

Plonjă în poala lui şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. El îşi puse un braţ în jurul taliei ei mici pentru a o sprijini în poziţia precară. Cu mâna liberă, scoase insigna, o puse în buzunar, ridică paharul şi zâmbi cu căldură.

— Unde rămăsesem?

— Îmi povesteai despre lucrurile obraznice pe care le-ai făcut în Anglia, spunând că vei vrea…

El se încruntă la Harrison Bainbridge, care se apropie de masa lui, trase un scaun şi se aşeză pe el oftând greu.

— Lorna, adu-mi un pahar şi o sticlă de whisky, ordonă Harry.

Lorna aruncă o privire iute spre Christian. El o lovi peste şold.

— Du-te şi fă cum zice.

Christian o privi cum se îndrepta alene spre bar, ia ce-i ceruse Harry şi revine. Puse paharul şi sticla pe masă, apoi se îndreptă timid spre Christian.

— Lorna, trebuie să te ocupi de servitul băuturilor către ceilalţi clienţi, zise Harry încet, fără dojană.

Lorna scoase în faţă buza de jos făcându-l pe Christian să vrea să i-o ciugulească.

— Dar ceilalţi ţipi nu-mi dau doi cenţi pentru fiecare zâmbet pe care-l ofer, cum îmi dă şeriful.

— Te plătesc să serveşti băuturi, şi, dacă vrei să-ţi iei banii în fiecare seară, te vei ocupa de nevoile celorlalţi clienţi.

Enervată, plecă. Christian zâmbi apreciativ la mişcările ei natural seducătoare.

— Ah, Harry, ai talent la a angaja fete frumoase.

— Jessye le angajează şi se aşteaptă ca eu să le protejez de craii ca tine.

Harry deschise sticla şi umplu paharul lui Christian, apoi îl umplu şi pe al lui.

— Asta-i ca şi cum i-ar cere unei vulpi să stea de pază la coteţul găinilor, nu-i aşa?

— Nu când partenerul vulpii este omorât cu arma şi cuţitul. Şi apoi, nu-mi oferă niciun motiv să calc strâmb, ci toate motivele să rămân fidel.

— Sfinte Doamne, tu chiar eşti bine şi fericit aşa însurat, nu?

Deşi în vocea lui se auzea aşteptatul dezgust, Kit se bucura de norocul prietenului său. O respecta şi o admira mult pe Jessye. Îl ridicase de una singură pe Harry din fundurile iadului.

— Da, şi îţi cer să ai grijă cu fetele care lucrează pentru mine. Am oblojit o inimă frântă la viaţa mea. Nu vreau să repar altele.

— Mă implic doar în mici flirturi nevinovate.

— Aşa începi de fiecare dată. Apoi, cucereşti şi mai apoi abandonezi. Cu toate astea, niciuna dintre femei nu te urăşte vreodată.

— Pentru că le dau impresia că victoria a fost a lor, nu a mea.

Harry rânji.

— Spun că ai ochi de diavol.

— Mai degrabă, sufletul lui.

Kit ridică paharul şi dădu pe gât whisky-ul. Crezuse că nu avea să se obişnuiască vreodată cu băutura asta tare a texanilor. În seara asta însă, nu părea suficient de puternică.

Harry mai turnă whisky în pahar.

— A trecut ceva timp de când ai petrecut o seară aici.

— Mă simţeam un pic neliniştit.

— Vrei să detaliezi?

Aplecându-se spre el, îşi încrucişă braţele pe masă.

— Nu ştiu dacă pot să explic. Am privit cum tu şi Gray v-aţi căsătorit, v-aţi construit case, aţi făcut copii şi m-am gândit că poate am nevoie să mă opresc din hoinărit şi să prind şi eu rădăcini. El oftă şi se foi pe scaunul lui. Dar nu sunt mulţumit.

— Păreai mai fericit când mânai vitele.

— Nu mi-a plăcut să lucrez cu animalele, dar am primit cu bucurie ocazia de a vedea ţara. Cu toate astea, ceva lipsea, şi un bărbat nu poate trăi doar din a călători.

Harry clătină din cap, evident nedumerit.

— Nu înţeleg, Kit. Cu banii pe care i-am făcut pe drumul iniţial…

— Mi-au rămas puţini.

Ochii verzi ai lui Harry se măriră plini de neîncredere.

— Ce dracu’ ai făcut cu ei? Ştiu că nu i-ai jucat aici.

— Ce am făcut cu ei este treaba mea, nu a ta.

— În primul an când am fost aici, am cules bumbac, şi atunci nu mi-ai spus ce ai făcut cu banii pe care i-ai câştigat. Dar nu i-ai avut când am hotărât să încercăm afacerea cu vitele, aşa că am fost obligaţi să luăm un investitor…

— Lucru pentru care ar trebui să-mi fii etern recunoscător, din moment ce ai ajuns să te însori cu ea, sublinie Kit în apărarea lui, deşi nu simţise niciodată nevoia să justifice dispariţia banilor săi.

Harry rânji, în ochii lui verzi reflectându-se căldura.

— Doamne, Jessye a fost ceva pe drumul ăla, nu-i aşa?

— A fost, aşa e. Nici tu nu te-ai descurcat rău.

Zâmbetul lui Harry dispăru.

— Mi-ar fi plăcut să fiu acolo până la capăt, dar picioarele rupte şi un şold zdrobit nu fac un cowboy destoinic.

Kit privi în jurul cârciumii, care, de-a lungul anului, începuse să arate ca unul dintre cluburile pentru domni pe care le frecventaseră ei în Londra. Nu era nimic extravagant, doar umbre ale amintirilor lui păstrate pe ici, pe colo.

— Te-ai descurcat bine cu Texas Lady.

— Nu mă pot plânge. Şi apoi, cred că toţi ne-am descurcat destul de bine. Ferma lui Gray prosperă. Abilitatea ta cu puşca a devenit legendară şi cetăţenii

te-au numit şerif. Nu pot să zic că nu le dau dreptate. Mi-ai salvat viaţa de mai multe ori.

Kit simţi durerea cunoscută a unei răni vechi deschise. Indiferent de câte vieţi salva, nu reuşise să o salveze pe cea care contase cel mai mult. Bău restul de whisky din paharul său, fără să se mai deranjeze să protesteze când Harry îl umplu.

— Nu este suficient.

Harry ridică privirea.

— Whisky-ul?

Kit ridică din umeri.

— Viaţa mea.

— Eşti morocănos în această seară, milord. Probabil ai primit o scrisoare de la Christopher.

Kit încuviinţă din cap la deducţia intuitivă a prietenului său.

— Se pare că tata îi aranjează o altă căsătorie. Deşi nu mi-a spus în scrisoarea sa nimic despre ceea ce simte în această privinţă, simt că nu este dornic de căsătorie. Cu toate astea, obligaţiile şi datoriile îl vor face să respecte cerinţele tatii. Este aproape ceva firesc, nu-i aşa?

— Altfel, am fi noi aici? Am fost nişte rebeli, dar, când taţii noştri ne-au cerut să plecăm, am plecat. Poate că până la urmă am fost fii buni.

— În mine nu este nimic bun, Harry. Altfel, nu aş fi făcut lucrurile pe care le-am făcut.

Harry frecă cu degetul mare capul de leu care împodobea bastonul său.

— Te gândeşti la Clarisse.

— Este mereu în mintea mea. Chiar şi când caut consolare cu alte femei, mereu rămân nesatisfăcut, pentru că niciuna nu este ea.

— Te-ai transformat într-un sfânt. Ea nu era o sfântă, ştii.

Kit ridică paharul în semn de salut, în batjocură.

— Nu, ea era un înger. Luă o gură mare din whisky, bucurându-se de ultimul strop. Trebuie să plec.

— Ia sticla cu tine.

Kit puse mâna pe ea.

— Cu plăcere. Se ridică. Salută-le pe Jessye şi pe fete.

— Mereu.

Luă armele confiscate, le puse peste braţul său îndoit şi ieşi, notându-şi mental să se uite în biroul lui peste afişele cu oamenii căutaţi. Îşi dădea seama când un bărbat era doar un cowboy care iubea distracţia şi căuta numai distracţie

şi când unul era rău până în măduva oaselor. Pe Jasper şi pe tovarăşii lui îi bănuia că ar fi din ultima categorie.

Kit întâmpină aerul rece al nopţii care îl lovi, singura chestie naturală din acest stat care-i amintea de Anglia. Admiră stelele, pe care nu le observase până când nu supraveghease vitele la miezul nopţii.

Îl cuprinse dorinţa de a se întoarce în Ravenleigh. După cinci ani, nu ar fi trebuit să-i mai fie dor de locul naşterii sale, dar încă nu găsise ceva cu care să-l înlocuiască în inima sa. Îi lipseau pământul, cărţile şi arta. Şi îi lipseau oamenii. Tânjea după conversaţii care nu erau presărate cu înjurături vulgare şi scuipături.

Discuţiile cu Harry şi Gray îi ofereau un respiro, dar petrecea mai puţin timp în compania lor. Cândva, fuseseră în iad împreună. Acum, rămăsese singur – şi, recunoscând asta, singurătatea se adânci.

Se întreba deseori dacă acceptase poziţia de şerif pentru că îi oferea ocazia de a se întâlni cu moartea. Nu că ar fi căutat-o în mod direct, dar în inima lui ştia că ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

Deşi nu mai mânau vitele, el şi prietenii lui continuau să investească în afacerea lor cu vite, angajând oameni să facă munca grea pe care ei o detestaseră. Exact cum îi spusese lui Harry, păstrase ceva din banii din prima lor aventură, dar pusese deoparte o sumă considerabilă. Nu era un bărbat bogat, dar putea avea grijă de el la nevoie. Când nu apărea nimic, avea alte lucruri pe care prefera să-şi cheltuiască banii.

Deschise uşa biroului său şi se opri. Un bărbat cu părul închis la culoare se întoarse de la afişele cu cei căutaţi aliniate pe peretele din spatele biroului lui Kit.

Kit zâmbi larg, cu adevărat mulţumit să îl vadă pe acel vizitator.

— David Robertson! Ce plăcere neaşteptată! Când ai sosit în oraş?

— Târziu în această după-amiază.

Kit închise uşa şi traversă încăperea.

— Madeline şi Mary Ellen sunt cu tine?

— Nu, mi-am lăsat soţia şi fiica în Dallas.

Kit îşi aşeză traistele pe birou, apoi întinse mâna către texanul pe care îl cunoscuse în Anglia în urmă cu câţiva ani.

— Ce te aduce aici, omule?

David părea inconfortabil când strânse mâna lui Kit.

— Sunt aici ca să testez limitele prieteniei tale.

— Ce ton de rău augur, zise Kit în timp ce îl studie gânditor pe celălalt bărbat.

Reînnodase prietenia lor când el şi Harry mânaseră cireada lor spre nord, dar nu-l mai văzuse pe David de la nunta lui Harry din urmă cu patru ani.

David încuviinţă din cap spre sticlă.

— Nişte whisky ar putea ajuta să facă cererea mea mai puţin neplăcută.

Kit luă două căni micuţe pe care le folosea să ducă apă prizonierilor în puţinele dăţi când avusese vreunul. Se aşeză pe scaunul din spatele mesei de lucru şi turnă whisky în căni.

— Fă-te comod, te rog, zise el, arătând spre scaunul celălalt.

David se aşeză şi luă cana. Kit privi cum prietenul lui studia conţinutul de parcă era în căutarea unui răspuns impenetrabil. Nu l-ar fi categorisit pe David Robertson ca prieten apropiat, dar se bucurase mereu de compania lui. Bărbatul era un om de succes şi era binecrescut, cu o soţie şi o fiică care îl adorau.

Kit duse cana la buze.

— Cererea ta? îl îndemnă el, apoi bău din whisky.

David ridică privirea.

— Vreau să te căsătoreşti cu sora mea.

Whisky-ul alunecă arzându-i plămânii lui Kit. Îl scuipă şi tuşi, focul întinzându-i-se în piept.

David sări din scaunul lui şi îl bătu pe Kit pe spate.

— Îmi pare rău.

Căutând aer, Kit îl dădu la o parte şi se uită urât la el.

— Tu ai înnebunit? Sunt un desfrânat, un ticălos şi un derbedeu. Apoi, am o regulă să nu mă încurc cu surorile prietenilor mei.

— Nu-mi pasă de regulile tale. În Anglia, reputaţia ta despre cum ademeneai femeile în patul tău era legendară.

— Femei cu care nu eram însurat, se simţi Kit obligat să sublinieze.

— Dar le fermecai, nu-i aşa? Nu aşa le convingeai că merita distrugerea reputaţiei lor?

Ah, da, le fermeca, devenea obsedat de ele, chinuindu-se să uite singura femeie pe care nu o putea avea niciodată. Acea treabă fusese un eşec sumbru. Nimeni nu avea să-l facă vreodată să o uite pe Clarisse. Dădu peste gât restul de whisky din paharul său şi se întinse după sticlă.

— Lăsând la o parte firea mea încântătoare, ştiindu-mi reputaţia pătată, de ce ai vrea să mă însor cu sora ta?

— Pentru că este pe moarte.

Kit se simţi de parcă fusese lovit cu măciuca. Puse deoparte sticla şi cana care acum purta urma degetelor sale.

— Eşti sigur?

David încuviinţă din cap şi îşi coborî privirea spre podea de parcă durerea era prea mare pentru a o îndura. Cu siguranţă, Kit înţelegea asta.

— Ashton a fost mereu fragilă, zise David încet. Incredibil de delicată. Când părinţii noştri au murit, a venit să locuiască cu mine şi cu Madeline. Sănătatea ei a început să se deterioreze. Madeline a dus-o la doctor. I-a pus diagnosticul de tuberculoză. I-a dat timp până la Crăciun.

Kit sări din scaun, simţind cum pereţii camerei se strângeau, sufocându-l.

— Atunci, de ce îmi ceri să mă căsătoresc cu ea?

David se foi şi întâlni privirea lui Kit.

— Am descoperit-o într-o după-amiază în pod purtând rochia pe care mama o purtase în ziua în care s-a căsătorit cu tatăl nostru. Ashton plângea pentru că soarta avea să-i nege şansa de a fi mireasă. Mi s-a părut o dorinţă aşa măruntă. Nu-ţi cer să te porţi ca soţ al ei, ci doar ca mire, să-i oferi o zi însorită.

— De ce eu?

— Pentru că ai venit dintr-o ţară în care căsătoriile încă sunt aranjate şi înţelegi că jurămintele pot fi rostite cu convingere chiar dacă nu există iubire în cuplu. Făcu un pas în faţă. Şi pentru că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că soţia lui Christopher s-a îmbolnăvit şi a murit. Am văzut în ochii tăi că ai suferit când ai pierdut-o, deci ştii că moartea poate fi crudă.

Kit smulse sticla de pe birou şi bău cu lăcomie, savurând flăcările nemiloase care ardeau în el. Coborî sticla.

— Am privit o femeie murind. Nu voi mai privi încă una.

— Nu îţi cer să o priveşti murind. Îţi cer doar să te căsătoreşti cu ea. Cucereşte-o pentru o zi, pentru o seară. Permite-i să fie mireasă. Apoi, o duc înapoi în Dallas.

Clătinând din cap, Kit râse şi se lăsă pe scaun. Îşi aminti cum îi fusese prezentat lui Ashton la petrecerea pe care David o organizase, dar amintirea lui despre acea femeie era vagă şi înceţoşată. Îi veni în minte imaginea unui şoarece timid ivindu-se într-un colţ.

— Abia o cunosc.

— Cât de bine ai cunoscut celelalte femei pe care le-ai cucerit?

Orice urmă de umor dispăru.

— Mă îndoiesc serios că vrei să o pui pe sora ta pe picior de egalitate cu ele.

— Câte te-au urât?

— Din câte ştiu eu, niciuna. Mereu am reuşit să rămân în termeni amicali cu *cuceririle* mele.

— Asta-i motivul pentru care cred că ideea va funcţiona.

— Vrei ca sora ta să devină una dintre numeroasele mele cuceriri?

David puse palmele pe birou şi se aplecă în faţă.

— Nu vreau să te culci cu ea. Este mult prea fragilă. Vreau doar să te însori cu ea, să poată merge pe culoarul bisericii, să ai un dans de nuntă cu ea. Ea îşi va îndeplini dorinţa şi tu vei primi…

— O soţie! Voi avea o soţie până ea moare.

— Pentru şase luni. Există cineva în viaţa ta care ar obiecta, cineva care s-ar simţi rănit de acest act de caritate?

— Eu obiectez. Ideea asta nebunească a ta este ridicolă. Voi fi legat de o femeie pe care abia o cunosc, o femeie pe care nu o vreau.

David se îndreptă.

— După cum am spus când m-ai salutat, am venit aici să testez limitele prieteniei noastre.

— Cere altceva de la mine şi îţi voi da, însă nu-mi cere să mă însor cu o femeie pe moarte.

David încuviinţă din cap, acceptând decizia lui Kit.

— Şi Madeline s-a opus ideii.

— Mereu am ştiut că soţia ta este remarcabil de inteligentă.

— Sper că nu am dăunat prieteniei noastre cu această cerere.

— Nu, zise Kit serios. Ştiu cât este de dificil să priveşti murind pe cineva pe care iubeşti. În acele momente, ai face orice – chiar să mori în locul ei dacă ai putea.

Capitolul 2

În dimineaţa următoare, după ce termină o sticlă de whisky, Kit se întrebă de ce se deranja să mai ducă decantorul la buze în primul rând. Durerea surdă din tâmplele sale se întindea până la ceafă.

„Să mă căsătoresc cu o femeie pe moarte”. Gândul îl făcuse să se foiască în patul lui îngust pentru tot restul nopţii. Ce fusese în capul lui David să îşi imagineze o schemă aşa incredibil de nebunească?

Răspunsul veni înainte să termine întrebarea: iubirea.

Ştia emoţia aceea mult prea bine ca să mai fie vreodată ademenit de ea pentru a face ceva ce avea să regrete.

Îşi simţea gura ca şi cum cineva i-ar fi îndesat în ea bumbacul pe care îl culesese în vara trecută. Acea primă vară. Se uită la reflexia lui în oglindă în timp ce se bărbierea, nevenindu-i să creadă cât de repede trecuseră cinci ani. Era

şerif în Fortune de trei ani.

La început, entuziasmul înflorise când cowboy-i îşi mânaseră vitele prin Fortune. Kit trebuise să calmeze cowboy-i turbulenţi. Cu toate astea, în fiecare primăvară, treceau prin oraş, doar că erau un pic mai reţinuţi. Chiar şi bărbaţii mai tineri auziseră poveştile despre şeriful care nu purta pistol. Cineva scrisese un roman micuţ despre el. Trebuia să îi trimită un exemplar fratelui său când avea să găsească unul.

Îşi ridică bărbia să radă ce mai rămăsese din părul de pe faţa sa. Privirea îi căzu pe mica cicatrice, un cadou de la tatăl său, oferit la câteva momente după naştere, ca să nu fie niciodată confundat cu moştenitorul de drept. Camera fusese prea întunecată ca Clarisse să-şi dea seama că în ultima vreme el fusese cel care o vizitase. Cât despre medic, acorda prea puţină atenţie pacienţilor săi şi chiar mai puţină atenţie celor care erau sănătoşi.

Kit termină să se îmbrace în camera din spate a închisorii ce îi servea drept casă. Uneori, râdea când se gândea la opulenţa care îl înconjurase la Ravenleigh. Aici, existenţa sa spartană i se potrivea.

Îşi luă haina pe el şi intră în biroul din faţă. Prin lumina cenuşie a dimineţii care intra pe ferestre, puncte de praf dansau deasupra biroului său imaculat. Infractorii se uitau urât la el de pe afişele prinse pe perete. Privi spre holul care separa cele două celule ce erau în stăpânirea lui. Astăzi, ca de obicei, erau goale.

Îşi luă pălăria cu boruri largi de pe cuierul de lângă uşă, o puse pe cap şi apoi ieşi în aerul rece al dimineţii de început de mai. Tocurile cizmelor sale răsunau pe trotuar în vreme ce se îndrepta spre pensiunea de la capătul sudic al oraşului. Salariul lui din partea orăşelului includea casă şi masă în acel loc, dar el îşi prefera intimitatea. Stomacul lui însă prefera cum gătea doamna Gurney.

Coborî de pe trotuar, se feri de crengile unduitoare ale unei trestii plângătoare şi se opri dintr-odată. Pe umerii ei înguşti se afla un şal, ce era prins bine sub braţele ei încrucişate. Femeia stătea pe veranda pensiunii. Stătea şi privea răsăritul soarelui.

Văzând-o din profil, abia putea zări un colţ al gurii ei, buzele moi fiind uşor ridicate de parcă aprecia frumoasa operă de artă. O fundă neagră îi strângea părul la un loc, o coadă lungă de şuviţe aurii ce se cârlionţa la micuţa adâncitură din curba spatelui ei mic.

Diafană. Angelică. O mie de gânduri îi dădură buzna în minte, dar niciunul nu o descria corect. Ea era o operă de artă. Îşi imaginä cum un artist îi schiţa forma cu mişcări blânde ce desenau linii delicate.

Stomacul chiorăi din cauza întârzierii micului dejun. Femeia întoarse capul,

cu ochii ei de un albastru profund care-i aminteau de cer. Zâmbetul ei înflori.

— Nu-i aşa că e frumos? întrebă ea încet de parcă se temea să nu deranjeze începutul zilei.

Reveni cu privirea la răsărit. El traversă peluza acoperită de rouă, păşi pe verandă şi îşi scoase pălăria de parcă intrase într-un loc de rugăciuni.

— Frumos, şopti el.

— Iubesc începutul unei zilei noi. Are atâtea promisiuni, şi fiecare moment este un secret de descoperit. Râse uşor, de parcă era ruşinată de propriile cuvinte. Privi pe furiş spre el. De obicei, nu sunt aşa de plină fantezie.

— Eşti scriitoare? întrebă el cu un zâmbet generos, mai mult decât intrigat de frumuseţea ei fragilă.

Obrajii ei supţi se colorară în roz.

— Nu-ţi aduci aminte de mine.

Zâmbetul lui dispăru, şi inima i se lovi de coaste. Şoarecele dintr-un colţ.

— Eşti sora lui David. Ashton.

Ea încuviinţă din cap şi îi întinse o mână care arăta la fel de fragilă precum crengile trestiei printre care tocmai trecuse.

— Iar tu eşti Christian Montgomery.

El îi cuprinse mâna, aşteptându-se să simtă semnul rece al morţii. Dar îl întâmpină, în schimb, căldura. Privind-o în ochi, făcu o scurtă plecăciune şi duse degetele ei la buzele sale.

— Îmi cer scuze că nu te-am recunoscut.

— Eu nu am nimic ce ar atrage atenţia unui bărbat ca tine, şi în seara în care ne-am cunoscut erau multe femei frumoase. Ai vorbit cu David?

Îndreptându-se, el îi eliberă mâna şi tuşi.

— Da, am vorbit târziu azi-noapte. Să înţeleg că nu l-ai văzut în dimineaţa asta.

— Nu, am fost extenuantă după ce am ajuns cu diligenţa. M-am dus devreme la culcare. El pare să doarmă încă.

Făcând un pas în spate, băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă. O lipi de gură şi apoi tuşi de câteva ori uşor.

Stomacul lui Kit se strânse când văzu umerii ei curbaţi şi când auzi sunetul din pieptul ei. Ea privi spre el, cu ochii mai puţin strălucitori.

— Mă scuzi. Ce spuneai?

El înghiţi cu dificultate. De ce nu-i zisese David că o adusese deja pe sora lui în Fortune, că se afla la pensiune sau că drumurile lor s-ar putea încrucişa înainte ca David să aibă ocazia să discute cu ea? Kit ar fi preferat să nu o mai

vadă vreodată, cu atât mai puţin să trebuiască să-i explice decizia sa.

— Cred că, în ciuda motivelor pline de iubire şi a bunelor intenţii ale fratelui tău, căsătoria noastră nu ne va fi utilă nici unuia, până la urmă.

Ea clipi cu ochii care păreau prea mari pentru un chip aşa de delicat ca al ei.

— Căsătoria noastră?

— Da. Ideea lui că noi doi ar trebui să ne căsătorim.

Cu groaza citindu-se clar pe chipul ei minunat, ea icni surprinsă şi dădu înapoi până când se lovi de stâlpul verandei.

— Ţi-a cerut să te căsătoreşti cu mine?

Kit se simţi ca şi cum tocmai aflase că urma să fie jupuit de viu.

— Nu ştiai? întrebă el încet.

Ea clătină vehement din cap.

— Nu. A spus că trebuia să discute cu tine despre afaceri. Nu am văzut niciodată partea asta a statului, aşa că m-a lăsat să vin cu el. Duse degetele tremurătoare la buze, şi ochii i se umplură de lacrimi. Ţi-a spus *totul?*

O lamă ruginită înfiptă în stomacul lui nu ar fi cauzat mai multă durere decât simţea în acest moment pentru că trebuia să admită adevărul cu atâta lipsă de eleganţă.

— Da, şi îmi pare aşa de rău. Întinse o mână, într-un gest de implorare. Am rămas fără cuvinte.

— Cum ţi-a putut cere aşa ceva?

— Intenţiile lui erau bune.

— Dar clar nu gândea limpede. Îmi pare rău, domnule Montgomery. Foarte rău. Dumnezeule, îmi doresc să fi murit deja. Te rog să mă scuzi.

Trecu în grabă pe lângă el, deschise uşa pensiunii şi fugi înăuntru.

Dorinţa ei de a muri răsună în el ca un ţipăt eliberat într-o peşteră din care nu exista scăpare.

*

Respirând cu dificultate, Ashton deschise uşa camerei fratelui ei. El se ridică din pat, cu ochii roşii, de parcă avusese o noapte nedormită, epuizantă.

Ce păcat. Ea avusese o dimineaţă îngrozitoare, jenantă, umilitoare. Închise uşa trântind-o, şi el tresări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el nesigur.

Ea traversă camera şi îşi petrecu braţele în jurul stâlpului patului. Ştia că era în avantaj pentru că el nu cobora din pat, pentru a nu o expune la corpul lui pe jumătate îmbrăcat – dacă era îmbrăcat cu ceva. În toată viaţa ei, lumea căutase să

o protejeze. Şi în faţa morţii făceau cu toţii la fel.

— Ai venit aici ca să-i ceri domnului Montgomery să se căsătorească cu mine?

El închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate.

— Oh, Doamne! Miji ochii la ea. L-ai văzut pe Kit?

Ea încuviinţă din cap, neputând împiedica imaginile cu Christian Montgomery să-i pătrundă în minte. Soarele care urca pe cer se jucase în părul lui, făcându-l să pară de un chihlimbariu lustruit. Şi ochii lui. Acei ochi de un albastru pal care păreau aproape argintii, dând senzaţia că-i străpungeau sufletul.

Când vorbise, vocea lui o făcuse să simtă fiori de plăcere prin corp. O singură dată mai simţise ceva similar – în noaptea în care el venise în casa fratelui său şi delectase oaspeţii cu aventurile lui. Se agăţase de fiecare cuvânt ca o şcolăriţă.

În dimineaţa asta, atingerea lui fusese cea mai delicată pe care ea o simţise vreodată, şi totuşi mâna lui avea şi forţă. Atâta forţă.

Se desprinse de stâlp şi păşi spre fratele ei.

— David, cum ai putut cere unui prieten să se căsătorească cu sora ta muribundă?

Ea văzu în ochii lui că voia să nege că era pe moarte, dar cuvintele lui fură oneste.

— Pentru că îmi este prieten.

— A fost un lucru îngrozitor de cerut.

— Ştiu asta acum, dar, când te-am văzut în rochia mamei… Înghiţi în sec. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ţi le ofer şi am atât de puţin timp pentru asta.

Extenuată dintr-odată de emoţiile turbulente care se agitau în ea, se aşeză pe marginea saltelei.

— Dar un soţ?

— Am vrut doar ca el să te facă mireasă. Ai trece prin ceremonia de căsătorie, ai avea o zi aşa cum ai visat şi apoi ai reveni în Dallas cu mine.

— 0 căsătorie falsă? Asta-i şi mai rău.

Ar fi sărit din pat dacă ar fi avut puterea.

— O căsătorie falsă, dar o ceremonie reală. Kit este britanic. El înţelege că oamenii se căsătoresc din alte motive decât dragostea şi că deseori soţii şi soţiile nu trăiesc împreună. De asta am crezut că ideea asta ar funcţiona.

Ea clătină din cap.

— Ridicol.

David zâmbi cu căldură.

— Şi el a zis la fel.

— Dar de ce el? Cunoşti bărbaţi în Dallas… Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Mi-ai găsit jurnalul intim.

El îşi feri privirea. Ea se prăvăli în faţă, cu lacrimile arzându-i ochii.

— Mi-ai citit cele mai intime gânduri, zise ea cu voce goală, în care răsuna trădarea.

— Nu totul. Ştiu doar că îl preferi pe el.

— I-ai spus asta?

Cum avea să mai dea vreodată ochii cu el dacă David îi spusese ce scrisese ea în jurnal?

— Nu, sigur că nu. David se aplecă spre ea şi o prinse de mână. Am vrut doar să-ţi îndeplinesc un vis.

— Şi mi-ai oferit, în schimb, un coşmar.

*

Kit auzi paşii moi şi lăsă jos ziarul pe care îl începuse de câteva ori din cauza cuvintelor lui Ashton care continuau să-i vină în gând. David coborî scările, cu Ashton de braţul lui. Chipul ei reflecta calm. Kit se ridică lent.

— Deci voi doi aţi stat de vorbă, zise David cu un zâmbet ironic.

Kit simţi cum i se împrăştie căldura pe chip, privirea mutându-i-se între frate şi soră. Cât de diferit arătau. El crescuse cu un frate care era copia lui.

— Îmi cer scuze că am spus ce nu trebuia. Am crezut că ştia.

David trase un scaun pentru Ashton.

— Am hotărât să nu îi spun înainte de a afla părerea ta. Nu voiam să fie dezamăgită.

— David! izbucni Ashton.

Kit ridică dintr-o sprânceană. Poate că ea era bolnavă, dar nu era slabă. Stând elegant, ea ridică un şervet din pânză şi-l puse în poală. Prin mintea lui trecură imagini despre un alt moment când ea stătuse vizavi de el – la masa lui David. Fusese *prea* prins în propriul lui iad ca să o observe, să observe orice femeie în acea noapte.

Kit se aşeză la locul lui în timp ce doamna Gurney aducea farfurii pline cu chifle, ouă şi şuncă.

— Bun, toată lumea este aici pentru micul dejun. Nimic nu e mai rău decât ouă reci – decât lipsa deplină a ouălor. Ea aşează farfuriile pe masă. Aţi auzit că şeriful nostru a fost erou azi-noapte?

Strâmbându-se, Kit luă farfuria cu biscuiţi şi o întinse spre Ashton.

— Doar am împiedicat câţiva oameni din a omorî o podea.

Râzând zgomotos, doamna Gurney îl bătu pe spate cu mâna ei cărnoasă.

— Eşti prea modest, şerifule. Eu am auzit că ai oprit un om din a dansa după cum cântau ei.

— Nu ar trebui să crezi tot ce auzi, doamnă Gurney, decât dacă e vorba despre chiorăitul stomacului meu gol.

— Păi, atunci, mâncaţi. Mâncaţi cu toţii!

Ieşi în grabă din încăpere.

Kit o privi pe Ashton cu colţul ochiului cum îşi pune pe farfurie o bucată mică de ou şi o bucată de şuncă. Îşi aminti cât de puţin mânca Clarisse spre sfârşit. Gâtul i se strânse şi se întrebă dacă avea să poată înghiţi.

— Am fost surprins să aflu că ai acceptat poziţia de şerif, zise David în timp ce lua o porţie zdravănă de ouă.

Kit ridică din umeri.

— Era ceva de făcut.

— Să-ţi rişti viaţa pentru alţii este un pic mai mult de atât, domnule Montgomery, zise Ashton moale.

El înlemni, întrebându-se cum să explice că tot ce făcea era o încercare de a se pedepsi pentru singura viaţă pe care nu o putuse salva. Nu putea să explice.

— Faci prea mare caz de asta, domnişoară Robertson. Principala mea responsabilitate implică dusul beţivilor la închisoare ca să doarmă când beau prea mult whisky.

Ea îi întâlni privirea.

— Cred că doamna Gurney are dreptate. Eşti prea modest.

— Te asigur că modestia nu a fost niciodată unul dintre defectele mele de caracter.

— David mi-a spus că nu ai niciun defect.

El aruncă o privire rapidă spre David, care se foi inconfortabil pe scaun.

— Am vorbit mai mult despre virtuţile tale decât despre defecte, explică David.

— Înseamnă că a fost o conversaţie scurtă, zise Kit.

Ashton râse aşa dulce, încât Kit îşi dori să prindă sunetul şi să-l păstreze în adâncul lui.

— Încerci să mă convingi că ar trebui să fiu recunoscătoare că şi ţie ţi s-a părut ridicolă ideea lui David? întrebă ea.

El îi întâlni privirea.

— Încerc să mă conving pe mine.

Ea roşi şi coborî privirea spre cantitatea mică de mâncare din farfuria ei.

La dracu'! Ce credea că făcea? Ultimul lucru de care avea nevoie era să flirteze cu ea, să o cucerească sau să-i ofere speranţă. Îşi mută privirea la David, nefiind surprins să-l vadă că mijise ochii.

— Când plecaţi? întrebă Kit.

— Este o diligenţă care vine mâine-dimineaţă. Din moment ce planurile mele s-au oprit aici, voi face astăzi aranjamentele ca să plecăm.

— David, vrei să încetezi cu criticile astea subtile nedorite? Devin plictisitoare, îl dojeni Ashton, rămânând cu privirea la mâncare tot timpul.

Kit împinse scaunul pe podea şi se ridică. În acel moment, ea ridică ochii, aşa fragili şi incredibil de inocenţi. Mai avea până să afle cât de urâtă este moartea. El nu dorea să fie prin apropiere când viaţa aveai să-i predea lecţia asta.

— Vă doresc amândurora o călătorie în siguranţă.

Ea îi zâmbi generos.

— A fost o plăcere să te văd din nou, domnule Montgomery.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară Robertson. Se întoarse ca să plece, dar se opri, ştiind că avea să regrete cuvintele înainte de a le rosti. Domnişoară Robertson, ai zis mai devreme că doreşti să vezi partea aceasta a statului. Mi-ai face onoarea de a-mi permite să te însoţesc prin zonă în această după-amiază?

— Eşti prea amabil, domnule Montgomery, zise ea moale.

— Greu de crezut. Dar pentru o după-amiază mă pot preface.

*

„Kit. Kit. Kit". În mintea ei, Christian Montgomery era şi avea să fie mereu Kit. Dar anii de când îl cunoscuse creaseră o prăpastie şi o formalitate între ei care acum o determinau să i se adreseze cu „domnule Montgomery", deşi înainte nu o făcuse.

Se învârtea în cameră. Christian Montgomery îi ceruse să iasă la plimbare. De câte ori de-a lungul anilor visase că el se întorcea în Dallas pentru că nu o putuse uita…?

Se opri dintr-odată. O uitase. Atât de uşor. Acest lucru o rănise, dar nu la fel de mult ca faptul că ştia că refuzase propunerea lui David, care-i oferise mâna ei. Nu îi purta pică pentru asta. Până la urmă, el era foarte frumos şi educat. Ashton nu fusese singura femeie care îl admirase în Dallas.

Cu un oftat, se apropie cu grijă de oglinda mare. La douăzeci şi şase de ani, Ashton credea că ştia cum să se îmbrace pentru o plimbare de după-amiază cu un

domn. Citise, cu siguranţă, o multitudine de cărţi, trăind prin cuvântul scris o viaţă pe care crezuse că nu avea să o experimenteze niciodată din cauza sănătăţii ei fragile. Fusese un copil bolnăvicios, care învăţase acasă, fiind protejată de oameni care ar fi putut să aducă vreo boală în casă.

Până la urmă, gripa îi răpise părinţii când se temuseră că avea să o ia pe ea. Singurul confort pe care îl găsise în *propria* ei moarte era că ştia că avea să fie din nou cu ei.

Îndepărtă gândurile melancolice. Mergea la plimbare. Trăsese un pui de somn, făcuse baie şi se îmbrăcase cu o rochie albă de vară şi luase o pălărie de paie cu margarete pe margini. Se privi cu ochi critic în oglindă. Albul o făcea să pară o fantomă. Îşi dorea să fi avut ceva mai colorat.

Ciocănitul neaşteptat la uşă mai că o făcu să se lovească de oglindă. Respiră rapid, sperând să prevină un acces de tuse, ascunse o şuviţă rebelă de păr sub pălărie şi traversă camera. Deschise uşa şi îi zâmbi lui David. Cu părul şi ochii închişi la culoare, abia păreau rude. Până să-l cunoască pe Christian Montgomery, nu-şi dăduse seama că existau bărbaţi mai frumoşi decât fratele ei.

— Este aici, zise David.

Ca o şcolăriţă prostuţă, îşi lipi mâna în dreptul inimii care bătea puternic şi încercă să se poarte de parcă acest moment nu era cel mai entuziasmant din viaţa ei.

— Unde crezi că ne va duce?

David îşi îndoi cotul, şi braţul ei alunecă peste al lui. Ea îşi trase şalul mai aproape cu cealaltă mână, iritată pe senzaţia de frig care nu părea să o părăsească niciodată.

— Mă îndoiesc că ne va duce departe. I-am explicat deja că oboseşti uşor, şi nu ne va ţine mult afară.

Inima ei se opri din trepidat, şi ea se trezi la realitate. Nu putea să facă nimic dintre lucrurile pe care le dorea: să strige de bucurie, să sară prin câmpurile înflorite şi să stea afară până la miezul nopţii.

Dar rămase tăcută, pentru că nu câştiga nimic rănindu-l pe David şi condamnându-i bunele intenţii. Ca frate mai mare, o putea îndruma cu decenţă.

Ajungând în hol, îl văzu pe Kit, iar respiraţia şi aşa firavă aproape că i se opri. În dimineaţa aceasta, fusese îmbrăcat cu o haină maro, o cămaşă simplă şi pantaloni asemănători cu cei pe care-i purta deseori fratele ei.

Acum, purta pantaloni de un gri-deschis, o haină neagră, o cămaşă albă imaculată şi o lavalieră. Înclinând uşor din cap, el îi zâmbi în felul în care deseori îşi imaginase că un bărbat zâmbeşte femeii pe care intenţiona să o atragă

în patul lui.

— Domnişoară Robertson.

Îi oferi un trandafir alb. Ea se îndepărtă de David şi acceptă floarea, ducând-o la nas şi inspirându-i parfumul delicat. El îi îndepărtase spinii. Un buchet nu ar fi putut să o mulţumească mai mult. Ridică ochii la el.

— Ce încântător! Mulţumesc.

El îşi îndoi braţul.

— Vedem ce alte secrete mai ascund momentele zilei de astăzi?

Căldura îi invadă chipul.

— Mă tachinezi, domnule.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Este craiul din mine. Nu pot să controlez mereu impulsul de a fi un pic maliţios.

Ea îşi petrecu braţul peste al lui. Atâta putere. Încrederea emana din el. Ştia că era obişnuit ca lucrurile să iasă cum îşi dorea, mai ales cu doamnele.

Ieşiră, şi ziua păru dintr-odată mai caldă. Poate avea să poată scăpa de şal până la urmă. Dispreţuia să se simtă ca o femeie bătrână.

— Trăsura va ţine doar două persoane, zise David, paşii răsunându-i în urma ei. Eu iau calul în plus?

Ea privi la trăsura care-i aştepta. Doi cai cenuşii bălţaţi erau înhămaţi în faţa trăsurii. Un animal mare şi negru era priponit în spate.

Kit se opri din mers şi privi peste umăr.

— Invitaţia mea a fost doar către sora ta. Am adus calul pentru că voi avea nevoie de el mai târziu.

Inima ei se lovi de coaste. Privi în urmă şi-l văzu pe David mijind ochii.

— Doar nu te aştepţi să permit ca tu să o iei fără o însoţitoare?

Kit ridică dintr-o sprânceană.

— Voiai să mă căsătoresc cu ea.

— Dar nu mi-am imaginat niciodată ca voi doi să fiţi singuri. Şi apoi, după cum am explicat, trebuia să iei parte doar la ceremonie…

— Dar nu la plăcerile căsătoriei.

— Kit. În vocea lui David era un ton de avertizare pe care ea nu-I auzise niciodată. Dacă-ţi permiţi vreo familiaritate cu ea, te omor.

— Ţi-am spus azi-noapte că mi-am impus să nu mă implic cu surorile prietenilor. Va fi în siguranţă în compania mea.

Ashton nu ştia de ce durea să *ştie* că avea să fie în siguranţă. Sperase, cumva nerealistic, că exista o mică şansă ca Christian Montgomery să o găsească la fel

de atrăgătoare cum îl găsea ea. Un gând absurd, ţinând cont de trăsăturile ei sfrijite şi de paloarea ei bolnăvicioasă. Normal că nu avea nevoie de nicio însoţitoare. Îşi imagină că bărbatul putea avea orice femeie pe care o voia, ceea ce o făcu să se întrebe pentru un scurt moment de ce nu avea niciuna.

Fără îndoială, mila îl inspirase pe Kit să se ofere să petreacă după-amiaza în compania ei. O conştientizare revelatoare. Cu toate astea se putea bucura de prezenţa lui şi să încerce să păstreze conversaţia departe de gândurile ursuze.

Ea zâmbi larg, dar prefăcut.

— Are dreptate, David. Mergem doar la o scurtă plimbare. Ce îţi imaginezi că putem face?

Reticent, David făcu un pas în spate.

— Nu vreau să o văd rănită.

— Dacă voiam să o rănesc, aş fi fost de acord cu ideea ta nebunească de a mă căsători cu ea. Gândeşte-te, omule, şi vei înţelege că am dreptate. Acum, dacă ne scuzi, vreau să-i arăt domnişoarei priveliştile.

— O oră, zise David ferm. Nu va sta plecată mai mult de o oră. Are nevoie de odihnă.

Ashton se prinse de braţul lui Kit când el o ajută să urce în trăsură. Trăsura se zgâlţâi când el se aşeză lângă ea. Eliberă frâna, ridică frâiele şi, cu o mişcare rapidă din încheietură, mână caii.

Strângând trandafirul pe care i-l dăruise el, ea se uită spre el.

— Îmi pare rău că ai avut atât de furcă doar pentru o oră de plimbare.

El îi zâmbi, cu acea sclipire maliţioasă în ochi.

— Păcat că am uitat să aduc ceasul. Şi apoi, unde am de gând să te însoţesc va dura mai mult de o oră.

— Unde mergem?

— La Camelot.

Capitolul 3

Ashton citise poveşti despre regele Arthur, dar niciuna dintre poveşti nu o pregătise pentru realitatea Camelotului.

Flori de toate culorile imaginabile formau un covor gros peste pământul care se întindea între linia copacilor pe de o parte şi pârâul care susura de partea cealaltă. Deasupra, cerul părea mai albastru, norii albi şi bufanţi – mai numeroşi.

Şi oamenii, râsetele, strigătele, bucuria absolută… era aproape dureros de văzut. Tinereţea ei fusese plină de *şşttt* şi de şoapte temătoare. Mereu o terorizaseră vocile joase, pentru că ştia că nu trebuia să audă cuvintele, iar

misterul lor nu putea să prevestească decât veşti rele.

În timp ce Kit oprea trăsura, ea văzu un băiat care stătea călare pe un cal murg, cu o lance sub un braţ, galopând de-a lungul unei drum mărginit de stâlpi cu inele de metal.

O bufnitură se auzi când unul dintre inele fu lovit şi dat jos din cârligul lui. Un zăngănit se auzi când un alt inel fu luat pe lance.

Strigăte explodară. Văzu o femeie şi o fată tânără ţopăind, îmbrăţişându-se şi strigând. Cu părul lor blond şi siluetele subţiri, trebuiau să fie mamă şi fiică.

Un bărbat cu părul auriu zâmbea larg în timp ce îngeraşul care-i stătea în poală bătea din palme. Lângă el, un băiat mai mare cu păr castaniu râdea.

O familie. Nu puteau fi. altceva decât o familie. Băiatul întoarse calul, părul lui castaniu fluturându-i pe frunte în timp ce calul mergea la trap de-a lungul drumului, cu lancea susţinând singurul inel pe care reuşise să-l ia. Cu un zâmbet de la o ureche la alta, îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi ridică lancea.

— Unchiule Kit, ai văzut? L-am luat pe primul de unul singur!

— Aşa e, băiete, am văzut. Minunată treabă, Micah! strigă Kit în timp ce cobora din trăsură. Ocoli caii, veni lângă ea şi îi întinse mâna.

Sper că nu te deranjează, dar, din moment ce am nevoie să exersez, m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă peisajul.

Mâna ei alunecă în a lui, şi ea coborî.

— Să exersezi?

El zâmbi călduros.

— În prima vară când am fost aici, am început o tradiţie cu organizarea unui turnir în ajunul începerii culegerii bumbacului. Singurul an în care nu am concurat a fost anul în care am mânat vitele. A fost şi singurul an în care englezii au pierdut în faţa texanilor.

— Doamne, nu, deşi mă tem că Harry şi Gray încep să se simtă mai mult texani decât englezi. Un adevărat păcat.

— Kit, nu te-am auzit venind, zise un bărbat care se apropia, cu micul băiat cocoţat încă pe umerii lui.

— N-am vrut să îi distrag atenţia băiatului de la ce făcea. Se întinse şi-l gâdilă pe cel mai mic dintre copii. Colton, tu când vei începe să participi?

— Nu are încă patru ani. Nu-i da idei, îl avertiză bărbatul.

Kit îşi strecură braţul în jurul ei şi o trase spre el.

— Domnişoară Robertson, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Grayson Rhodes, fiu al ducelui de Harrington.

Ashton simţi cum îi tresaltă inima.

— Trebuie să fac o reverenţă?

— Nu, zise Grayson Rhodes cu un zâmbet graţios, care nu-i lăsă nicio îndoială că şi el cucerise destule femei. Aici sunt doar fermier.

Femeia se strecură lângă el şi zâmbi de bun venit.

— Eu sunt Abbie.

— Soţia lui Gray, adăugă Kit.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Ashton cu sinceritate. Aveţi o familie minunată.

— Suntem mândri de copii.

Ashton se întoarse când auzi zgomotul roţilor unei trăsuri. Un bărbat cu părul închis la culoare conducea trăsura spre ei. O femeie cu păr roşu cârlionţat ţinea un copil mic în braţe, în timp ce o fetiţă mică stătea între ea şi bărbat. Îşi aminti de bărbat şi de femeie de la petrecerea lui David: Harrison Bainbridge şi Jessye Kane, deşi acum erau căsătoriţi. Ashton fusese prea bolnavă ca să participe la nunta lor, deşi David şi familia lui veniseră.

După ce opri trăsura, Harrison coborî într-o manieră ciudată, cu ajutorul unui baston, şi ocoli trăsura ca să o ajute pe soţia lui să coboare.

— Ştii, am putea exersa mai mult dacă voi aţi ajunge la timp, zise Grayson.

— La dracu’, Gray! izbucni Harrison. Este pământul tău. Normal că ajungi aici repede.

Jessye ridică o mână.

— A fost vina mea. Mi-am dat micul dejun afară mare parte din dimineaţă.

Obişnuinţa o făcu pe Ashton să dea înapoi până simţi robusteţea lui Kit în spatele ei. Părinţii ei o crescuseră să se teamă de oricine avea nasul înfundat, darămite de cineva care vărsa.

— Nu trebuia să vii dacă nu te simţi bine, îi zise Abbie.

— Oh, nu sunt bolnavă, spuse Jessye, strălucind în timp ce aşeza o fată pe şoldul ei şi lua mâna celeilalte. Mai vine un copil. Ar trebui să se nască la vreo lună sau cam aşa după al tău, Abbie.

— Voi spuneţi că sunteţi amândouă gravide? întrebă Kit.

Femeile roşiră, şi soţii lor arătau de parcă le-ar putea exploda nasturii de la cămăşi. Ashton înghiţi cu greu, încercând să nu se gândească la toate lucrurile de care nu avea să se bucure niciodată.

— Felicitări tuturor, zise ea încet.

— Îmi pari cunoscută, spuse Jessye, dar nu îmi dau exact seama de unde…

— Este Ashton Robertson, zise Kit. Sora lui David.

Jessye zâmbi larg.

— Ah, da, îmi amintesc acum. Ce mai face Mary Ellen?

— Creşte. De fapt, Madeline mi-a dat un mic portret să ţi-l aduc, îi zise Ashton.

David şi Madeline o adoptaseră pe Mary Ellen când era bebeluş. Acum, putea să vadă o asemănare izbitoare între Jessye şi Mary Ellen, şi nu se putu abţine să nu se întrebe dacă asemănarea avea vreo legătură cu apropierea care se dezvoltase între Madeline şi Jessye.

— O să-l iau în drum spre cârciumă în seara asta, se oferi Harry.

— Mulţumesc, domnule Bainbridge, zise Ashton. Îi voi spune lui David să vă aştepte.

— Suntem între prieteni aici, aşa că trebuie să ne spui Jessye şi Harry, zise Jessye.

Ashton se simţi copleşită. Prietenii nu avuseseră niciodată un rol în viaţa ei.

— De fapt, l-am văzut pe David mai devreme, zise Harry zâmbind. Voia să ştie unde cred eu că ar duce un crai o doamnă. Se pare că trebuia să o ţii afară doar o oră.

— O aşteptare nerealistă. Este nevoie de două ore ca să ajungi din oraş aici, explică Kit.

— Bănuiesc că nu i-ai spus unde anume mergeţi.

— Normal că nu. Nici tu.

— Am zis că nu ştiu. Te cunosc suficient de bine cât să ştiu că, dacă scopul tău era să distrugi reputaţia unei doamne…

— Nu se distruge reputaţia nimănui astăzi, zise Jessye în timp ce o mişca pe fiica ei pe şold. Vei răspunde în faţa mea şi a pistolului meu încărcat, Christian Montgomery, dacă asta ai în minte.

— Dacă asta era intenţia mea, cu siguranţă nu aş fi adus-o aici.

Ashton se întrebă pentru o clipă unde ar fi dus-o. David crezuse că ea avea să fie singură, dar ea avea mai multă companie decât voia: femei şi copii care o studiau atent.

— A fost o călătorie mai lungă decât a anticipat domnişoara Robertson, continuă el. Cred că i-ar prinde bine să se odihnească un pic la umbră.

— Am pături întinse în apropierea pârâului, zise Abbie. Şi multă mâncare şi limonadă.

Ashton privi spre Kit. Braţul lui era încă în jurul ei, şi ea se întrebă dacă avea să poată merge fără sprijinul lui. Era obosită. De parcă îi citise gândurile, el zise:

— Te însoţesc eu până la pături, apoi te las în grija femeilor, cât timp îmi

fac treaba cu băieţii.

*

— Sunt surprins că David a avut încredere să te lase singur cu sora lui, zise Harry. Cât a fost în Anglia, trebuie să fi auzit de reputaţia ta de cuceritor.

Kit încercă să fie atent la stilul de călărie al micului Micah, în loc să îşi menţină atenţia la femeia care stătea pe pătură sub crengile stejarului înalt.

— Tocmai din cauza reputaţiei mele a adus-o. A vrut pe cineva care ştie să cucerească femeile, cineva care să o facă să se simtă specială, cineva dispus să se însoare cu ea înainte să moară. Micah, mai spre dreapta un pic!

Simţi cum tăcerea se lasă în jurul lui, grea şi deasă.

— Înainte să moară? întrebă într-un sfârşit Grayson. A fost la o ghicitoare ţigancă?

— La medic. Se pare că are tuberculoză. Timpul ei este limitat, şi singura ei dorinţă este să se căsătorească. David a crezut că eu îi voi face pe plac.

— Sigur glumeşti, zise Harry încet.

— Aş vrea să fie aşa, dar şi-a amintit cum am povestit despre boala şi moartea lui Clarisse şi s-a gândit că voi fi mai milos decât majoritatea, dispus să îndeplinesc dorinţa de moarte a lui Ashton de a fi mireasă.

— Asta mi se pare un pic cam mult de cerut unui prieten, zise Grayson.

Kit încuviinţă din cap.

— Ziua aceasta este dovada mea de compasiune. O floare, un picnic, un pic de şarm englezesc şi, poate, dacă până diseară mă simt generos, un sărut. Nimic mai mult. Oftă profund. Dumnezeu ştie că nu am altceva de oferit.

*

Ashton nu dorise să adoarmă. Dispreţuia momentele pierdute când aluneca în lumea umbroasă a viselor. Abbie îi povestea cum Grayson, Kit şi Harry munciseră la ferma ei, culegând bumbac, când sosiseră aici, în urmă cu cinci ani. Ashton îşi dorise să audă fiecare detaliu al poveştii pe care îl putea aduna despre Kit, dar o senzaţie de greutate se aşternuse peste ea, şi vocea blândă a lui Abbie o adormise.

Ceva moale şi catifelat îi gâdila nasul. Ea îl dădu la o parte, dar reveni mai insistent decât înainte. Miji ochii şi dădu de ochii albaştri-arginti şi de o floare galbenă.

— Am venit să iau ceva de mâncare, dar sunt pe jumătate tentat să te

ciugulesc pe tine, zise Kit cu voce joasă şi seducătoare.

Ea făcu ochii mari şi se ridică în fund. El se aşeză lângă ea, cu un braţ peste genunchiul ridicat, în timp ce plimba floarea pe chipul ei cu cealaltă mână. Acum, era complet trează, dar vocea ei încă părea somnoroasă.

— Ai mâncat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— În ultima vreme, nu prea am poftă de mâncare, deşi niciodată nu am mâncat mult.

— Asta am bănuit. El se întinse peste ea, luă coşul de răchită şi îl trase mai aproape. Abbie are mereu ceva bun de mâncare. Gray a fost cel mai câştigat când a fost ales să locuiască cu ea, deşi niciunul dintre noi nu a gândit aşa atunci.

— Despre ce vorbeşti?

El scoase o friptură de pui din coş, rupse o bucată de carne şi i-o oferi.

— Mănâncă şi îţi voi explica.

Deşi nu îi era foame, ciuguli ce-i oferise el, orice ca să-i audă timbrul bogat al vocii.

— La scurt timp după război, am venit să muncim pe câmpurile de bumbac. Erau şapte bărbaţi cu totul şi şapte văduve au fost de acord să ia câte un bărbat în casa ei. Abbie l-a luat pe Gray. Eu şi Harry am petrecut o seară căutând prin zonă şi am hotărât că voiam, să ne întoarcem în Galveston, unde ancorase iniţial nava noastră din Liverpool. Îi mai băgă o bucată de pui în gură, apoi ridică din umeri. Dar Gray a vrut să rămânem, aşa că am rămas, şi am aflat repede că să culegi bumbac este o muncă grea.

Ea privi spre băiatul mai mare care galopa de-a lungul drumului, adunând inele.

— Deci cei trei copii mai mari sunt din prima căsătorie a lui Abbie. Cum a început turneul?

Voia să protesteze că era sătulă, când el îi atinse buzele cu o altă bucată de pui. În schimb, o mestecă, pentru că îşi dădea seama din strălucirea din ochii lui că, fără acordul ei, el nu ar fi continuat povestea.

— Ai citit vreodată *Ivanhoe?*

— Da…

Îi mai strecură o bucată de pui în gura deschisă. Ştrengarul. Ea încuviinţă din cap, zâmbetul lui înmuind orice furie pe care ea ar fi putut să o simtă fiindcă era manipulată.

— Gray adusese cartea cu ea şi le citea din ea copiilor în fiecare seară. Erau fascinaţi de ideea de cavaleri şi turnir, iar el era vrăjit de ei, aşa că am construit

stâlpi, inele şi lănci şi i-am învăţat ce ştiam noi despre slăbiciunea strămoşilor noştri despre jocuri.

— Cred că este… Încă o bucată de pui în jurul căreia vorbi. Minunat. Înghiţi şi ridică o mână. Chiar nu mai pot mânca.

— Atunci, mure. Se întinse în spatele său şi luă un castron plin cu micile fructe. Le-am cules chiar eu, special pentru tine.

— Bine că plecăm mâine, zise ea luând una din castron şi băgând-o în gură.

— De ce?

— Cred că mi-ai putea frânge cu uşurinţă inima.

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Eu nu frâng inima nimănui.

— Negi că eşti un mare cuceritor de femei?

— Nu neg asta, dar inima femeii este delicată, şi eu o tratez ca atare.

Ea mai culese o mură din castron, nedorind să ştie despre inimile tuturor femeilor pe care le tratase el.

— Spune-mi despre Galveston.

— Nu ai fost niciodată?

Ea clătină din cap.

— Speram să ajungem pe coastă, dar David este nerăbdător să se întoarcă în Dallas. Madeline trebuie să nască luna următoare sau cam aşa. Deci nu doar că-i e dor de ea, dar e şi îngrijorat.

— Dar a lăsat-o să te aducă aici.

— L-aş fi putut scuti de drum dacă-mi spunea despre planurile lui. Puse mâna peste a lui. Îmi pare aşa rău că te-a pus într-o situaţie stânjenitoare. Nu ar fi trebuit să-ţi ceară vreodată ce ţi-a cerut.

— Mie îmi pare rău că nu i-am putut fi de ajutor şi să-ţi satisfac dorinţa.

— Unchiule Kit, tata zice că trebuie să te duci acolo, spuse băiatul mai mare.

— Bine, Johnny, vin într-o clipă. El continuă să o privească în ochi. De fapt, nu am venit aici ca să te fac să mănânci, ci să obţin un favor.

— Ce favor?

— Panglica din părul tău.

Ea atinse mătasea neagră care-i ţinea la un loc părul. Ce putea să vrea cu o panglică?

Apoi, înţelese şi aproape fremătă de încântare. Un turnir, cavaleri, un favor de la o domniţă. Scoase panglica şi i-o dădu.

— Domnule cavaler, îmi faceţi o onoare.

Cu o privire vicleană, el o duse la buze.

— Onoarea este a mea, dulce doamnă. Lovi uşor castronul. Termină-le, ca eforturile mele să nu fi fost în van.

Ea privi cu interes cum el se ridică şi pleacă spre trăsură. Elegant şi puternic. Nu-şi putea imagina de ce nu avea o soţie. Orice femeie ar fi nebună să nu îl vrea ca soţ. David nu ar fi putut să-i aleagă un mire mai ispititor. Păcat că ideea lui era aşa puţin demnă.

I se tăie răsuflarea când Kit îşi scoase lavaliera, haina şi cămaşa, aranjându-le cu grijă în trăsură. „Magnific” fu singurul cuvânt care-i veni în cap. Inima ei bubui de parcă anunţa sosirea unei furtuni.

El urcă în şa, şi calul merse ţanţoş la fel de încrezător ca stăpânul lui. Şi ceilalţi doi bărbaţi îşi scoseseră cămăşile, dar nu-i atrăseseră atenţia aşa cum o făcuse Kit. Pe pieptul şi spatele lui pielea era bronzată. Muşchii lui tari se unduiră când luă lancea de la băiat, legă panglica ei la un capăt şi băgă prăjina lungă şi subţire sub braţul său.

Cu o încuviinţare bruscă din cap, dădu pinteni calului şi porni de-a lungul pistei, luând cu lancea inel după inel de pe stâlpi. Şase în total.

Pentru un moment efemer, Ashton nu se afla în Texas. Era în Anglia, înconjurată de fast şi galanterie. Nu era de mirare că David îl alesese pe Christian Montgomery. Într-o singură după-amiază, îi făcuse inima să bată de parcă nu bătuse niciodată înainte.

Veni la trap cu calul spre ea, emanând victorie. Să ai asemenea forţă, asemenea încredere.

— Impresionată? întrebă el.

Ea zâmbi larg.

— Foarte.

— Vrei să încerci?

I se tăie răsuflarea.

— Poftim?

— Vrei să îţi încerci talentul la turnir?

Ea clătină din cap.

— Nu cred că pot.

— De ce nu?

— Dacă aş cădea, David ar face o criză. Se uită la el şi-şi dădu seama. De aia nu l-ai lăsat să vină.

— Sunt sigur că este bine intenţionat, dar te sufocă, la fel ca boala ta. Descălecă. Te asigur, calul este blând şi antrenat. Călăresc în spatele tău, ca să

ţin lancea pregătită.

Ea puse castronul deoparte şi se ridică încetişor.

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie. Dacă stau călare, mi se va ridica fusta.

— Eşti între prieteni. Nu le va păsa. Sau, dacă preferi, îi pot trimite de aici.

— Nu!

Era cel mai nebunesc lucru, dar dorea să aibă privitori. Voia ca oamenii să o vadă cum îşi asuma un risc deşi nu-şi asumase niciunul niciodată de teamă că i-ar putea scurta viaţa.

Abia observă că şalul îi alunecă de pe umeri în timp ce-şi ştergea palmele umede de fustă, încercând să nu se concentreze pe transpiraţia care lucea pe pieptul lui. Cu siguranţă, avea să-şi pună cămaşa pe el înainte de a urca pe cal în spatele ei.

— Sunt dispusă să încerc.

— Bun… Scoase inelele de pe lance. Johnny! Băiatul veni spre ei. Pui tu astea la loc, băiete?

Johnny zâmbi larg.

— Ea o să încerce?

— Desigur.

— Unchiul Harry a zis că tu poţi convinge şi un înger să păcătuiască.

— A vorbit prostii.

— Poate, dar tot a câştigat pariul.

Luă inelele şi fugi.

— Ce pariu? întrebă ea.

— Cine ştie? mormăi el în timp ce îi lua mâna şi o trăgea spre cal. Harry ar paria şi dacă răsare sau nu soarele dacă găseşte pe cineva să accepte.

O ridică în şa de parcă nu cântărea mai mult decât o petală din floarea pe care el i-o dăruise. Fusta şi jupa i se ridicară indecent de mult. Trăgea de ele în jos când el îi cuprinse gamba cu mâna lui aspră. Ea înlemni.

— Ai picioare minunate, domnişoară Robertson. Îi scoase piciorul din scara şeii. Dar am nevoie de scară, zise el.

Urcă în spatele ei. Ea crezu că, dacă nu căzuse din şa, ar putea leşina din cauza inimii care-i bătea aşa puternic. Gura i se uscă în clipa când braţele lui o cuprinseră.

— Apucă lancea, îi ceru el.

Respiraţia lui trecea pe lângă urechea ei, trimiţând fiori delicioşi în cascadă prin corpul ei.

Ea făcu întocmai cum i se ceruse, aducând lancea aproape de corpul ei.

Mâna lui o acoperea pe a ei, braţul lui îl atingea pe al ei, pieptul lui era lipit de spatele ei. Pieptul lui gol. Căldura o făcea să se întrebe cum supravieţuise el verilor.

— Ţine oblâncul cu mâna liberă, şi mă ocup eu de frâu şi de cal. Cu braţele mele în jurul tău, promit că nu vei cădea. Vom merge repede, însă nu la galop.

Încuviinţând din cap, ea trase adânc aer în piept. Mâna lui bronzată era aşa mare faţă de a ei, degetele lui aşa lungi faţă de ale ei. Paloarea ei ieşea în evidenţă.

El ghidă calul în jur, şi corpul ei se ghemui instinctiv în al lui.

— Cum se numeşte calul? întrebă ea când se apropiau de zona de start.

— Lancelot. Relaxează-te, domnişoară Robertson, altfel calul se va da în lături de la ce are de făcut.

— Sunt relaxată.

— Mincinoaso!

Înainte să apuce să-i răspundă, el îndemnă calul la trap. Ea îşi încordă degetele în jurul Iancu, de parcă acea acţiune nesemnificativă putea să o ţină la locul ei.

Corpul lui Kit se curbă peste al ei într-un gest protector care îndepărtă toate temerile ei. Vântul îi mângâia obrajii. Cu panglica ei fluturând la capătul Iancu, părul ei desfăcut îi flutura în jurul feţei într-un abandon sălbatic. Inima îi bătea puternic în ritmul în care se auzeau copitele calului.

Simţi zdruncinătura şi auzi zgomotul când lancea lovi primul inel. În mod uimitor, se învârti spre mâna ei. Vru să râdă, dar se concentră, în schimb, pe următorul inel. În timp ce acesta aluneca pe lance, ea îşi dădu seama că victoria avea un gust dulce pe care ea nu-l savurase niciodată. Până în acest moment, singurele ei victorii fuseseră să se trezească să întâmpine un alt răsărit.

Ratară al treilea inel, dar nu-i păsa. Următoarele ajunseră pe lance.

Kit întoarse calul, şi abia atunci auzi uralele şi aplauzele. Se gândi că putea ajunge la nori purtată de acel sunet al bucuriei.

— Cinci inele. Nu-i rău pentru o începătoare, zise el, cu respiraţia lui caldă alunecând de-a lungul cefei sale.

Ea zâmbi larg, apoi întoarse capul.

— Mulţumesc. Nu am fost niciodată aşa fericită.

Ochii lui de un albastru-deschis, fermi şi siguri, coborî spre buzele ei. Pentru o clipă nebunească, ea crezu că el ar putea să o sărute.

Dezamăgirea vâjâi prin ea când el descălecă, apucă frâiele şi o conduse spre cercul de admiratori de parcă era o prinţesă abia salvată de un dragon.

Capitolul 4

— Sper că mă vei ierta că dau buzna, dar nu puteam să aştept ca Harry să vină acasă de la cârciumă, zise Jessye în timp ce ţinea portretul nepoatei lui Ashton, Mary Ellen. Oh, uite cât a crescut!

Stând în salonul doamnei Gurney, Ashton fu surprinsă să vadă lacrimi sclipind în ochii lui Jessye când ridică privirea spre David.

— Este o adevărată tânără lady, nu-i aşa?

— Da, este, răspunse David de unde stătea, lângă şemineu, cu un braţ odihnindu-se pe poliţă. În curând, va face zece ani, dar bănuiesc că ştii asta.

Jessye încuviinţă din cap, zâmbind nostalgică.

— Doar că îmi vine greu să cred.

— Eu şi Madeline am zis să venim cu familia aici în următoarea vară, zise David.

— Asta ar fi minunat. Abia aşteptăm următoarea voastră vizită. Acum, ar fi bine să mă duc la trăsură, ca eu şi Harry să punem fetele la somn.

— Nu trebuie să mă evite doar pentru că m-a minţit, zise David.

Jessye ridică bărbia.

— Nu te evită. Îi provoacă multă durere să urce şi să coboare din trăsură, aşa că i-am spus să aştepte. Dar, dacă ai ceva de spus, îmi poţi spune mie.

David se îndreptă şi tuşi.

— Mi s-a părut ciudat că Harry nu a ştiut unde l-aş putea găsi pe Kit în după-amiaza asta când l-am întrebat, şi totuşi voi toţi aţi petrecut după-amiaza împreună.

— Nu am ştiut sigur că va fi şi Kit acolo, zise Jessye zâmbind larg. Un bărbat înţelept nici măcar nu ar da de înţeles că există posibilitatea ca soţul meu să fi minţit.

David înclină capul în semn de concesie.

— Acum, ştiu de la cine a moştenit Mary Ellen încăpăţânarea. Ridică un pachet ambalat pe care Jessye i-l dăduse mai devreme. Voi avea grijă să primească cadoul de la tine.

— Mulţumesc. Jessye traversă încăperea şi o îmbrăţişă pe Ashton. Mă bucur că te-am văzut din nou. Ai grijă de tine.

Ashton o privi cum iese din încăpere. O admirase pe Jessye din momentul în care o văzuse prima dată. Plecase într-o aventură, mânând vite cu Kit şi cu Harry, în urmă cu patru ani. Spre ruşinea ei, Ashton o invidiase. Să aibă curajul şi sănătatea să facă orice voia.

Ridică ochii spre David.

— Ce ai vrut să zici când ai spus că ştii de unde a moştenit Mary Ellen încăpăţânarea?

David îi întâlni privirea.

— Ea este mama lui Mary Ellen.

Ashton amuţi de uimire. Destăinuirea lui David explica asemănările dintre Jessye şi Mary Ellen pe care ea le observase mai devreme.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă ea.

— Este o poveste lungă. Îţi povestesc totul pe drumul înapoi spre Dallas.

— Jessye mi s-a părut mereu o femeie remarcabilă.

— Aşa este, şi o vei considera şi mai remarcabilă când îi vei auzi povestea. Îi sunt recunoscător că a fost acolo să aibă grijă de tine în după-amiaza asta.

Ashton îşi dădu ochii peste cap.

— David, nu am nevoie de însoţitoare. Kit nu este interesat de mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Kit? Înainte să pleci la plimbare cu el, era domnul Montgomery.

— M-ar fi extenuat să spun aşa un nume lung toată ziua, izbucni ea, sătulă de atitudinea lui protectoare, deşi nu avusese curaj să-i spună lui Kit altfel decât domnul Montgomery. I se părea aşa intim să-i spună „Kit”. Nu o deranjase când el fusese în Dallas, dar asta se întâmplase înainte ca imaginaţia ei să creeze fanteziile în care sentimentele ei pentru el înfloriseră şi el îi răspundea la interes.

— Uită-te la faţa ta, Ashton. Soarele a ars-o, o certă David.

Ea atinse cu blândeţe chipul cu degetele.

— Doar nasul meu.

David oftă din greu.

— Oh, David, nu-mi strica amintirea zilei. A fost minunată.

— Kit a fost un domn exemplar? întrebă el.

— Un domn exemplar, îl asigură ea.

Din păcate. Trăise clipe în care sperase că el nu avea să fie. David îngenunche în faţa ei şi îi luă mâna în a lui.

— Vreau doar să ai grijă. Tuberculoza…

— Tuberculoză? zise doamna Gurney venind după colţ şi intrând în salon cu o tavă cu biscuiţi şi ceai fierbinte. Cine are tuberculoză?

— Nimeni, zise iute Ashton, nevrând ca toată lumea să ştie despre boala sau despre slăbiciunea ei.

Doamna Gurney puse tava pe o masă în apropiere şi arătă cu degetul spre Ashton, fluturându-l fără milă.

— Trebuie să te măriţi, tânără domnişoară. Asta-i o metodă sigură de a preveni tuberculoză.

Ashton se abţinu să nu râdă.

— Căsătoria?

— Exact. Am citit chiar eu într-o carte numită *The People's Medical Lighthouse.* Ăsta-i unul dintre motivele pentru care mi-am măritat fetele când aveau paisprezece ani. Trebuie să scapi de toate grijile din viaţa ta. Şi de corsete. Şi alea trebuie să dispară. Femeia întinse braţele şi inspiră profund. O femeie trebuie să poată respira adânc pentru a aduce aerul în plămânii ei.

David tuşi. Ashton duse o mână la gură pentru a-şi ascunde zâmbetul la disconfortul evident al lui David.

— Nu am fost bolnavă o zi din viaţa mea, zise doamna Gurney, încuviinţând repede din cap. Corsete. Asta-i secretul. Să scapi de nenorocitele alea de corsete. Drăcia aia cred că a fost inventată de un bărbat căruia nu-i plăceau femeile. Asta-i tot ce am de zis despre acest subiect. Acum, mâncaţi din biscuiţii mei şi beţi din ceaiul meu. Ajută să ai ceva în burtă când te duci la culcare.

Ieşi agitată din încăpere. Ashton se întinse după un biscuit.

— La câte am citit, cartea asta mi-a scăpat.

— A fost interesant, zise David încet.

Ashton ridică privirea spre el.

— Ai citit-o?

El roşi, şi ea se gândi că nu-şi iubise niciodată fratele mai mult.

— Ai citit-o.

El ridică din umeri.

— Căutam un miracol.

— Nu ăsta-i motivul pentru care i-ai cerut lui Kit să se însoare cu mine, nu?

— Din păcate, nu. Căsătoria e de presupus că ar putea preveni tuberculoza, nu să o vindece.

Ashton ciuguli din biscuit.

— Mulţumesc, David.

— Nu-mi mulţumi, Ashton. Încă nu am găsit o vindecare pentru boala ta, nicio metodă de a-ţi îndeplini dorinţa de a fi mireasă.

— Măcar ai încercat, şi asta înseamnă totul pentru mine.

*

La dracu'!

Kit se plimba prin micul spaţiu al biroului său, neputând să-şi şteargă din

minte zâmbetul jubilant al lui Ashton. Când dormea, când se bucura, ea era o frumuseţe fragilă, un înger pe pământ care în curând avea să ajungă în rai.

Se bucura de cele mai simple lucruri, făcându-l să se simtă ruşinat de cinismul lui. Dumnezeule, trecuseră ani de zile de când nu mai cunoscuse fericirea. Cu mult înainte de noaptea în care aflase că Christopher urma să se însoare cu Clarisse.

*

— Te superi dacă mă alătur şi eu? întrebă Christopher.

Uitându-se la foc, Kit flutură mărinimos din mână spre decantoarele de pe masa de lângă scaunul lui.

— Te rog, dacă găseşti una care să mai aibă ceva în ea.

Cu o mână nesigură, duse paharul la buze, întrebându-se cât mai avea de băut până să înece durerea.

Christopher veni să stea lângă foc.

— Îmi blochezi priveliştea către iad, bolborosi Kit.

— Tocmai am avut cea mai incredibilă conversaţie cu tata.

Kit ridică paharul în semn de salut.

— La fel de incredibilă ca aceea pe care am avut-o eu cu el mai devreme? Interesant că mi-a zis mie înainte de a-ţi spune ţie.

— Îţi jur, Kit, nu am ştiut că va aranja o căsătorie între mine şi Clarisse.

Kit pufni.

— Pentru binele Ravenleigh… sau ceva de genu ’. Mă descurc binişor la a uita cuvintele lui exacte.

Bău din coniac.

— Tatăl ei nu îi permite să se mărite cu un bărbat fără titlu.

Kit zâmbi strâmb.

— Bănuiesc că nu-mi faci marele favor de a muri, nu?

Christopher se aşeză în scaunul de lângă el, sprijinindu-şi coatele de coapse, şi se aplecă în faţă, cu o expresie incredibil de serioasă pe chip.

— Dacă nu vrea să se mărite cu mine, se va mărita cu altcineva. Nu va putea fi niciodată a ta.

— Parcă ai vorbi despre o iapă la licitaţii.

— A fost crescută aşteptând să se mărite cu un bărbat cu titlu. Merită unul.

— Merită iubire.

— Ca soţie a mea, va avea iubire… din abundenţă.

Stupefiat, Kit se holbă la fratele său.

— O iubeşti?

— Ai participat la aşa de puţine baluri, Kit. La început, deşi am crezut că speranţele tale nu sunt realiste, ştiind ce simţeai pentru ea, încercam doar să mă asigur că nu avea să o atragă nimeni altcineva…

— Ea te iubeşte?

— Cred că ţine la mine. Nu i-am făcut curte în mod activ – sau altcuiva, dacă tot vorbim despre asta –, motiv pentru care tata a făcut ce a făcut. A devenit nerăbdător aşteptând ca eu să îmi aleg o soţie.

— La dracu', Christopher. Închise ochii şi clătină din cap. Ştiam că nu o voi avea niciodată. Ce are de oferit un al doilea fiu unei femei cu statut? Deschise ochii şi întâlni privirea fratelui său. Jură-mi solemn că, dacă ea nu este de acord cu căsătoria, vei găsi o metodă de a împiedica nunta fără a provoca bârfe.

— Jur.

*

O promisiune pe care fratele lui nu o respectase niciodată, ceea ce duruse şi mai tare.

Kit nu putea spune cu exactitate momentul în care începuse să-şi perceapă nefericirea, dar i se părea că mereu planase prin apropiere. Nu ajutase faptul că nu reuşise niciodată să realizeze aşteptările tatălui său şi nici iubirea pentru fratele lui. Nu făcuse decât să-l invidieze pentru achiziţiile sale. Se întreba dacă fusese vreodată cu adevărat fericit. În acest moment, cu siguranţă era nefericit. Dacă nu se căsătorea cu Ashton, nimic nu se schimba. Dacă se căsătorea cu ea, tot nu se schimba ceva. Putea să continue să se complacă în trecutul pe care nu-l putea schimba, dar poate ea ar cunoaşte un alt moment de bucurie.

David avea dreptate. Visul ei era o cerere incredibil de măruntă. Nu avea să schimbe viaţa lui Kit, dar ar putea să facă moartea lui Ashton mai uşoară.

Ieşi din biroul lui în noapte, lăsându-şi raţiunea încuiată în spatele gratiilor de fier.

Se apropie de pensiune. La una dintre ferestre strălucea lumina, şi în strălucirea ei văzu silueta unei femei uitându-se la stele. Se întrebă dacă îşi punea o dorinţă.

Nu căuta milă pentru starea ei, dar părea să aibă intenţia de a se bucura de fiecare moment rămas. Poate, prin ea, el avea să poată învăţa din nou să aprecieze ceea ce-i oferea viaţa, în loc să tânjească după ce îi fusese negat.

Sări pe verandă, se prinse de balustradă şi se ridică înspre streaşină. Punându-şi mâinile pe pervaz, ea se aplecă peste fereastră.

— Domnule Montgomery, ce faci? întrebă ea cu îngrijorare în voce.

— Vin să te văd, domnişoară Robertson.

— Eşti nebun? Ţi-ai fi putut rupe gâtul.

— Nu ar fi o pierdere, te asigur.

Într-un echilibru precar, îşi croi drum cu precauţie pe acoperişul oblic de deasupra verandei până când ajunse în zona de deasupra ferestrei. Întinse mâna.

— Vino alături de mine!

Ochii ei se rotunjiră precum luna.

— Şi să risc să-mi rup gâtul?

— Jur că nu te las să cazi.

Ea păru să ezite în timp ce apucă de partea din faţă a cămăşii ei de noapte.

— Sunt în cămaşă de noapte.

Dezvăluirea ei inutilă îl amuză.

— Te asigur că am văzut femei şi mai dezbrăcate. Şi apoi, cu panta acestui acoperiş nu pot face prea multe ca să te compromit, dar, dacă aş intra pe fereastra ta…

— Ies, zise ea repede.

El zâmbi şi îi întinse mâna.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Îşi strânse marginea cămăşii şi strecură un picior subţire pe fereastră. El o apucă de cot, îi cuprinse talia cu braţul şi o conduse în siguranţă pe acoperiş.

— Asta-i nebunie, şopti ea, aşezându-se lângă el.

— Da, dar poţi să vezi stelele mult mai bine. Îţi puneai o dorinţă?

— Nu, doar mă gândeam la ziua de astăzi. Mi-o voi aminti cât voi… Pentru totdeauna. Se uită la el. Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea.

Ea îl atinse cu un deget chiar sub bărbie.

— Mai devreme, am observat cicatricea asta. Cum ai căpătat-o?

— Un cadou de la tatăl meu.

Ea se încruntă, iar ochii ei îi trădau confuzia.

— Dar arată ca o arsură. De ce te-ar răni aşa?

— Am un frate geamăn. Christopher. El s-a născut primul, şi, ca atare, el este moştenitorul de drept. Tatăl meu a vrut să se asigure că nimeni nu mă va confunda cu el, aşa că a aplicat vătraiul fierbinte chiar sub bărbia mea la scurt timp după ce m-am născut.

— Cât de incredibil de crud!

El ridică din umeri de parcă acţiunea tatălui său nu avea vreo consecinţă,

când, de fapt, deseori şi el simţise la fel.

— Nu-mi amintesc durerea.

— Mi se pare ciudat că numele lui este Christopher şi oamenii îţi spun ţie Kit. Mereu am crezut că Kit era diminutivul de la Christopher. Şi lui i se spune Kit?

— Doamne, nu! Ca viitor conte de Ravenleigh, poartă al doilea titlu al tatălui meu, viconte Wyndhaven, şi oamenii i se adresează mereu formal. Când eram băieţi, Christopher spunea că Christian nu este un nume potrivit pentru mine când intram în belele, aşa că mi-a dat diminutivul lui, din moment ce el nu urma să aibă niciodată nevoie de el.

— Mi se pare că voi doi eraţi apropiaţi.

— Foarte. Zâmbi cu căldură la amintirile din tinereţea lui. Într-un fel, apropierea noastră este înspăimântătoare. Într-o zi, eram la şcoală, scriind un eseu, şi dintr-odată am simţit o durere în braţ, creionul mi-a zburat şi nu mai puteam să scriu. Chiar şi când profesorul m-a ameninţat că mă pocneşte, nu mi-am putut face mâna să mă asculte, şi durerea nu se domolea.

Fruntea ei delicată se încruntă.

— Ce a cauzat-o?

— Nimeni nu a ştiut. Au chemat un doctor. M-a examinat. Nu a avut niciun răspuns. Au trimis vorbă tatălui meu. A sosit destul de palid. Christopher căzuse dintr-un copac şi-şi rupsese braţul. El o privi în ochi. La aceeaşi oră când eu îmi scriam eseul.

Ea făcu ochii mari.

— Incredibil.

Uneori, nu eram siguri dacă gândurile noastre erau chiar ale noastre proprii sau ale celuilalt.

— Arătaţi la fel?

— Identici. Îşi frecă cicatricea. Cu excepţia ăsteia.

— Tot mi se pare că a fost extraordinar de crud din partea tatălui tău. Cred că ţi-a fost greu să creşti ştiind că fratele tău urma să aibă totul.

— A existat un singur moment în care am regretat că nu am fost eu cel dintâi născut – şi a durat o eternitate.

— Când a fost asta? întrebă ea.

El privi spre stele, simţind cum încă se sufoca, după toţi aceşti ani.

— În momentul în care Christopher s-a căsătorit cu femeia pe care eu o iubeam.

Mâna ei mică o acoperea pe a lui cu o blândeţe pe care nu o mai simţise de

mulţi ani.

— Îmi pare aşa rău, zise ea moale.

El se uită la o stea căzătoare pe cer.

— Tatăl meu a aranjat căsătoria, aşa că nu m-am simţit niciodată trădat de Christopher. Nu a avut de ales, aşa cum eu nu am avut niciun cuvânt de spus. Dar, din fericire pentru ei, o iubea pe Clarisse, şi ea pe el.

— Ce femeie incredibil de norocoasă să aibă parte de iubirea a doi bărbaţi!

El îşi petrecu degetele printre ale ei, îi duse mâna la buze şi îi susţinu privirea.

— S-a îmbolnăvit şi a murit cu puţin timp înainte ca eu să plec din Anglia.

Pe chipul ei se văzu regretul.

— Îmi amintesc suferinţa din ochii tăi când ne-ai spus la cină. Cererea lui David a fost incredibil de crudă.

— Ea nu a ştiut că o iubeam sau că am fost lângă ea când a murit cu numele fratelui meu pe buze.

— De ce nu a fost lângă ea fratele tău?

— Nu a putut să o vadă murind, aşa că am stat eu în locul lui, lăsând-o să creadă că eram el.

Ochii lui Ashton se umplură de lacrimi în timp ce-i cuprinse obrazul.

— Ai cunoscut atâta suferinţă, domnule Montgomery. Îmi pare teribil de rău pentru tot ce ai suferit.

El îşi puse mâna peste ai ei, o întoarse uşor şi o sărută în podul palmei.

— Îmi vei face onoarea de a fi mireasa mea?

Icnind, ea se smuci din strânsoarea lui.

— Activităţile din după-amiaza asta te-au făcut să-ţi pierzi raţiunea?

Nu, de vină era zâmbetul ei triumfător după ce prinsese cinci inele pe lance. Cum putea să-i explice ca ea să accepte propunerea lui? Dintr-odată i se păru imperativ ca ea să fie de acord.

— Înainte să moară Clarisse, a vorbit despre dorinţe. Nu i-am putut îndeplini decât una. Mi-aş fi vândut sufletul diavolului să am puterea de a i le îndeplini pe toate. David a zis că tu ai o dorinţă – să fii mireasă.

— Dar ceremonia ar fi reală. Ai fi legat de mine de un document şi de jurăminte.

— Ashton, nu am pe nimeni în viaţa mea – pe nimeni. Am iubit o dată, profund. Nu mă aştept să iubesc din nou. Dacă te iau de soţie, nu mă voi lipsi de nimic, dar poate îţi voi oferi tot ce ai visat.

Pe obrajii ei curseră lacrimi, ce străluciră în lumina lunii.

— Totul, domnule Montgomery. Şi chiar mai mult.

Capitolul 5

Stând pe marginea patului, Ashton atingea cu atenţie frumoasa rochie care stătea întinsă peste pat. David fusese aşa sigur de reuşita planului său, că adusese cu el rochia de nuntă a mamei.

Dacă el nu ar fi găsit-o niciodată în rochie, poate că nu ar fi aşteptat sosirea serii şi nunta ei cu Kit. Dragul de Kit, care fusese nelipsit din visele ei de când îl văzuse prima dată.

De ce nu era plină de bucurie? Pentru că David, cu bunele lui intenţii, interpretase greşit cuvintele rostite de ea în pod. Voia să fie mai mult decât o mireasă. Voia să fie iubită.

Ştia că în câteva minute ar trebui să scoată rochia simplă pe care o purta acum şi să se îmbrace în rochia decorată cu dantelă şi mici perle. David ar fi fost incredibil de dezamăgit dacă ea nu ar fi purtat rochia mamei, după tot efortul pe care îl depusese ca să o aducă. Şi totuşi, cum putea să o poarte? Mama o purtase pentru a-i face pe plac bărbatului care o iubea. Deşi Ashton voia cu disperare să-i facă pe plac lui Kit în această seară, ştia că el nu o iubea.

Oftând adânc, închise ochii. David aştepta de la ea un lucru atât de simplu, dar cumva i se părea incredibil de greşit să poarte rochia mamei, de parcă faptul că făcea asta îi altera scopul.

— Ai îndoieli? se auzi o voce guturală în cameră.

Ashton deschise ochii, îşi duse o mână la gât şi întoarse capul. Kit stătea pe pervazul ferestrei şi o studia. Sări în picioare şi se duse la capătul patului, încercând să ascundă rochia.

— Ce faci aici? Nu ştii că aduce ghinion dacă mirele vede mireasa înainte de nuntă? întrebă ea.

El îşi înclină un pic bărbia.

— Credeam că aduce ghinion să o vezi în rochia de mireasă înainte de nuntă. Mişcându-se un pic, îşi trecu picioarele înăuntru şi se ridică lent. Şi apoi, doar nu te aştepţi ca un mire grijuliu să stea toată ziua fără să-şi viziteze mireasa.

Ea îşi împreună mâinile.

— Nu ştiu sigur la ce să mă aştept. Nu-mi vine să cred că asta chiar se întâmplă, că mă mărit.

Cu graţia unei pantere, el acoperi mica distanţă care-i separa. Uşor ca o umbră, îi atinse obrazul cu degetele, uitându-se în ochii ei.

— Crede-o, dulceaţă!

Cuvântul de alint o încântă, şi şi-l lipi de inimă precum o floare strivită între paginile unei cărţi, pentru a nu fi uitată vreodată. Se gândise aşa des la el şoptindu-i vorbe romantice în ureche. În jurnalul ei, scrisese copilăreşte o listă de apelative cu care el i s-ar fi adresat, şi îşi dădu seama că nu-şi mai putea imagina niciun alt cuvânt de alint trecând de buzele lui cu excepţia celui pe care îl rostise, un cuvânt pe care ea nu-l scrisese, dar despre care acum ştia că i se potrivea lui.

— Mi-am dorit foarte mult să am parte de ziua asta, mărturisi ea.

În ochii lui se citi înţelegerea, şi ridică un colţ al gurii.

— Ştiu, şi acum o vei avea.

— Mi-aş dori ca Madeline să fie aici. Nu ştiu ce să fac.

— M-am ocupat eu de toate detaliile, o asigură el cu un zâmbet încrezător. Tot ce trebuie să faci este să te îmbraci.

El atinse panglica care-i ţinea părul. Ea simţi două smucituri uşoare, apoi el îşi înfăşură panglica de mătase de culoarea lavandei în jurul degetului. Părea un gest aşa intim, la fel de neliniştitor de parcă i-ar fi desfăcut nasturii şi i-ar fi dat rochia jos.

— Nu-ţi lega părul, îi ceru el cu blândeţe.

Incapabilă să vorbească, ea nu putu decât să încuviinţeze din cap. El privi dincolo de ea, spre pat.

— Aia este rochia pe care ai de gând să o porţi?

Ea tuşi.

— Da, a fost a mamei. Nu sunt însă sigură că ar trebui să o port.

Privirea lui deveni apreciativă.

— Ar trebui. Este perfectă. Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutie alungită, împachetată cu o hârtie albă şi prinsă cu o panglică albă şi o fundă. O întinse spre ea. Pentru tine, zise el.

Privirea ei se plimbă între cadou şi ochii lui albaştri.

— Ce este?

— Un cadou de nuntă? Îl întinse mai aproape de ea. Ia-l!

Ea stătea pe pat, întorcând cadoul pe toate părţile.

— Eu nu am nimic pentru tine.

— Prezenţa ta alături de mine în seara asta este un cadou suficient.

Cuvintele lui, rostite cu o asemenea sinceritate, erau mai preţioase decât cadoul oferit de el. Ea ridică ochii spre el.

— Pot să-l deschid acum?

Văzu în ochii lui o încântare molipsitoare.

— Desigur.

Desfăcu lent funda, apoi o scoase şi desfăcu pachetul. Deschise cu atenţie cutia, simţind cum i se taie răsuflarea când văzu şiragul de perle. În centrul lor atârna o camee în miniatură.

— Este frumoasă, zise ea cu un oftat. Ridică ochii spre el. Nu pot să accept asta.

El îngenunche în faţa ei şi luă bijuteria din cutie.

— Sigur că poţi. Petrecu delicat capetele colierului în jurul gâtului ei, uitându-se în ochii ei cât îl încheia în spate. E un cadou de la un bărbat care îţi va deveni soţ peste mai puţin de două ore.

Ochii o înţepară când duse degetele la buze şi exclamă:

— Este prea mult!

El culese cu degetul mare o lacrimă solitară care aluneca pe obrazul ei.

— Este doar începutul. Am plănuit atât de multe. Bucură-te de fiecare moment şi zâmbeşte cum ai făcut ieri, şi voi fi cel mai fericit bărbat din Fortune.

Îi cuprinse obrazul şi se aplecă lent spre ea. Ochii i se întunecară, buzele i se deschiseră…

Un ciocănit puternic în uşă îi făcu pe amândoi să sară înapoi, Kit ridicându-se în picioare, iar Ashton apăsându-şi mâna în dreptul inimii care-i bătea cu putere.

— Ashton? Sunt Jessye. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ceva ajutor să te pregăteşti.

— Da, mulţumesc, doar un minut, strigă Ashton.

Dintr-odată lângă ea, Kit o sărută iute pe obraz şi şopti:

— Pe diseară! Ţine minte, părul desfăcut.

Se ridică, traversă rapid camera şi ieşi pe fereastră. Se uită peste umăr şi îi trimise un sărut înainte de a dispărea. Toate îndoielile se risipiră precum ceaţa alungată de soare. Atinse cameea. În noaptea aceasta, avea să fie o mireasă preţuită.

*

Ashton îşi studie reflexia în oglinda mare. Rochia mamei îi venea perfect. Gulerul înalt şi drept se potrivea de minune în jurul gâtului ei. Şiragul de perle îl încercuia şi cameea stătea peste dantelă, chiar sub gât. Ceva vechi. Ceva nou.

— Kit va fi foarte mulţumit când te va vedea, zise Jessye.

Ashton simţi cum îi freamătă stomacul la menţionarea viitorului ei soţ. Întâlni privirea lui Jessye în oglindă.

— Chiar crezi asta?

— Nu aş fi zis-o dacă nu o credeam.

Ashton zâmbi la răspunsul direct al lui Jessye. Uitase cât de directă era Jessye, aşa diferită de femeile pe care le cunoscuse ea.

— Vreau să-i fac pe plac.

— Sigur că vrei, zise Jessye în timp ce îi îndrepta vălul ţinut pe loc de o coroniţă de flori. Un bun început ar fi să ajungem la timp la biserică. Haide, să mergem!

Ashton trase adânc aer pentru a-şi calma nervii şi se uită din nou la ea în oglindă. Dacă zâmbetul îi rămânea la fel de larg, maxilarul avea să o doară la sfârşitul serii. Dar nu se putea opri din zâmbit. Urma să se mărite, să fie mireasă… şi doar ea şi David ştiau că se căsătorea cu singurul bărbat pe care îl visase vreodată ca soţ.

Jessye deschise ochii.

— Ne vedem la biserică.

— Jessye.

Jessye se opri şi se întoarse spre ea.

Ashton mai respiră o dată tremurător, recunoscătoare că purta mănuşi care să-i absoarbă transpiraţia de pe mâini.

— Jessye, ştiu că este în ultimul minut, dar ai vrea să stai alături de mine la biserică?

Zâmbind larg, Jessye reveni în cameră şi o îmbrăţişă pe Ashton.

— Aş fi fericită să o fac. Acum, grăbeşte-te! Englezilor ăstora nu le place să aştepte.

După ce Jessye ieşi din cameră, Ashton se mai uită o ultimă dată în oglindă şi zâmbi la imaginea ei, ştiind că, măcar în această noapte, fericirea ei avea să îi depăşească boala.

Păşi pe hol, şi chipul i se încălzi când David se uită la ea cu aprecierea reflectată în adâncurile ochilor lui căprui.

— Arăţi minunată, Ashton, zise el luându-i mâna, ridicându-i braţul şi rotind-o lent.

Nerăbdarea pusese stăpânire pe ea, şi, uimitor, nu era deloc obosită. Începea să înţeleagă de ce doamna Gurney recomandase căsătoria. David îi întinse un buchet de trandafiri albi delicaţi şi albăstrele înflorite cu întârziere legat cu panglica ei de mătase de culoarea lavandei, îşi dădu ea seama. Kit o luase cu el mai devreme.

— Astea sunt de la Kit? întrebă ea, ştiind aproape sigur răspunsul.

— Da, recunoscu David. Pare să se fi gândit la aproape tot.

Ceva împrumutat, ceva albastru.

Era aproape ameţită de încântarea dată de atenţia lui Kit. David îşi îndoi cotul.

— Mergem?

Ea îşi petrecu braţul peste al lui. Duse florile la nas şi le inspiră parfumul dulce.

— El este aici?

David o însoţi în jos pe scări.

— Nu, aşteaptă la biserică.

Afară, îi aştepta o trăsură cu doi cai bălţaţi cenuşii.

— Biserica nu este departe, dar Kit nu a vrut să te umpli de praf de-a lungul drumului, explică David, ajutând-o să urce în trăsură.

Vehiculul se clătină când el urcă alături de ea. Ridică frâiele, şi ea îşi puse mâna peste a lui. El înlemni şi se uită la ea.

— Mulţumesc, David.

Ochii lui se umplură de dragoste, şi îi atinse obrazul.

— Îmi doresc să fie mai mult, Ashton.

Ştia că el îşi dorea ca ea să fie sănătoasă, dar nimeni nu-i putea îndeplini această dorinţă.

— Este suficient că am această seară, David.

El încuviinţă din cap, apoi plesni cu frâiele peste crupele cailor şi puse trăsura în mişcare. Ashton se rezemă de scaun, în timp ce apusul se lăsa în jurul ei. Văzu apărând prima stea pe cer şi zâmbi uşor, ştiind că orice dorinţă ar putea avea ar păli comparativ cu visul care se desfăşura în această seară.

*

— Nu îmi vine să cred că ai fost de acord cu ideea asta idioată, şopti Harry dur, stând în picioare lângă Kit în biserică.

— Nu-mi aduc aminte să-ţi fi cerut părerea despre acest subiect, izbucni Kit, aşteptând să-i sosească mireasa şi să îşi înceapă drumul spre altar.

Nu avea nevoie să audă rostite cu voce tare propriile îndoieli.

Vestea despre iminenta nuntă ajunsese la fiecare ureche care auzea, şi rezistenţa stranelor era testată de mulţimea de oameni adunaţi să o vadă pe femeia care pusese stăpânire pe inima şerifului cu un zâmbet solitar.

— Te-ai gândit vreun pic la faptul că s-ar putea să cunoşti pe cineva cu care să vrei să te căsătoreşti înainte de a deveni văduv? întrebă Harry. Ce vei face atunci? Pui femeia respectivă să aştepte, când medicii au mai prezis greşit

moartea? Onorezi jurăminte care cer să renunţi la toate celelalte…

Kit îl săgetă pe prietenul lui cu privirea.

— Ce cer este să taci din gură!

— … Să renunţi la toate celelalte până când moartea vă va despărţi, continuă Harry. Nu poţi să trăieşti în abstinenţă şase săptămâni, darămite şase luni. Îţi vei bate joc de aceste jurăminte?

— Nu îmi voi bate joc de niciun jurământ pe care-l fac astăzi. Ofer unei femei şansa de a-şi trăi visul. Tu nu ai face la fel pentru Jessye?

— Dar eu o iubesc pe Jessye. Tu nu o iubeşti pe Ashton. Aici este diferenţa, prietene. Pur şi simplu, te afunzi şi mai mult în străfundurile iadului.

— Sau poate caut salvarea. Tot ce ştiu este că nu va ieşi nimic rău din acest aranjament, pentru că nici unei femei din lume nu-i pasă de ce dracu' fac eu. Nu va exista o altă femeie în afară de Clarisse pe care să o iubesc.

Preotul tuşi.

Kit îi aruncă o privire urâtă lui Harry.

— Acum, ori pleci de lângă mine, ori încetezi să mă mai condamni şi rămâi prietenul viteaz de care am nevoie în acest moment.

Harry încuviinţă scurt din cap.

— Mă rog la Dumnezeu să nu ajungi să regreţi ziua asta.

Organistul începu să cânte, umplând stranele de muzică până în cel mai îndepărtat colţ. Kit inspiră adânc, apoi îşi îndreptă atenţia către uşa care se deschidea în biserică.

La dracu'! Gura i se uscă şi i se tăie răsuflarea, iar el fu convins că nu avea să mai poată respira vreodată.

Mireasa lui păşea spre altar, către el, cu braţul petrecut peste al fratelui ei, şi, Dumnezeu să-l ajute, Kit gândi că nu mai văzuse vreodată ceva mai frumos. Rochia ei albă atingea podeaua. Peste capul ei era un văl diafan ce îi acoperea chipul, dar nu putea ascunde strălucirea luminoasă a fericirii din ochii ei.

Poate că el păşea mai adânc în iad, dar, pentru prima dată, nu îl deranja. Ea îşi purta părul desfăcut, aşa cum îi ceruse el. Acesta îi trecea de umeri, ajungând până la talia ei mică, şi el avu un moment de ezitare. Bărbatul care o aştepta în faţa altarului ar fi trebuit să fie unul dispus să-i perie părul în fiecare noapte înainte de culcare.

Visul ei era să fie o mireasă, dar când anume o mireasă devenea soţie?

La momentul consumării căsătoriei, presupuse el. Pentru ei, acel moment nu avea să sosească niciodată. De ce se grăbea el mereu să facă un pact cu diavolul? De câte ori îşi vânduse sufletul?

Măcar de data asta, nu avea să-şi vândă şi inima.

Ashton se opri în faţa lui, şi el văzu în ochii ei o umbră de îndoială. El zâmbi de parcă era un îndrăgostit nebun care se credea cel mai norocos bărbat de pe pământ. Ochii lui Ashton se umplură de recunoştinţă, şi toate îndoielile lui se topiră.

— Cine o dă pe această femeie acestui bărbat? întrebă preotul.

— Eu, zise David.

Cu o mişcare fluidă, Kit o luă pe Ashton de la fratele ei şi o aduse lângă el. Îşi coborî capul şi şopti:

— Să rosteşti jurămintele ca şi cum ar fi reale.

Ashton se uită la viitorul ei soţ îndreptându-se şi vru să-l ducă într-un colţ şi să-i explice de ce îl alesese David. Voia să-i spună ce dezvăluia jurnalul ei despre sentimentele pe care le avea ea faţă de acest bărbat care stătea lângă ea acum, pe punctul de a rosti nişte jurăminte false pentru a-i oferi ei o singură zi de fericire.

Îl adora. Atât de simplu şi totuşi atât de complex. Din momentul în care auzise poveştile despre englezul pe care David îl întâlnise în călătoria lui peste hotare, fusese fascinată de el. Apoi, îl cunoscuse la petrecerea fratelui ei, îl ascultase vorbind cu vocea lui profundă accentuată de grandoare şi se uitase fascinată la fiecare gest al lui manierat. Îşi dorise cu disperare să danseze cu el, dar subiectul despre Clarisse intervenise în conversaţia de la cină. După aceea, Kit nu mai fusese interesat decât de vinul scump al fratelui ei, nu şi de tovarăşii săi.

Ah, da, avea să rostească jurămintele ca şi cum ar fi reale, pentru că pentru ea erau reale. Se ruga ca inima ei să nu se frângă atunci când el avea să repete jurămintele care erau prea puţin importante pentru el sau pentru inima lui.

Privirea lui Kit nu se îndepărtă de a ei cât preotul vorbi despre meritele iubirii şi despre responsabilităţile căsătoriei. Tânjise să audă că îi erau adresate cuvinte ca acestea, ca aceste cuvinte să îi înconjoare pe ea şi pe bărbatul care avea să îşi trăiască viaţa cu ea. Nu se aşteptase ca aceste cuvinte să răsune în biserică, un sunet gol ce reverbera în inima ei pustiită.

Ea şi Kit nu urmau să aibă o viaţă dincolo de această seară. Nu urmau să aibă copii, casă şi vise comune despre care să-şi vorbească noaptea, ţinându-se în braţe. Stătea în faţa altarului, trăind nunta unui copil, nu a unei femei.

Preotul se întoarse spre Kit şi îl rugă să repete jurămintele. Până în acest moment, Ashton nu-şi dăduse seama că se temea de jurămintele care aveau să-i lege la *boală* şi până când *moartea* îi va despărţi. Cuvinte pe care ea le ura avea să-şi croiască drum în seara ei specială, întinând-o. De ce nu se gândise să ceară

să li se schimbe jurămintele?

De parcă i-ar fi. simţit îndoielile şi i-ar fi înţeles presimţirile rele, Kit îi luă o mână, o duse spre gura lui şi îşi lipi buzele peste degetele ei, căldura gurii lui revărsându-se prin mănuşile ei.

— Repetaţi după mine, începu preotul.

Înainte ca preotul să mai spună vreun cuvânt, Kit îşi rosti jurământul cu voce răsunătoare, clară şi sinceră.

— Eu, Christian Montgomery, te iau pe tine, draga mea Ashton Robertson, să te iubesc, să te respect şi să te preţuiesc ca preaiubita mea soţie.

Totul păru să dispară, cu excepţia acestui bărbat care stătea lângă ea, oferindu-i o seară aşa cum nu-şi imaginase niciodată şi pe care nu avea să o uite nicicând. Inima i se umplu de bucurie, şi prin ea se agita bucuria în timp ce ea îşi strângea degetele în jurul degetelor lui, cu nesfârşită recunoştinţă. Nu făcuse nicio referire la boală, nu permisese nicio referinţă la caracterul inevitabil al morţii. Doar la caracterul inevitabil al vieţii.

Ashton recită jurământul care era acum gravat în inima ei.

— Eu, Ashton Robertson, te iau pe tine, dragul meu Christian Montgomery, să te iubesc, să te respect şi să te preţuiesc ca preaiubitul meu soţ.

De parcă nu ar fi fost niciodată întrerupt, preotul anunţă:

— Pe cine a unit Dumnezeu, niciun om să nu separe. Poţi săruta mireasa.

Ţinându-şi răsuflarea, Ashton aşteptă cât Kit îi ridică lent vălul. Ca o mângâiere intimă, privirea lui se mişcă pe chipul ei de parcă dorea să-şi graveze momentul în memorie la fel de mult ca ea. El îi cuprinse chipul cu mâinile lui mari şi puternice, îi înclină capul uşor şi îşi coborî gura spre a ei. Îi atinse buzele cu ale lui, pecetluind jurămintele şi soarta lor doar cu umbra unui sărut.

Absenţa pasiunii o făcu să resimtă dezamăgire. Se agăţă de darul jurămintelor lui, ştiind că trebuia să găsească mulţumirea undeva la graniţa dintre vis şi realitate.

— Aşa dulce, murmură el pe tâmpla ei. În seara asta, chiar sunt cel mai norocos bărbat din Fortune.

Lacrimile i se adunară în ochi când el reveni cu gura peste a ei cu o presiune blândă care îi înmuie genunchii şi lăsa să se înţeleagă secrete care încă nu fuseseră împărtăşite. El îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei. Ea îi zâmbi, încântată de toate darurile pe care el i le oferise în această zi.

El îi culese cu degetul mare lacrima care-i aluneca pe obraz. Gura i se curbă într-un zâmbet tandru în timp ce îşi îndoia braţul.

— Doamnă Montgomery, mergem să vedem ce alte secrete mai are seara

asta de dezvăluit?

Bucuria o străbătu când îşi dădu seama că era cu adevărat Ashton Montgomery, soţia lui Kit. Îşi petrecu braţul peste al lui, savurând fermitatea acestuia.

În timp ce el o însoţea pe culoar, ea era vag conştientă că oamenii se ridicau din stranele lor în timp ce ei treceau, dar lumea ei se restrânsese la albastrul-deschis al ochilor care se uitau în ochii ei de parcă nimic nu era mai important decât acest moment trăit împreună.

În toate visele ei, niciodată nu îndrăznise să şi-l imagineze privind-o aşa cum o privea acum; de parcă o iubea cu toată inima lui.

Capitolul 6

— Oh, nu sunt deloc surprinsă că a cucerit inima şerifului, anunţă doamna Gurney către audienţa ei captivată, în timp ce dădea peste mână unui copil pentru a-l îndepărta de tava cu biscuiţi. Păi, chiar din prima dimineaţă, la micul dejun, abia îşi putea lua ochii de la ea şi atunci mi-am zis: „O place”. Eu n-am citit niciodată greşit un bărbat.

Auzind cuvintele doamnei Gurney, Ashton îşi suprimă zâmbetul. Ţinându-se de braţul lui Kit în timp ce întâmpinau oaspeţii care sosiseră la pensiune pentru a sărbători căsătoria lui Kit cu ea, aruncă o privire pe furiş spre soţul ei.

— Nu mi-am dat seama că m-ai plăcut aşa mult.

El îi zâmbi obraznic.

— Ai încredere în doamna Gurney când vine vorba despre înflorit o poveste.

— Cred că am stârnit un scandal. Nu am mai făcut asta niciodată.

— Scandalurile sunt specialitatea mea, o asigură el.

— Din câte îmi amintesc, ăsta-i motivul pentru care tatăl tău te-a trimis aici.

— Printre alte motive, recunoscu el fără vreun pic de jenă.

— Bănuiesc că majoritatea oamenilor ştiu mai mult despre soţii lor când se căsătoresc decât ştim noi unul despre altul, zise ea încet.

El îi duse mâna la buze şi îi sărută uşor degetele.

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre tine şi, crede-mă, tu ştii tot ceea ce *vrei* să ştii despre mine.

După această seară, nu avea să ştie mai multe despre el, pentru că a doua zi urma să plece cu David pentru a se întoarce în Dallas şi la îngrozitoarea aşteptare a morţii.

— Mă întrebam dacă am putea… să corespondăm… din când în când…

doar câteva noutăţi.

— Dacă vrei, deşi mărturisesc că am o caligrafie la fel de dizgraţioasă precum reputaţia mea.

Ea râse uşor.

— Mulţumesc pentru seara asta.

— Nu-mi mulţumi până nu se termină. Încuviinţă scurt din cap spre nişte bărbaţi care stăteau într-un colţ, şi toţi îşi ridicară instrumentele şi începură să cânte o melodie dulce şi lentă. Cred că primul dans este al tău.

Ea simţi ca şi cum o mie de fluturi îşi făcuseră dintr-odată loc în pieptul ei. Inspiră profund pentru a se calma.

— Nu sunt prea pricepută.

— Eu sunt. Urmează-mă! Cândva am dansat cu o femeie de trei ori mai lată decât mine, şi nu ne-am ciocnit nici măcar o dată.

Pe măsură ce oamenii se dădeau la o parte, Kit o conduse în centrul încăperii. Se înclină uşor, dăruindu-i un zâmbet cald, apoi o luă în braţe, singurul loc unde ea îşi dorea cu disperare să fie. Cu mişcări născute din experienţă, el o conduse prin vals, în ochii lui citindu-se adoraţia în timp ce privirea lui rămase captivă în a ei.

— Te pricepi să te prefaci, zise ea melancolică, acum, că trăia visul, dorindu-şi ca acesta să devină realitate.

— De asta m-a ales David, nu?

— Nu mă plâng. Mă consider norocoasă să îţi fiu mireasă.

Mâna pe talia ei se strânse mai mult, şi el o aduse mai aproape, până când ea putea să simtă căldura iradiind din trupul lui.

— Să ştii că în această seară nu m-am prefăcut deloc, zise el încet. Jurămintele noastre au fost adevărate. Eşti mireasa mea, şi ador curajul tău în faţa dificultăţilor.

— Dar jurămintele noastre au fost despre iubire, respect şi preţuire.

— Este uşor să fii respectată şi preţuită, Ashton. Cât despre iubire, ea are multe forme. Eu sunt sigur că în adâncul inimii tale ai prefera un mire care să fi jurat o iubire mai profundă decât a mea, dar nu cumva să crezi că jurământul meu de iubire a fost fals. Poate fi spus acelaşi lucru despre jurămintele tale?

Inima ei tresăltă când se gândi la toate momentele în care mintea ei alunecase spre amintirile despre el.

— Am rostit serios cuvintele pe care le-am spus în biserică, chiar dacă au fost doar un ecou al cuvintelor tale.

— Atunci, totul este bine, şi în seara asta îţi trăieşti visul.

Ea încuviinţă din cap, zâmbind cu recunoştinţă.

— Chiar mai mult. Când ai fost în Dallas, mi-am dorit să dansez cu tine.

El se încruntă.

— Nu-mi amintesc să fi dansat cu cineva.

— Nu ai dansat, dar asta nu m-a împiedicat să vreau.

— Atunci, în seara asta vom dansa cât vei dori.

Alte cupluri li se alăturară. Cu o mână îi cuprindea talia, în timp ce cu cealaltă îi ţinea una din mâini. Ea simţi duritatea şi bătăturile din palma lui, pe care cu siguranţă nu le adusese din Anglia.

De când îl văzuse ultima dată, soarele şi vântul îi ciopliseră riduri pe chip, transformând trăsăturile lui aristocratice în linii mai ascuţite. Modul lui de a fi era la fel de arogant cum remarcase ea când el fusese în vizită în Dallas. Viaţa l-ar fi putut transforma într-un cerşetor, dar mereu avea să posede moştenirea unui nobil.

Când muzica încetă, Kit se opri, dar mâinile lui nu se îndepărtară de pe ea, ci doar o traseră mai aproape. În ochii lui, pentru un scurt moment, ei i se păru că vede dorinţă, dorinţă adevărată… şi inima îi bătu nebuneşte. Dar trecu la fel de repede, şi ea se întrebă dacă chiar fusese acolo sau era doar dorinţa ei.

Muzica începu să se audă iar de la viori. David se apropie şi se înclină uşor.

— Nu pot să las să treacă seara fără să dansez măcar odată cu sora mea.

Kit îi dădu drumul.

— Un dans. Îi atinse nasul. Mă voi întoarce.

Îl privi cum se îndepărtează, apoi se îndreptă spre David. Îl văzuse dansând cu Madeline de nenumărate ori, dar nu dansase niciodată cu ea.

— Pari mulţumit, zise ea în timp ce valsau în jurul încăperii.

— Sunt. Kit joacă foarte bine rolul de mire iubitor.

Inima ei tresăltă amintindu-şi că totul era un joc. Se împiedică în propriul picior, şi David o prinse, echilibrând-o, până putură să-şi reia dansul.

— Îmi pare rău, zise el încet. A fost nechibzuit din partea mea să îţi amintesc…

Ea clătină iute din cap.

— Nu contează, David. Gândul nu este niciodată departe.

Dar fusese departe. O vreme, cât dansase în braţele lui Kit, aproape că uitase că seara asta era doar o prefăcătorie. Privi peste umăr, căutându-l pe Kit. Îl voia înapoi. Voia să danseze cu el toate dansurile.

Ea şi David încheiară dansul în tăcere. Când muzica se termină, tot ce voia să facă era să-l găsească pe Kit, dar Grayson Rhodes se apropie şi ceru

permisiunea să danseze cu ea, iar ea nu putea refuza o simplă cerere venind dinspre prietenul lui Kit. Îl văzuse dansând cu Abbie, deci nu era surprinsă să descopere că dansa aproape la fel de elegant precum Kit.

— Harry nu este deloc mulţumit că el nu mai poate dansa, îi zise Grayson. Aşa că dansul ăsta este pentru el şi pentru mine.

Ea zâmbi cu sfială.

— Ce prieten bun eşti!

— Doar pentru că el a fost un prieten bun cu mine. Cum a fost şi Kit. Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut pe Kit arătând aşa mulţumit cum arată în seara asta.

Ea simţi cum faţa i se încălzeşte şi îşi feri privirea de a lui.

— Nu trebuie să te uiţi în altă parte, Ashton. Ştiu motivul acestei căsătorii.

Ea îşi îndreptă privirea spre el. Spera ca, la următorul dans, Kit să se întoarcă la ea. Era singurul care nu-i amintea în mod constant că seara asta era doar un vis. Lacrimile îi ardeau ochii.

— Tot oraşul ştie?

El îşi înclină uşor capul, negreşind niciun pas.

— Că ţine la tine? Aşa cred. Este destul de evident din felul cum se uită la tine.

Se simţi copleşită de uşurare. Nu ştia adevăratul motiv al căsătoriei, şi ea cu siguranţă nu avea să i-l spună. Dacă Kit reuşise să îl păcălească pe unul dintre prietenii lui…

Ultimele note ale melodiei se stinseră. Ea îi zâmbi lui Grayson.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Plăcerea a fost a mea.

Ea simţi o mână pe talia ei şi ridică ochii pentru a-l vedea pe Kit stând posesiv lângă ea.

— Du-te şi dansează cu soţia ta, Gray, ordonă acesta.

— Ah, gelozia. Te prinde, Kit.

Râzând, Grayson se îndepărtă.

— Încă un dans, dulceaţă? întrebă Kit.

Încuviinţă din cap, zâmbind blând. Când muzica umplu din nou încăperea, el o luă în braţe.

— Crede că ţii la mine, îi zise ea.

El se uită la ea, cu uimire evidentă în ochi.

— Chiar ţin… extrem de mult. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Confuzia părăsi privirea lui, lăsând să se vadă ceea ce ea văzuse mereu şi nu reuşise să recunoască: o afecţiune profundă şi durabilă pentru ea.

Pierdu şirul dansurilor din timpul serii pe măsură ce tot mai mulţi oaspeţi se apropiară de ea. Dar cel mai mult se bucură de valsurile ei cu Kit. Cu el, se simţea ca şi cum plutea pe nori pufoşi. Aşa avea să fie drumul spre rai?

— Eşti obosită, observă el.

Ea se uită în ochii lui Kit, clătinând din cap pentru a nega adevărul.

— Oamenii vor începe să vorbească, zise el încet. Majoritatea soţilor nu sunt aşa răbdători când vine vorba să pună capăt petrecerii de nuntă. Cred că a sosit momentul să ne retragem pentru noapte.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, el o ridică în braţe. Ashton îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Sunteţi liberi să vă bucuraţi de muzică şi băutură până la răsărit, anunţă Kit, cu o strălucire vicleană în ochi şi un zâmbet atoateştiutor, dar, acum, dacă ne scuzaţi, eu şi soţia mea vom continua să sărbătorim în privat.

Scandalos! Gândul răsună în mintea ei, dar era prea obosită să protesteze. Îşi potrivi capul în scobitura umărului lui şi zâmbi cât el o duse în sus pe scări. Un sfârşit perfect al unei seri perfecte.

Traversă holul, deschise uşa de la dormitorul ei, intră, închise uşa cu piciorul şi o duse la pat. O aşeză cu blândeţe pe pat. Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— Ţi-am spus să nu-mi mulţumeşti până nu se termină seara.

— S-a terminat acum, îi zise ea, ştiind că era imposibil să se întâmple mai mult.

Sau cel puţin aşa o lăsase să creadă David.

— Cineva trebuie să te pregătească pentru somn, şi este clar că tu ai dansat prea mult. Arăţi ca un trandafir ofilit.

— Mă pot ocupa şi singură de mine.

El o sărută pe frunte.

— Şi eu pot, ca soţ al tău.

Un ciocănit puternic se auzi la uşă, apoi aceasta fu deschisă. David stătea în uşă, cu picioarele depărtate, cu pumnii strânşi în lateral.

— Ce crezi că faci? Te-am avertizat că este prea delicată…

— Nu fac nimic mai mult decât să o pregătesc pentru somn.

David intră în cameră.

— Pot să fac eu asta. Poţi să pleci acum.

— Nu prea cred, zise Kit. Gura lumii va vorbi şi aşa când mireasa mea va pleca mâine-dimineaţă, după o noapte în braţele mele. Nu am de gând să-i las să bârfească înainte ca noaptea să se termine.

Ashton se ridică din pat, cu mâinile la gât.

— Nu m-am gândit la asta. Bârfa pe care va trebui să o înduri când vom pleca…

Kit îngenunche lângă pat şi o prinse de mână.

— Nu îţi face griji pentru reputaţia mea. Nu merită.

— Nu există niciun motiv ca tu să nu pleci acum, zise David.

Kit se ridică lent.

— Poate că şiretlicul ăsta a fost ideea ta, dar eu joc după regulile mele. Vei pleca din cameră. Îmi voi pregăti mireasa pentru somn şi apoi mă voi strecura afară pe fereastră.

Privirea lui David se plimba între cei doi.

— Kit, este prea fragilă…

— Nu voi face dragoste cu ea. N-ai decât să o duci la medic dimineaţă să o examineze dacă vrei şi să mă provoci la duel dacă nu mai este virgină.

Ashton îşi privi fratele cum înghite în sec.

— Eu pur şi simplu nu am conceput să fiţi singuri în noaptea asta.

— Păi, regândeşte-ţi viziunea şi gândeşte-te la ruşinea care va cădea pe umerii ei dacă soţul ei este văzut plecând din camera asta la cinci minute după ce a intrat.

David încuviinţă din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Am şi eu un cuvânt de spus în asta? întrebă Ashton încet.

Kit se întoarse.

— Normal că ai. Vrei să plec cu David?

Uitându-se la el, ea clătină din cap.

— Nu.

— Atunci, problema este rezolvată. Se întoarse spre David. Spune-i noapte bună surorii tale şi urează-i vise plăcute.

David traversă camera şi o sărută pe frunte, aşa cum făcea de când ea era copil.

— Este un prieten bun, dar, dacă încearcă să te seducă…

— Este soţul meu.

David se îndreptă de spate şi întâlni privirea lui Kit.

— Vei fi la micul dejun?

— Desigur. Ce fel de soţ atent şi-ar lăsa soţia să mănânce singură după prima lor noapte de extaz?

David ridică un deget.

— Mireasă şi mire. Nu veţi trece la soţ şi soţie.

— Nu mă provoca, David. Nu-ţi va plăcea să afli ce fel de zid de piatră pot deveni.

— Domnilor, am obosit de la această ceartă şi îmi stricaţi seara perfectă.

David încuviinţă brusc din cap.

— Ne vedem la micul dejun. Strigă dacă ai nevoie de mine. Îi aruncă o privire lui Kit. Ai grijă când ieşi pe fereastră.

David traversă camera şi închise uşa în urma sa.

— Are intenţii bune, zise Ashton cu blândeţe.

Kit se întoarse spre ea.

— Atitudinea asta protectoare nu este mereu un lucru bun. Imaginează-ţi dacă o pasăre nu şi-ar arunca niciodată puii din cuib. Copacilor le-ar lipsi cântecul şi cerul nu ar cunoaşte niciodată graţia frumoasă a zborului.

— Nici pălăria unei doamne nu ar fi decorată cu pene.

Râzând, el îi luă mâinile şi o trase în picioare.

— Să te pregătim pentru somn, dulceaţă. Arăţi obosită.

Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse uşor cu spatele spre el şi începu să-i desfacă rândul de nasturi care se întindea de la gulerul înalt al rochiei ei la talie. Mişcările lui erau lente, dar nu nefireşti, de parcă se bucura de acea sarcină.

— Ai făcut asta deseori, se amuză ea.

— Nu este bine să discuţi despre trecutul unui bărbat în noaptea nunţii.

Aerul rece o făcu să se înfioare în timp ce materialul se desfăcu. Simţi delicateţea buzelor lui pe ceafă. Închise ochii şi se bucură de căldura respiraţiei lui şi de blândeţea sărutului. Amintea de cel pe care i-l dăduse după ceremonie. O scurtă atingere a buzelor… la fel de superficială ca jurămintele pe care le rostiseră.

— Îţi aminteşti de sărutul pe care ţi l-am dat în biserică? întrebă el în timp ce îi dădea rochia la o parte de pe umeri şi gura îi aluneca peste claviculă.

Limba lui atinse locul gol de la baza gâtului ei.

Un fior îi străbătu şira spinării, şi ea simţi un incredibil impuls de a se sprijini de el. Înghiţi zgomotos.

— Îmi amintesc.

Camera se încălzi. Venise luna august fără ca ea să ştie?

— Nu era sărutul pe care doream să ţi-l ofer, ci cel pe care i-am promis lui David că ţi-l dau. Îi cuprinse chipul între palme ca şi cum ar fi cuprins o sculptură de cristal preţioasă. Un zâmbet îi apăru pe buze. Nu am mai oferit un sărut aşa cast ca acela de când aveam doisprezece ani.

Ei i se tăie răsuflarea, în timp ce inima îi bătea dureros în piept.

— Într-adevăr. Ce fel de sărut doreai să îmi oferi?

— Este imposibil de descris în cuvinte.

Ea închise ochii în timp ce el îşi cobora gura spre a ei. Mereu îşi imaginase că buzele unui bărbat erau dure, gura lui solicitantă – poate pentru că-şi petrecuse viaţa ascultându-i pe tatăl şi pe fratele ei emiţând ordine. Buzele lui Kit erau incredibil de moi, dar nu la fel ca ale ei, pentru că, dincolo de moliciune, detecta forţă, puterea de a stăpâni fără a folosi forţa pentru a obţine victoria. Buzele lui se deschiseră şi limba lui se plimbă pe marginea gurii ei de parcă voia să reţină fiecare adâncitură şi fiecare curbă. Cu un oftat, ea îşi apăsă mâinile pe pieptul lui şi simţi bătaia puternică şi ritmică a inimii lui în timp ce limba lui adâncea explorarea până când ea nu mai ştia unde începea gura lui şi unde se termina a ei – până când nu-i mai păsa.

El o răsplăti cu o răbdare blândă care punea la încercare propria răbdare. Voia mai mult. Mâinile ei urcară pe pieptul lui, şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Cu un geamăt sălbatic, el îi lipi corpul de al lui, şi sărutul deveni mai profund, atât de intens, încât o lăsă fără aer în piept, fără forţă în picioare. Cu un braţ, el o ţinea ferm, în timp ce gura lui o tortura cu extaz.

El se retrase lent, cu tandreţe, atingându-i buzele umflate cu limba, într-un rămas-bun dulce-amărui. Respiraţia lui era la fel de precipitată ca a ei, şi ea văzu cum pe gâtul lui strălucea transpiraţia.

— Poate ar fi bine să termini tu să te îmbraci pentru somn, zise el răguşit.

Ea încuviinţă mută şi se îndepărtă de el.

— Ashton?

Privi peste umăr la el.

— Aş aprecia onoarea de a-ţi peria părul înainte să-l împleteşti.

— Spune-mi, domnule Montgomery, piepteni părul cu aceeaşi exuberanţă cu care săruţi?

El îi zâmbi obraznic, zâmbet egalat de strălucirea la fel de obraznică din ochii lui.

— Cred că am trecut de asemenea formalităţi, Ashton. Poţi să-mi spui Kit.

Abia când fu ascunsă în siguranţă după paravan şi se schimba în cămaşa de noapte îşi dădu seama că el evitase să-i răspundă la întrebare.

Capitolul 7

Kit îşi desfăcu lavaliera şi se întrebă ce naiba făcea. Ar fi trebuit să iasă pe fereastră cu mult înainte să o sărute cu adevărat pe falsa lui soţie. Ashton era ca

o umbră care putea să apară doar în prezenţa luminii şi era condamnată la inexistenţă la sosirea întunericului. Şi, pentru ea, întunericul avea să sosească mult prea curând.

Slavă Domnului, nu avea să fie nevoit să fie martor la asta. Ea ieşi din spatele paravanului. În cămaşa de noapte, cu o singură lampă care oferea o strălucire palidă, părea incredibil de slabă. Mijind ochii, el îi analiză trupul delicat. Roşind, ea îşi încrucişă braţele peste piept, apoi goni spre măsuţa de toaletă. Se aşeză, luă peria, îşi desfăcu părul cu cărare pe mijloc şi îl aşeză peste fiecare umăr.

— Îţi căptuşeşti hainele, observă el, uimit şi amuzat de acea descoperire. Noaptea trecută, a fost prea întuneric ca să observ când eram pe acoperiş.

— Nu este ceva neobişnuit la femei, anunţă ea, înclinându-şi bărbia şi privindu-l în ochi prin oglindă.

— Dar lasă o impresie greşită bărbatului.

— Atunci, primeşte ce merită în noaptea nunţii dacă nu se uită dincolo de aspectul fizic al iubitei lui.

Kit râse în timp ce traversa încăperea.

— Joci un joc periculos, dulceaţă. De ce ţi-ai căptuşi hainele dacă nu ai avut niciodată nicio speranţă să atragi atenţia unui bărbat?

Ea înlemni şi îşi plecă privirea la peria din mâna ei.

— Pentru că am şi eu mândrie.

Îngenunchind, el puse o mână peste ale ei, degetele lui cuprinzând peria.

— Mi-am promis onoarea de a-ţi peria părul.

— Ar trebui să pleci înainte să-mi descoperi toate defectele.

— Ce te face să crezi că eu consider sânii mici un defect?

— Ai mei sunt mai mult decât mici, zise ea cu o voce firavă. Sunt aproape inexistenţi.

— Întreb din nou. De ce este ăsta un defect?

Obrajii ei se înroşiră.

— Deseori i-am auzit pe David şi pe prietenii lui vorbind. Păreau să observe femeile cu sânii mari mai des decât pe celelalte.

El luă peria de la ea şi trecu perii moi printre şuviţele ei blonde mătăsoase.

— Să nu faci niciodată greşeala de a-mi judeca preferinţele după standardele celorlalţi.

Îşi petrecu mâna sub cascada ei de păr şi alunecă cu peria de-a lungul gâtului, trecu de claviculă şi se opri când ajunse la sânii ei. Atinse lent, atât de lent, cu degetele materialul moale care separa carnea lui aspră de sfârcul ei

sensibil. O auzi cum trage aer în piept şi simţi cum se întăreşte micul mugur.

— Gusturile mele nu au fost niciodată ca ale majorităţii, zise el încet.

Ea îşi linse buzele.

— Clarisse avea sânii mici?

Blestemă în gând amintirile care se trezeau în el, amintiri care ar fi fost mai bine să rămână ascunse.

— Nu.

Îndepărtă mâna de sânul ei şi continuă să-i perie părul în timp ce ea îşi studia mâinile strânse.

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu aveam niciun drept să întreb despre ea.

— Nu contează. Nu mai este de mult timp.

— Dar încă trăieşte în inima ta. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui reflectată în oglindă. Te-am rănit cu întrebarea mea insensibilă.

— Aş prefera să nu te compari cu ea.

— Mereu voi fi în dezavantaj. Luă peria de la el. Ar trebui să pleci pe fereastră acum. Noaptea s-a sfârşit, şi îţi mulţumesc că m-ai făcut mireasă, din prietenie pentru David.

Naiba să-l ia cu sufletul lui deja condamnat. El o rănise pe ea, nu ea pe el. Ar fi preferat ca ea să nu o menţioneze pe Clarisse, dar era uimit să descopere că amintirile nu mai aveau nimic amar în ele. Ce îl durea era faptul că nu îi oferise lui Ashton întregul ei vis.

Îi cuprinse obrazul.

— Crezi că te-am făcut mireasa mea din prietenie pentru David?

— De ce altceva ai face-o? El te-a rugat…

— L-am refuzat. Ar fi putut să mi-o ceară de o mie de ori şi aş fi răspuns la fel.

Ea îşi încruntă fruntea delicată.

— Atunci, de ce?

El îi mângâie curba obrazului cu degetul mare, chiar sub ochi.

— Pentru că, ieri după-masă, în ochii tăi am văzut încântare, şi a trecut aşa mult timp de când i-am oferit unei femei bucurie. M-am căsătorit cu tine din motive egoiste. Doar ca să văd iarăşi încântarea în ochii tăi. Nu voi pleca până nu va reveni.

Ea zâmbi cu căldură.

— Ai un mare dar de a vorbi. Ar trebui să te gândeşti să te apuci de scris.

— Chiar scriu. Trimit ocazional articole cu aventurile mele unei reviste din Londra. Chiar m-am gândit să scriu o istorie completă a experienţelor mele în

acest stat nenorocit…

— Nu-ţi place Texasul?

— Îmi e dor de Anglia.

— Atunci, ar trebui să te întorci.

— Mă aşteaptă la fel de puţine acolo ca aici.

— Asta-i un răspuns prea superficial, domnule Montgomery.

— Doamnă Montgomery, trebuie să-mi spui Kit.

Ochii ei se aprinseră.

— Mai spune-o o dată.

— Doamnă Montgomery.

Ea râse uşor.

— Ador cum sună. Ea îşi plimbă degetele de-a lungul maxilarului său, strălucirea din ochii ei stingându-se. Până în acest moment însă, nu m-am gândit că vei deveni văduv.

— Ţi-am mai spus şi înainte să nu îţi faci griji de acest aspect al aranjamentului ăstuia. Dăruieşte-mi zâmbetele şi râsetele tale, dar niciodată lacrimile tale, şi nu voi avea niciun regret.

Trecu peria prin părul ei.

— Acum, să continuăm cu treburile importante. Îl perii de o sută de ori?

În ochii ei se văzu o sclipire vicleană.

— De două sute.

El mişcă lent peria prin şuviţele ei mătăsoase, desfătându-se cu moliciunea lor pe pielea lui. Dacă ea ar putea să stea trează suficient, i-ar face cadou trei sute.

— Deci am o soţie lacomă, se amuză el.

— Doar când vine vorba despre periatul părului şi ciocolată.

— Îţi place ciocolata? întrebă el, dorindu-şi să fi ştiut asta mai devreme.

I-ar fi oferit ciocolată înainte de culcare.

— E slăbiciunea mea, deşi medicul mi-a ordonat să nu mănânc ciocolată.

— De ce?

— Simte că mi-ar grăbi sfârşitul.

— Medicul ăsta al tău este unul cu studii?

Ea încuviinţă din cap, cu tristeţe în ochi.

— S-a instruit singur, cum fac mulţi medici în vest. Cu toate astea, David nu m-ar duce decât la cel mai bun.

— Desigur. Întrebarea mea a fost nefondată.

— Dar te-a deranjat răspunsul meu. Eu mi-am acceptat destinul. Te rog să

nu-ţi fie milă de mine, altfel voi fi obligată să-ţi ofer lacrimile pe care nu le doreşti.

El încuviinţă scurt din cap. Cu cât stătea mai mult, cu atât mai puţin grandios devenea visul ei. Trebuia să o facă mireasă. Nimic mai mult. Îşi făcuse treaba. De ce îi era aşa greu să plece? Ar trebui să se bucure că scăpa de ea.

Se mulţumi să-i perie părul de o sută douăzeci şi cinci de ori, apoi se retrase, ca ea să şi-l poată împleti. După ce Christopher se căsătorise cu Clarisse, Kit nu se mai gândise deloc la căsătorie. Nu intra în responsabilităţile lui să ofere un moştenitor pentru Ravenleigh.

Se întrebă dacă fratele lui periase vreodată părul lui Clarisse. Închise ochii, înlăturând gândul şi toate celelalte imagini sălbatice care îi influenţau starea de pace – toate lucrurile pe care fratele lui le avusese şi care îi fuseseră negate lui Kit. Refuza să deteste ce nu era al lui de drept. O mână mică se sprijini pe braţul lui.

— Eşti bine?

Deschise ochii şi zâmbi cu căldură către soţia lui.

— Mă gândeam la cum o să ies pe fereastră.

Ea îşi înclină capul uşor.

— Este bine că nu o să avem o căsătorie adevărată, pentru că nu există încredere între noi. Nu trebuie să minţi. Spune-mi că nu e treaba mea la ce te gândeşti.

Dumnezeule, i se părea deranjant că ea reuşise să-i citească starea aşa bine. Traversă camera şi trase de păturile de pe pat.

— Haide. Să te bag în pat, ca să-mi pot ţine promisiunea faţă de David.

Ea păşi până la pat şi se strecură între cearşafuri. Kit se întinse după lampă.

— Nu întuneric complet, zise ea repede. Îl voi avea destul de curând.

El diminuă flacăra până când strălucirea ei tăcută lăsă umbrele să se strecoare în cameră. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Somn uşor, dulceaţă! Ne vedem dimineaţă.

Se îndreptă spre fereastră, dădu perdeaua la o parte, se aşeză pe pervaz şi îşi trecu un picior peste, punându-l pe acoperiş.

— Christian.

El privi peste umăr. Ea stătea întinsă singură în pat, o făptură fragilă, cu păturile până la bărbie. Singură. Avea să doarmă singură pentru tot restul nopţilor.

Îi zâmbi slab.

— Acum, nu mă mai poţi contrazice că visul nu s-a terminat, aşa că îţi

mulţumesc pentru tot ce mi-ai oferit.

— A fost plăcerea mea.

Se aplecă peste fereastră, în întuneric. Avea să se întoarcă în camera lui de la închisoare, unde îl aşteptau un pat îngust şi o sticlă de whisky.

În ziua următoare avea să o însoţească la diligenţă şi, printre limbile bârfitoare, avea să-şi ia definitiv rămas-bun de la ea. Pe măsură ce lunile aveau să treacă, avea să aştepte scrisoarea de la David prin care să îl anunţe că era cu adevărat eliberat de ea.

Cu adevărat eliberat de ea şi de visul ei afurisit.

Ashton strângea păturile în timp ce studia partea din Kit care încă se afla în camera ei. Ce-l mai ţinea acolo? Dacă nu pleca în curând, ea avea să piardă controlul pe care se străduia cu disperare să-l păstreze şi avea să-l cheme înapoi, să-i ceară măcar să o ţină în braţe o vreme, aşa cum deseori îşi imaginase că ar ţine-o soţul ei. Oh, îşi dorise să fie mireasă, dar totul fusese fals. Nu un vis adevărat, doar o prefăcătorie. Nu era ceea ce îşi dorea cu adevărat, dar refuza să îi rănească pe cei doi bărbaţi care încercaseră să-i ofere ce credeau ei că ea dorea.

Kit reveni în cameră. Ea sări în sus, cu degetele strânse în jurul păturilor în timp ce el îşi dădea jos haina şi o arunca pe un scaun din apropiere. Lavaliera desfăcută mai devreme ajunse tot acolo.

— Ce faci? întrebă ea.

— O mireasă nu ar trebui să-şi petreacă noaptea nunţii dormind singură, zise el încet în timp ce-şi desfăcea nasturii cămăşii.

Inima ei se lovi de coaste.

— Dar eu credeam… adică David a zis…

— Dormim, Ashton. Nu facem mai mult decât să dormim.

Cuvintele lui năruiră speranţele ei că poate avea să cunoască întreaga iubirea a unui bărbat. Acea dorinţă era adevăratul ei vis. Un vis despre care ştia că nu avea să se realizeze niciodată.

El îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe scaun. Lumina slabă a lămpii îi dezvăluia pieptul lat şi umerii de o splendoare glorioasă. Venise din Anglia cu muşchi aşa tari şi un corp aşa ferm? Se gândi că nu. Îşi imagină că sosise mai slab, dar la fel de elegant. Descendenţa lui îl formase mai mult decât natura.

Patul se lăsă când el se aşeză pe margine şi îşi scoase pantofii. Ea se prinse de marginea saltelei pentru a nu se rostogoli peste el. Ce ar gândi el dacă s-ar trezi cu trupul ei slab lângă al lui?

În cameră era mai multă umbră decât lumină, dar ea tot îi putea vedea

fiecare mişcare. Se ridică şi, dintr-o singură mişcare fluidă, el îşi dădu jos pantalonii şi se strecură sub cearşafuri, care se adunară ciorchine la şoldurile lui, lăsându-i la vedere abdomenul şi pieptul. Ea strânse mai tare de pături, pentru că altfel ar fi lăsat degetelor ei libertatea de a-l atinge aşa cum îşi dorea cu disperare să o facă.

— Vino aici, Ashton, zise el cu voce joasă şi seducătoare.

Ea îşi mută privirea la chipul lui. Chiar şi în umbre, simţi intensitatea din ochii lui.

— Nu sunt sigură că este o idee înţeleaptă.

— Emoţii? întrebă el.

— Miresele nu ar trebui să aibă emoţii?

— Nu neapărat. Mă îndoiesc că Abbie sau Jessye au avut aşa emoţii în noaptea nunţii lor.

— Da, păi, poate că ştiau mai bine la ce să se aştepte.

— Ţi-am spus la ce să te aştepţi. La somn.

— Atunci, de ce e nevoie să vin la tine?

— Ca să te ţin în braţe.

Ea trase aer în piept, tremurând.

— Nu porţi cămaşă.

— Asta nu a părut să te deranjeze ieri, când ai călărit pe cal cu spatele lipit de pieptul meu.

Asta aşa era. Se bucurase de asta, dar ieri era mai multă îmbrăcăminte între ei. Înghiţi cu greu.

— Bănuiesc că nu are ce să iasă rău.

El îşi ridică braţul şi ea veni uşor lângă el, lângă căldura lui, lângă corpul lui gol, unde carnea lui se întâlnea cu materialul subţire al cămăşii ei de noapte. El îşi coborî braţul şi o trase în îmbrăţişarea lui. Îi luă mâna şi i-o aşeză pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii.

— N-am mai făcut asta niciodată, şopti ea. Să stau aşa aproape de un bărbat, mai ales de unul pe jumătate îmbrăcat.

— Dacă nu-ţi place, plec.

— Nu! Închise ochii. Adică, nu este nevoie, acum, că suntem aici şi din moment ce eşti soţul meu, nu este nimic greşit să dormim unul în braţele celuilalt.

— Atunci, relaxează-te. Eşti încordată ca un vătrai folosit să aducă la viaţă tăciunii.

Ea îşi întoarse un pic capul, oftă lung şi lent şi se relaxă lângă el. Îşi aminti

cum, în copilărie, se juca ore întregi cu piese de puzzle din lemn, aranjându-le până formau imagini. În acest moment, se simţea ca şi cum tocmai pusese la locul ei o piesă de o formă ciudată.

Trase aer în piept şi simţi aroma dafinului şi a romului şi un pic de iz de transpiraţie. Mai devreme, nu păruse, dar ea se întrebă dacă şi el fusese agitat în legătură cu seara asta cum fusese ea. Îşi întoarse din nou capul şi oftă.

— Ce faci? întrebă el.

Ea îşi ridică privirea spre a lui.

— Am crezut că respiraţia mea pe pieptul tău te-ar putea gâdila.

Pieptul lui bubui sub obrazul ei când el râse.

— Dumnezeule, Ashton, ce mă fac eu cu tine? Uit cât eşti de inocentă. Nu te-a curtat niciodată un bărbat?

— Niciodată. Niciun băiat.

Râsul lui se stinse, şi el se întoarse până când ea simţi că era prinsă într-un cocon. El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— Viaţa nu a fost dreaptă cu tine. Astăzi, recuperăm prea puţin.

Ea îşi linse buzele.

— Este adevărat că uniunea dintre un bărbat şi o femeie este aşa dificilă pentru femeie cum mi-a dat David de înţeles?

El îşi afundă degetele în părul ei.

— Poate fi energică… sau nu, depinde de cuplu, de stare, de sentimentele pe care le împărtăşesc cei doi.

— Deci poţi fi blând.

— În această privinţă, trebuie să recunosc că este bine de ţinut cont de avertismentul lui David.

Ea îşi coborî privirea la pieptul lui, preferând să vadă asta în loc de mila din ochii lui. Râse, deşi nu era deloc amuzată.

— Nici măcar nu ştiu de ce merg pe drumul ăsta când ştiu aşa puţine despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie.

El îi cuprinse bărbia între degetul mare şi arătător şi îi înălţă capul. Trecu uşor cu buzele peste fruntea ei, peste obraz, până când gura lui ajunse la urechea ei.

— Ţi-aş poseda trupul, cărnurile noastre s-ar uni într-o pasiune fierbinte care te-ar face a mea pentru totdeauna şi pe mine al tău. În acest moment, despărţirea ar fi mai uşoară, pentru că ne leagă doar cuvinte. Respiraţia lui deveni mai precipitată în timp ce se îndepărta ca să o poată privi în ochi. Îţi pot oferi plăcerea fizică, Ashton, dar ai putea cu adevărat să o accepţi ştiind că

inimile noastre au privit de la depărtare?

— Oricum mi se pare că voi avea regrete.

El îi aşează faţa în scobitura umărului său.

— Nu a fost intenţia mea să te fac să regreţi ceva, doar să îţi amintesc de înţelegerea noastră originală.

— Înseamnă că ai iubit toate femeile cu care te-ai culcat.

— Nu am iubit-o pe niciuna.

Inima ei se strânse auzind informaţia pe care el o oferise fără să vrea. Nu făcuse niciodată dragoste cu mult iubita lui Clarisse.

— Atunci, cum poţi ştii că este o diferenţă?

Ea scoase un mic ţipăt când el o rostogoli, făcându-şi loc între coapsele ei, cu cămaşa de noapte strânsă între picioarele ei.

— Vrei să-mi unesc corpul cu al tău? Dă-mi voie, şi aşa voi face.

Lumina lămpii arunca un nimb în jurul furiei care ardea puternic în ochii lui.

— Nu, şopti ea răguşit. Voia adoraţia în ochii lui şi dorinţa lui, fără să-i ceară permisiunea. Cred că ai dreptate. Depăşim graniţele înţelegerii originale.

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Ar trebui să plec. Stric ceea ce ar fi trebuit să fie un cadou.

Ea îndrăzni să-şi treacă degetele prin părul lui des.

— Rămâi, te rog. Nu te voi sâcâi cu lucruri pe care nu le poţi oferi.

El se dădu jos de pe ea şi o trase lângă el.

— În următoarele luni, cât eşti în Dallas, dacă întâlneşti un bărbat care să îţi cucerească inima, să ştii că voi înţelege dacă îi vei da permisiunea să îţi posede corpul.

— Atunci, jurămintele noastre de astăzi ar deveni false. Vei căuta consolare cu alte femei după ce plec? întrebă ea, uimită de durerea din pieptul ei la acest gând.

— Nu.

— Deci vei respecta jurămintele, dar nu te aştepţi ca eu să o fac?

— Mă aştept ca tu să profiţi de fiecare oportunitate de fericire pe care ţi-o aşterne în faţă viaţa.

— Şi fericirea *ta?*

— Poate aştepta.

Ea îşi lipi palma de pieptul lui şi se minună de cât de tare şi de constant îi bătea inima.

— Se spune că o fată nu devine femeie până când nu se căsătoreşte. M-am

gândit doar la ce mi-ar oferi ziua de astăzi, nu şi la ce îţi va lua ţie.

— Nu m-ai lipsit de nimic astăzi.

— Doar de şansa la fericire.

— Nu, am pierdut asta în urmă cu opt ani, când am pus ceva ce valora cel mai mult pentru mine mai presus de singurul lucru pe care l-am preţuit vreodată.

Capitolul 8

Pentru Kit nimic nu era mai reconfortat decât felul cum se simţea corpul unei femei lipit de al lui, curbele ei cuibărite în golurile din silueta lui. Cu toate astea niciodată nu simţise această aşezare aşa incredibil de perfectă. Bănuia că era un motiv suficient pentru ca un bărbat să se căsătorească.

Dar era un motiv suficient pentru o femeie? O femeie avea nevoie de dragoste, chiar dacă era doar prefăcătorie. Nu se aşteptase ca, odată lungit în pat cu Ashton, partea de jos a corpului lui să înceapă să pună stăpânire pe creierul lui, nici că ea ar putea să-l dorească.

Deşi somnul îl ocolea, ea adormise destul de repede după ce se opriseră din vorbit. Nu-şi amintea să fi vorbit cu o femeie în pat, cu excepţia chestiilor erotice pe care le şoptea la urechea femeii. Ar fi trebuit să plece pe geam, aşa cum plănuise.

Dumnezeule, ar fi trebuit să se arunce cu capul înainte.

Pentru că, acum, tot ce putea face era să o privească dormind şi să-şi dorească lucruri care nu aveau să se poată petrece niciodată. Câte alte vise ale ei nu aveau să poată deveni realitate?

Ea începu să tremure, şi el trase păturile mai aproape în jurul ei. Cum putea să-i fie frig în căldura din Texas? Poate pentru că avea aşa puţină carne pe oase. Avea să se asigure să mănânce bine la micul dejun înainte de a-şi începe călătoria înapoi spre Dallas.

Ea se rostogoli de lângă el, şi singurătatea îşi făcu loc. Ciudat cum nu observase absenţa singurătăţii, dar devenise conştient de prezenţa ei abia acum.

Se gândi să o tragă înapoi în îmbrăţişarea lui, dar nu voia să rişte să o deranjeze. Îşi băgă braţele sub cap, se uită la umbrele care dansau pe tavan şi îşi dădu seama că dorea cu disperare să facă dragoste cu femeia care stătea întinsă lângă el în pat.

Ashton avusese dreptate cu prezumţia ei că bărbaţii preferau femeile cu curbe mai rotunde, dar nu caracteristicile fizice ale ei îl atrăgeau. Liniştea din sufletul ei era cea care ajungea la el. Tânjea după mai mult decât o uniune fizică. Voia mulţumirea emoţională.

Era un lucru periculos după care să tânjească în viaţa lui lipsită de iubire.

*

Kit simţi flăcările iadului ridicându-se în jurul lui, înghiţindu-l în timp ce flăcări bifurcate îi ardeau carnea. Auzi foalele care alimentează focul cum se ridică şi coboară dur. Transpiraţia care îl înconjura şi pământul tremura în timp ce el era consumat…

Sări din pat, respirând cu dificultate, în timp ce ochii i se acomodau cu umbrele. Visul plana deasupra lui, refuzând să fie alungat. Nu era pe patul lui de campanie. Era într-o cameră, o cameră în care se simţea parfumul persistent al unei femei. O femeie. O femeie cuibărită pe o parte, tremurând de parcă era îngropată în zăpadă.

Realitatea îl lovi, şi se aplecă spre acea femeie.

— Ashton?

Ea respira cu dificultate şi tuşea sec. Îi atinse umărul. Cămaşa ei de noapte era udă, şi sub ea se simţi febra.

— Ashton, spune-mi ce să fac.

— Pleacă. Pot… să mă ocup de mine.

— Poţi pe dracu’!

Azvârli cuverturile la o parte, se ridică din pat şi se grăbi spre partea ei. Se întinse spre nasturii cămăşii ei de noapte. Degetele ei le cuprinseră pe ale lui.

— Nu, te rog, pleacă.

— Este aerul prea închis aici. Cine a închis fereastra?

— Eu. M-am trezit şi dormeai, aşa că am închis-o. Este o regulă. Regula mamei. Aerul nopţii nu este sănătos.

Prin minte îi trecură o mie de înjurături.

— Ai nevoie de aer proaspăt, dar nu pot să-l las să intre până nu eşti uscată. Îţi scot cămaşa de noapte.

— Nu se cuvine.

— Sunt soţul tău, îi reaminti el, pierzându-şi răbdarea şi rupând cămaşa.

Ea ţipă, încercând să ascundă ceea ce el tocmai dezvăluise, dar nu avusese timp să observe. El luă pătura de deasupra şi începu să-i şteargă transpiraţia de pe corp.

— Te rog, mă pot şterge singură, zise ea, cu voce mică şi temătoare.

— Eu o pot face mai repede şi mai eficient. Cât despre pudoarea ta, ţi-o vei recăpăta imediat ce nu vei mai tremura.

El mai luă o pătură şi o înfăşură în jurul ei. Lăsând-o în pat, se poticni prin

întuneric, înjurând când se lovi cu fluierul piciorului de obiectul pe care îl căuta. Mută fotoliul la fereastră, trase de draperii şi deschise fereastra.

Traversă camera şi o ridică pe Ashton în braţe cât putu de blând.

— Ai nevoie de aer proaspăt.

— Dar mama m-a avertizat…

— Nu dau doi bani pe avertismentele maică-tii. Dacă eu sunt pe punctul de a mă sufoca în camera asta, tu cum ai putea respira?

O duse la fotoliu, se aşeză în el şi o lipi de corpul lui.

— Ai febră.

— Va trece.

— S-a mai întâmplat? întrebă el, dorindu-şi ca vocea lui să nu sune ca a unui şcolar panicat.

Îi frecă iute spatele şi braţele, încercând să găsească o metodă de a o încălzi ca să nu mai tremure. Cum putea să tremure când avea febră?

— Da, răspunse ea într-un final, cu dinţii clănţănind.

— David ştie?

— Nu, şi te rog nu-i spune. Cu un tremur violent, căzu pe el, cuibărindu-şi capul în scobitura umărului său. Mereu trece.

Prudent, el îi atinse fruntea şi fu recunoscător pentru răcoarea pe care o simţi la atingere. Nu mai tremura şi nu mai tuşea. Tot ce rămânea era respiraţia precipitată care abia îi urca şi îi cobora pieptul.

El inspiră adânc şi tremurând şi se relaxă pe fotoliu, legănându-se încet în timp ce o ţinea tot mai aproape de el. Aerul rece al nopţii aluneca în cameră. Nu era încă greu, ca aerul verii, dar era proaspăt şi curat. Poate că el greşea şi avea să-i facă mai mult rău decât bine, dar, pentru moment, era mulţumit că ea nu mai tremura. Scoase un uşor chicot.

— Ce este aşa de amuzant? întrebă ea încet.

— Am făcut multe lucruri cu multe femei, dar niciodată asta. Deşi mintea lui începu să ţească posibilităţi. Dacă i-ar întoarce chipul spre el, picioarele ei peste coapsele lui… Închise ochii şi se luptă cu imaginile. Ultimul lucru de care avea nevoie mireasa lui inocentă era să simtă pe coapsa ei direcţia gândurilor lui. De ce nu i-ai spus lui David despre episoadele astea?

Ea oftă.

— Pentru că ar angaja o asistentă să doarmă în cameră cu mine, şi mi-aş pierde ultima fărâmă de independenţă. Am aşa puţine în viaţa mea, că preţuiesc micile libertăţi, şi dormitul de una singură este cea mai importantă dintre acestea.

El deschise ochii şi îi întâlni privirea.

— Ar fi trebuit să-mi spui adevăratul motiv pentru care voiai să plec. Nu intenţionez să îţi ştirbesc independenţa.

— Mă bucur că ai rămas. Nu mă simt ca o prizonieră când tu mă ţii în braţe. Când m-am trezit prima dată, te-am privit cum dormeai. Dormi atât de fără griji, de parcă nu te bântuie niciun demon.

El zâmbi ironic.

— Doar în somn nu mă chinuiesc demonii, aşa că mereu mă bucur de somn.

Se uită cum ea îi studia chipul, şi cuta de pe fruntea ei se adânci.

— Dacă se înşală în privinţa tuberculozei?

— În ce sens?

— Se spune că este o boală de familie. Cu toate astea, niciunul dintre părinţii mei şi nici David nu au dat semne de tuberculoză.

— Cu siguranţă, medicii îi cunosc cauza.

— Nu ştiu totul.

Durerea îi săgetă inima, pentru că în cuvintele ei era adevărul. Medicii nu ştiuseră cum să oprească boala care o luase pe Clarisse.

— Care-i teoria ta despre cauză?

Ea îşi feri privirea.

— Trăieşte în plămânii mei. Mie mi se pare că ar putea scăpa de acolo cu fiecare expiraţie, şi dacă cineva ar fi suficient de aproape să îmi inspire aerul…

Se împinse în el.

— Nu ar trebui să mă ţii aşa aproape.

Trăgând-o înapoi, el o cuprinse cu un braţ.

— E un pic cam târziu să îţi faci griji în privinţa asta, nu crezi? Mai ales după ce te-am sărutat.

Ea îşi întoarse capul.

— Nu am respirat când m-ai sărutat.

— Aşa bine a fost, nu?

Ea zâmbi timid.

— Bărbat arogant! Ştii că a fost divin.

El îşi petrecu degetele printre şuviţele ei de păr care se desfăcuseră din coada ei.

— Ai dureri?

— Nu, mă tem că acest aspect înspăimântător vine mai târziu, aproape de final.

— De ce a prevăzut medicul că vei muri în iarna asta?

— Pentru că lunile de iarnă sunt cele mai grele pentru mine. Când vine vara,

mă simt mai bine, dar iarna trecută nu se aştepta să supravieţuiesc, aşa că a zis că anul ăsta va fi ultimul. Ea îi cuprinse obrazul. Dacă ţi-am *dat* şi ţie boala asta?

— Nu mă pot gândi la un cadou de nuntă mai bun.

Ea îl lovi în umăr.

— Nu râde de temerile mele.

Cuprinzându-i chipul, îi studie ridurile care nu fuseseră formate de fericire. Era clar că părinţii ei o protejaseră exagerat şi acum fratele ei era hotărât să ducă treaba mai departe.

— Ashton, am învăţat de mult că sunt lucruri în viaţă pe care nu le pot controla. Grija nu alterează asta.

— Dar ai putea să mori din cauza visului meu stupid. A fost o dorinţă copilărească, nu dorinţa unei femei. Îmi voi face constant griji…

— Nu îţi vei face deloc griji pentru mine. Eu nu mă tem de moarte, îşi plimbă degetul pe obrazul ei. Tu te temi?

— Nu mă tem de moarte sau de ce mă aşteaptă după. Cred că doar regret tot ce moartea îmi neagă. Zâmbi blând. Dar te-am primit pe tine, nu?

Lui i se strânse stomacul la căldura din ochii ei.

— Doar temporar, Ashton. Până soseşte mâine diligenţa.

Ura să vadă cum i se stingea lumina din ochi, dar, pentru numele lui Dumnezeu, jucase rolul de mire şi chiar mai mult.

Ea îşi cuibări capul în scobitura umărului său până când chipul i se pierdu în umbre.

— Mulţumesc, Christian, că ai călătorit alături de mine în noapte.

El o strânse mai aproape şi continuă să o legene până când ea adormi, o femeie care avea să moară inocentă precum un copil şi cu numele familiei lui sculptat pe piatra de la căpătâi pentru eternitate.

Nu se putea hotărî dacă avea să fie un tribut al visurilor ei sau o bătaie de joc la adresa lor.

Pătura alunecă de pe umărul ei gol şi raza lunii surprinse perfecţiunea sânului ei mic. Sfârcul fin şi roz îl fascina. De obicei, după ce dezbrăca femeia de haine, pasiunea îl întărea într-un mic boboc. Tentaţia de a-l atinge cu limba şi de a simţi cum se formează mugurul în gura lui era aproape mai mult decât putea îndura.

Aerul suflă cu blândeţe peste ei, şi el privi cum i se întăreşte sfârcul. Tentaţia era acolo. Ce-i oferise, de fapt, în această zi? Nimic cu adevărat.

Ocazia să se îmbrace frumos şi să joace un rol. Câteva dansuri. Un sărut. O pregătire pentru culcare. Ocazia să doarmă în braţele lui.

Şi acum, o legăna de parcă era un copil. Trase cu grijă pătura la loc peste umărul ei şi o prinse bine până când carnea ei tentantă fu ascunsă de privirea lui. Din păcate, nu putea să-şi şteargă imaginea din memorie.

*

Ciocănitul se auzi la ora opt fix. Kit chicoti în timp ce încheia ultimul nasture al rochiei lui Ashton.

— Fratele tău este punctual.

Ashton se întoarse uşor şi îi zâmbi.

— Nu vrea să piardă diligenţa.

Ea îl invită pe David să intre. Kit se sprijini de comodă şi îşi încrucişă braţele peste piept, bucurându-se de expresia de indignare a lui David.

— Bună dimineaţa, zise Kit vesel.

— Nu exista niciun motiv ca tu să te strecori înapoi în cameră în dimineaţa asta, zise David.

— Cu siguranţă nu.

David se uită urât la el.

— N-ai plecat deloc, nu-i aşa?

— Răspunsul ăsta ne aparţine mie şi soţiei mele.

— Soţia ta? izbucni David.

Kit ridică mâinile.

— Mireasa mea. Dacă a venit în acest pat virgină aseară, atunci tot virgină este.

— Te îndoieşti că ar fi?

— Oh, David, calmează-te, îl certă Ashton. Nu vezi că-i face plăcere să te tachineze?

Se întinse după o panglică. Kit o luă de la ea şi puse mâna pe o perie.

— Dă-mi voie.

Corpul îl durea în fiecare loc imaginabil. Un fotoliu nu era un pat bun. Nu ar fi crezut niciodată că şi-ar fi preferat patul lui de campanie în locul braţelor unei femei.

Îi dădu părul spre spate şi-l legă cu panglica. Neagră. Avea să-i trimită nişte panglici colorate şi poate o scrisoare sau două, doar ca să păstreze legătura.

Îi oferi braţul.

— Mergem la micul dejun?

Ea îşi petrecu braţul peste al lui.

— David, nu mai sta încruntat. Şi tu mă poţi însoţi jos.

Kit merse alături de ea spre uşă.

— Cum ai dormit azi-noapte, David? întrebă Kit în timp ce ea îşi petrecea braţul peste cel al fratelui ei.

— Prost.

— Mă bucur să aud.

— Kit, îl certă Ashton.

— Căsătoria asta a fost ideea lui, şi mă cam bucură ideea că a pierdut nişte ore de somn din cauza asta.

— Nu a ţinut o armă la capul tău, îl certă ea în timp ce coborau scările.

Nu, ţinuse ea ceva mult mai letal – bucuria din ochii ei.

El îi trase scaunul şi aşteptă până când ea se aşeză, apoi luă loc pe scaunul de lângă al ei.

— Sfinte Sisoe, zise doamna Gurney ieşind din bucătărie. Nu mă aşteptam să văd tinerii însurăţei aici jos. Plănuisem să vă aduc ceva sus, mai târziu. Vei locui aici, acum că ai o soţie, şerifule?

Kit tuşi şi îşi luă şervetul.

— Nu, doamnă Gurney.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Doar nu te aştepţi ca doamna Montgomery să doarmă în patul ăla de campanie din închisoare.

— Nu trebuie să îţi faci griji, doamnă Gurney, zise David. Ashton se întoarce în Dallas cu mine. Soţia mea este însărcinată şi are nevoie de ea.

— Pentru mine nu are niciun sens că pleacă aşa repede. Deci cred că şeriful doar şi-a luat ce i se cuvenea.

— Da, murmură David.

Doamna Gurney reveni în bucătărie, şi Kit o privi pe Ashton luându-şi obişnuitele porţii mici de mâncare.

— De fapt, Ashton nu se va întoarce în Dallas cu tine, zise Kit luând nişte ouă.

Furculiţa lui David se lovi de farfurie, şi Ashton se întoarse spre Kit, cu o cută adâncă pe frunte.

Zâmbea cald, deşi mintea lui urla că adăuga fără să-i pese paie pe focul favorurilor prost înţelese.

— Fiecare mireasă ar trebui să aibă o lună de miere. Am hotărât să te duc la Galveston.

În ochii ei izbucni bucuria, dar se diminuă rapid.

— Dar ai responsabilităţi aici.

— Nu mi-am luat liber vreme de trei ani. Oraşul poate trăi fără prezenţa mea timp de câteva săptămâni.

— Nu sunt sigur că asta-i înţelept, zise David cu voce joasă.

— De când ai ajuns, nimic din ce am făcut nu a fost înţelept, dar am pornit la un drum, şi trebuie să-l urmăm, zise Kit.

— Cât vom sta? întrebă Ashton.

— Cât doreşti tu.

— Ashton… începu David.

Ea întâlni privirea fratelui ei.

— Vreau să văd oceanul. Reveni cu atenţia spre Kit. Dar eşti sigur? Ai făcut deja atât de multe.

— Şi voi face un pic mai multe. Ce poate fi rău?

Capitolul 9

— Oh, Kit, este aşa frumos.

Cu braţele încrucişate peste piept, Kit se sprijini de peretele din apropierea uşii deschise care dădea spre balconul unde soţia lui stătea în colţul mai îndepărtat, cu mâinile prinse pe balustradă în timp ce se uita la mare. Se întrebă câte femei mai făcuseră la fel, aşteptând ca soţii lor să se întoarcă de la amanta lor, oceanul.

El şi Ashton călătoriseră cu diligenţa la Galveston, o călătorie de câteva zile. În fiecare noapte, dormiseră în alt han de-a lungul drumului. Ashton nu dormise bine, şi el era hotărât ca ea să recupereze bine cât se aflau aici. Împărţitul camerei cu cineva părea să o facă să se simtă inconfortabil.

Când ajunseseră la Galveston în această după-amiază, luase o cameră la hotel pentru ea. În timp ce ea dormea, plecase să caute ceva mai plăcut. Din fericire, reuşise să găsească şi să închirieze această micuţă cabană într-o zonă izolată a insulei. Dunele de nisip o ascundeau pe o parte, în timp ce golful o încercuia pe partea cealaltă.

— Zici că oceanul este infinit, remarcă Ashton.

— Într-un fel, este, deşi din când în când dă peste bucăţi de pământ: insule, Anglia, Europa, Africa.

Ea privi peste umăr, cu ochii plini de încântare.

— Ştiu geografia lumii. Se întoarse la apă. Nu mă aşteptam ca oceanul să fie aşa zgomotos, şi plânsul vântului te face să crezi că este în doliu.

— Plânge, fără îndoială, după marinarii pierduţi pe mare.

Ea se întoarse.

— Chiar crezi asta?

El ridică din umeri.

— Adevărul este că mă îndoiesc că vântului îi pasă că în furia lui a trimis aşa mulţi oameni la moarte.

— Ţi-a fost teamă când ai venit aici pe corabie?

— Doar în ziua în care am dat despre monstrul mării.

Ea râse.

— Nu există monştri ai mării. Îşi coborî genele şi privi spre el. Sau există?

Zâmbind, el anulă distanţa care-i separa.

— Nu, eu n-am văzut niciunul. Ce mi-a plăcut a fost să văd delfini. Arătă spre golf. Drăguţul ăla m-a urmat tot drumul din Anglia.

Ea se întoarse, şi el o auzi exclamând când un delfin sări graţios din apă, apoi plonjă înapoi. Kit îi studie ceafa, fiind incredibil de tentat să o sărute acolo.

— Este frumos. Cum ştii că este acelaşi? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Ea se întoarse, cu gura suficient de aproape de a lui, încât el ar fi putut acoperi distanţa într-o secundă. Bucuria din ochii ei oferea o privelişte incredibilă. Corpul lui reacţiona la apropierea de ea cu o ferocitate care îl făcu să se îndoiască de înţelepciunea acestei idei de a-i oferi miresei lui o lună de miere.

— De ce râzi de mine? întrebă ea.

Pentru că, dacă nu o făcea, ar fi putut să o ia în braţe şi să o sărute până îşi pierdeau amândoi simţurile. Era ceva în aerul sărat, în prospeţimea, în zgomotul oceanului care reînnoia viaţa. Dădu înapoi până nu îi mai simţi parfumul.

— Nu râd de tine, dulceaţă, dar berbantul din mine nu poate rezista unei ocazii de a tachina.

Ea mijii ochii.

— Cât ai zis că vom sta aici?

— Cât vrei tu.

— Dar oamenii din Fortune şi datoria ta faţă de ei?

El zâmbi larg.

— Te vei plictisi de mine cu mult înainte ca ei să-şi dea seama că am plecat.

Ea clătină din deget spre el.

— Nu fi aşa sigur, Christian Montgomery. S-ar putea să mă obişnuiesc cu tachinatul tău. Şi atunci, ce?

„Şi atunci, ce, chiar?” Nu îndrăznea să se gândească la inevitabil sau la faptul că s-ar putea obişnui şi mai mult cu prezenţa ei. Începea să-i devină dificil să-şi amintească de o perioadă când ea nu era lângă el, oferindu-i zâmbete şi o

conversaţie plăcută. Şi, ca bonus, ea nu scuipa tutun şi nici nu înjura.

Ea reveni cu privirea spre mare.

— Nu-mi vine să cred că ai găsit cabana asta.

— Am avut un pic de noroc. Am angajat o bucătăreasă care să vină în fiecare zi să ne pregătească mesele, dar va sosi abia mâine-dimineaţă, aşa că mă tem că în seara asta va trebui să suporţi încercarea mea deplorabilă de a găti.

Ea privi la el.

— M-aş oferi să gătesc dacă aş şti.

— Nu găteşti?

Ea clătină din cap.

— Mereu au făcut alţii totul pentru mine.

— Atunci, bănuiesc că este bine că am angajat-o pe fiica bucătăresei să vină să cureţe casa.

Văzu dezamăgire în ochii ei.

— Mi se pare că vom avea o casă plină de oameni. Pe cine ai mai angajat?

— Doar femeile astea două – şi vor sta doar până terminăm cina. Apoi, se vor duce la casele lor.

— Şi vom fi aici singuri?

— Da.

Deşi începea să se teamă că acest aspect al lunii lor de miere nu era cea mai înţeleaptă parte a micului plan.

— Te-ai gândit la tot, nu-i aşa? întrebă ea.

— Îmi place să mă ocup de detalii şi să nu las nimic la voia întâmplării. Îşi înălţă capul spre cer. Soarele va apune în curând. Dă-mi voie să pregătesc cina, şi vom mânca aici pe balcon, ca să te poţi bucura în continuare de ocean.

*

Ashton stătea la masa acoperită cu o faţă de masă, în centrul căreia se afla cea mai urâtă lampă pe care o văzuse vreodată. Cu briza care bătea, ştia că lumânările nu erau o opţiune. În mintea ei ştia şi că Kit nu avea în plan o cină romantică, dar inima ei sperase. O dorinţă nebunească ce înflorea în fiecare zi în pieptul ei.

Plimbă mâncarea prin farfuria ei şi privi spre Kit, care mâncase deja.

— Cum se numeşte asta? întrebă ea.

— Mâncare pentru cowboy. Fasole, pâinici şi ce mai ai la îndemână.

Ea încuviinţă gânditoare din cap.

— Tocmai acest „ce mai ai la îndemână” mă îngrijorează.

El se aplecă spre ea şi atinse cu furculiţa peştele de pe farfuria ei.

— Ăsta-i calcan. Unul dintre preferaţii mei. Dacă-l desfaci cu grijă, carnea iese de pe os, iar scheletul rămâne intact, şi aşa nu ai deloc oase în gură. L-am asezonat cu unt şi lămâie. Te asigur că este delicios.

Ea se strâmbă.

— Dar i-ai lăsat capul. Nu pot să mănânc ceva care se holbează la mine.

— Este mort. Nu te poate vedea.

— Dar eu îl pot *vedea.*

Puse şervetul peste farfurie şi îl prinse sub aceasta ca să nu-l ia vântul. Kit oftă.

— Ashton, nu mănânci nici cât să ţii o pasăre în viaţă.

— Îmi pare rău. Ştiu că ai depus mult efort să pregăteşti creatura, dar nu pot mânca.

El ridică un deget.

— Nu te atinge de farfurie. Aduc desertul.

Îl privi cum dispare prin uşile care dădeau din dormitorul lor în balcon, apoi trase şalul mai aproape şi se întrebă cât de mult puteau să stea aici. Se îndrăgostise de zonă în clipa în care o văzuse.

Kit reveni cu o cutie mare. Înainte stătuse vizavi de ea. Mută scaunul până când ajunse lângă ea şi puse cutia pe podea. Mai scoase o cutie şi o ridică.

Ochii ei se măriră de încântare.

— Ciocolată! Ţi-ai adus aminte.

— Eu îmi amintesc totul. Scoase capacul de pe cutie şi luă o ciocolată. Este un magazin în oraş care vinde doar dulciuri.

— Toată cutia este plină de ciocolată?

— Da, este.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine.

Pe chipul lui apăru o emoţie similară grijii. Ea râse uşor când îşi dădu seama că îl făcuse să se simtă incomod cu cuvintele ei.

— Nu-ţi face griji. Ştiu că nu trebuie să te iubesc, dar pot să te ador că îmi aduci ciocolată, deşi ştii că medicul meu m-a atenţionat să nu mănânc.

— Nu este în intenţia mea să fiu lipsit de respect, dar medicul tău a fost un prost. Ciocolata nu poate face rău.

— Bănuiesc că ştii asta de la o autoritate în domeniu?

— Chiar da. Fratele meu este cel mai sănătos om pe care-l cunosc, şi el are un apetit insaţiabil pentru ciocolată, apetit pe care-l potoleşte la orice oră din zi

sau din noapte. Acum, deschide gura.

Ea deschise gura, nefiind sigură de ce se bucura mai mult: de gustul ciocolatei sau de degetele lui. Decadentul gând o încălzi. Degetele lui nu rămaseră mult timp în gura ei, aşa că savură ciocolata închizând ochii şi gemând în timp ce făcea asta.

— Delicios, murmură ea. Mai iau una. Deschise ochii şi se uită la furculiţa ei, care acum avea ceva carne albă în ea. Ce este aia?

— Calcanul tău.

Aruncă o privire la masă şi descoperi că, în vreme ce ea se bucurase de ciocolată, Kit mutase farfuria ei, şi acum se afla în faţa lui.

— Eu n-am nicio dificultate în a mă uita la un peşte care se uită la mine, zise el calm în timp ce apropia furculiţa de gura ei. Mănâncă! Două îmbucături de peşte şi îţi mai dau o bucată de ciocolată.

Voia să se supere pe el, dar, dintr-un motiv de neînţeles, îl găsea incredibil de atrăgător stând acolo, cu furculiţa întinsă, tentând-o cu ciocolată în timp ce încerca să o facă să mănânce.

— Asta-i şantaj.

— Da, este.

Miji ochii.

— O îmbucătură de peşte pentru două bucăţi de ciocolată.

— Una de peşte, una de ciocolată.

Ea deschise gura şi acceptă fără entuziasm peştele. Spre surprinderea ei, îi plăcu gustul. Îşi linse buzele.

— Nu-i rău.

— Mincinoaso! Este delicios.

— Nu egalează ciocolata.

Zâmbind, el îi băgă o bucată de ciocolată în gură.

— Nu, nu egalează ciocolata.

*

Stând pe scaunul de pe balcon, Ashton se uita în noapte. Kit dusese vasele jos, lăsând ciocolata în urma lui. Mai mâncă o bucată. Avea alt gust când nu era atinsă întâi de degetele lui. Nu era deloc la fel de tentantă.

Dacă ar fi înţeleaptă, ar sugera să plece înapoi spre Dallas a doua zi. Kit i-ar putea răpi cu uşurinţă inima, dacă nu o făcuse deja. Ciudat cum mereu le purtase pică celor care o serveau, dar adora felul cum el se ocupa de fiecare nevoie a ei.

Îşi amintise în mod constant că el era pur şi simplu amabil şi că nu simţea

nicio afecţiune reală pentru ea. Cu toate astea, amintirile erau dulci şi rămâneau, la fel de dulci precum ciocolata pe care o mesteca.

Auzi paşii şi privi peste umăr. Ţinând o pătură, Kit păşi în balcon, îşi luă scaunul şi îl trase pe podeaua de lemn. Puse pătura în jurul ei, apoi se aşeză lângă ea.

— Nu-mi vine să cred că sunt aşa multe corăbii în larg, zise ea încet. Aceea mi se pare foarte interesantă.

Arătă spre o corabie a cărei lumină strălucea mai puternic decât a oricărei alta.

— Este singura navă-far de pe coasta golfului. Au mai venit şi altele înaintea ei, dar, după spusele recepţionerului de la hotel, *Galveston Lightship Number 28* a ajuns în Galveston în ianuarie.

— Care este scopul ei? întrebă ea.

— Acelaşi cu al unui far. Este ancorată la intrarea în golful Galveston pentru a avertiza corăbiile că pământul este în apropiere şi pentru a le ghida când este nevoie.

Ashton trase pătura mai aproape de ea.

— Dintr-un motiv ciudat, mă simt mai în siguranţă ştiind că este acolo.

— Îţi este frig? întrebă el încet.

Ea se uită la el.

— Un pic, dar nu sunt gata să intru încă.

El se întinse spre ea.

— Vino aici, atunci, şi te încălzesc eu.

Instinctul o avertiză să stea potolită, dar inima ei şi corpul care tremura ascultară de cererea lui, aşa că ea veni în poala lui. El aranjă confortabil pătura în jurul ei, apoi o cuprinse în braţe.

— Cum poţi să fii atât de cald? întrebă ea.

— Eu am crescut într-o zonă cu climă mai rece. După cinci ani aici, căldură mă deranjează mai puţin, dar nu mă dau în vânt după veri.

— Eu iubesc verile. Este singura perioadă în care nu îmi este frig. August este luna mea preferată.

Ea îl simţi cum ridică din umeri, ştiind că acţiunea lui era intenţionată şi nu era provocată de răcoarea aerului nopţii.

— Eu detest cel mai mult luna august, zise el. Şi nu doar pentru că este luna în care am cules prima dată bumbac.

— Nu mi te pot imagina muncind pe câmpul de bumbac, zise ea.

— Şi mie îmi este greu să-mi imaginez, dar am răbdat, pentru că Gray era

hotărât să vadă tulpinile curăţate. Eu am detestat fiecare moment.

— Sunteţi norocoşi că aveţi un prieten aşa bun unul în celălalt.

— Mereu am crezut asta.

Ea îşi cuibări capul în golul din umărul lui.

— Mi-ai povestit despre fratele tău şi despre tatăl tău. Dar mama ta?

— Era o sfântă.

— Era?

Braţele lui se strânseră în jurul ei, iar Ashton ridică ochii spre el, văzând că se uita la mare.

— S-a îmbolnăvit în iarna dinainte de moartea lui Clarisse. Orice ar fi fost, boala a luat-o repede. Eu o ţineam, îi citeam şi, când am privit în jos, nu mai era.

Ashton îşi lipi palma de obrazul lui.

— Şi acum, ţii o altă femeie muribundă.

— Tragedia vine în trei acte, nu?

— Cât de nedrept pentru tine!

Ea îşi acoperi gura, încercând să ascundă un căscat.

— Este târziu, dulceaţă. Ar trebui să te bag în pat.

Ea îşi trecu braţele în jurul gâtului său când el se ridică.

— Să ştii că pot să merg.

— Am zis să te şi duc dacă tot eşti în braţele mele.

— Mă vei răsfăţa.

— În feluri în care nici nu-ţi poţi imagina, promise el intrând în dormitor.

Ea se uită la patul cu patru stâlpi şi baldachin, şi gura i se uscă în momentul în care el îi dădu drumul şi ea alunecă uşor pe lângă corpul lui. Pe cât putu de dezinvolt, lăsă pătura şi o puse pe pat.

— Nu există paravan pentru schimbat.

— Nu vei avea nevoie de unul, o asigură el.

Inima ei bătu mai repede, şi îşi întoarse faţa spre el.

— Nu?

— Aici, vei avea intimitate. Am luat camera de la capătul holului. Ea se simţi dezamăgită.

— Nu trebuie să faci asta.

El întinse o mână, vrând parcă să explice mai bine.

— Suntem singuri într-o casă, într-o zonă izolată a insulei. Obiceiurile noastre de somn nu vor fi subiect pentru bârfitorii locali, aşa cum ar fi fost în Fortune.

Ea încuviinţă repede din cap.

— Desigur.

— Este mai bine, Ashton, dacă păstrăm înţelegerea iniţială a căsătoriei noastre.

— Înţeleg, zise ea, frângându-şi mâinile. Chiar înţeleg. Ne vedem dimineaţă.

— Bucătăreasa ar trebui să sosească la timp pentru a ne pregăti micul dejun.

— Minunat!

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Somn uşor, dulceaţă!

Ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Ea se întoarse şi lovi unul dintre stâlpii patului. Îşi dorise un sărut pe buze, nu pe frunte, de parcă ar fi fost sora lui său, mai rău, copilul lui. Voia să se ghemuiască în braţele lui în timp ce adormea.

Se aruncă pe pat. Îşi dorise să viziteze Galvestonul, şi el o adusese ca prieten, nu ca soţ. Avea dreptate, bineînţeles. Aranjamentul lor pentru somn era cel potrivit.

Cu toate astea, din motive pe care nu le putea explica, acest lucru o rănea.

*

Kit se plimba între pereţii camerei lui în timp ce un nenorocit de ceas de jos bătu de două ori. Două dimineaţa, şi el nu reuşise să pună încă geană *pe* geană.

După câteva nopţi în care o ţinuse pe Ashton în braţele lui în timp ce dormise – întâi în noaptea în care se căsătoriseră, apoi în fiecare noapte a călătoriei lor, când poposeau la câte un han –, nu ştia ce să facă cu braţele lui când erau goale. Se agitau, căutând-o, ţinându-l treaz. Cum de se putuse obişnui aşa mult cu micul corp ghemuit în al lui în timp ce dormea? Era ridicol faptul că trupul lui îl chinuia cu amintirea parfumului ei, a căldurii ei, a sunetului respiraţiei ei.

Trecuse de punctul de extenuare, petrecându-şi mare parte din după-amiază făcând toate aranjamentele pentru şederea lor aici.

Somnul ar fi trebuit să vină repede. În schimb, îl ocolea la fel de mult ca eliberarea.

Dacă avea o altă criză cum avusese în noaptea nunţii lor? Avea să-l cheme? Ar fi trebuit să-i ceară să strige dacă avea nevoie de el. Dar vocea ei era aşa moale… Ar fi auzit-o dacă striga?

Mâine avea să cumpere un clopoţel, ca ea să-l poată chema dacă avea vreo criză. Da, într-adevăr, acţiunea asta ar rezolva mica lui problemă legată de faptul

că poate nu ştia când avea nevoie de el. Acum, tot ce-i mai rămânea să hotărască era cum putea să doarmă fără ea în braţele lui. Se uită urât la pat, de parcă el ar fi fost inamicul. Ar fi trebuit să caute o casă cu un singur dormitor. Atunci, pentru ei ar fi existat o singură opţiune. Cea pe care el o dorea.

Se opri din mers şi se uită la uşă. Ar putea să o verifice. Ar trebui să o verifice. Să se asigure că stătea confortabil şi că dormea bine. Ca soţ, era responsabil de bunăstarea ei. După ce stabili acest lucru, traversă camera şi deschise uşa.

Se opri dintr-odată când o văzu pe Ashton stând în cadrul uşii. Ţipătul ei răsună pe hol când duse o mână, apăsând-o chiar sub gât, şi făcu un pas înapoi.

— Ce este? întrebă el.

— M-ai speriat îngrozitor.

— Îmi dau seama de asta. De ce nu eşti în pat?

— Nu puteam să dorm. M-am gândit că nişte lapte cald poate ajuta, explică ea.

— Eu am o soluţie mai bună.

Traversă holul şi o ridică în braţe.

— Ce faci? întrebă ea când el merse spre patul ei.

— Din păcate, am descoperit că m-am obişnuit să dorm cu tine. O aşează pe pat. Dacă nu ai nimic de obiectat, aş vrea să dorm în patul tău în noaptea asta.

— Şi vrei să dorm eu în al tău?

— Nu! Dacă aş fi vrut asta, nu te-aş fi cărat aici. N-ai ascultat ce am zis?

— Ba da, dar este neclar când pari aşa supărat.

El oftă profund.

— Nu sunt supărat. Sunt obosit. Este ora două dimineaţa.

Ea se strecură sub cearşafuri şi îi făcu loc.

— Vino alături de mine, atunci.

Recunoscător pentru înţelegerea ei, diminuă lumina lămpii, îşi dădu pantalonii jos şi se urcă în pat. Ridică braţul, şi ea veni în îmbrăţişarea lui de parcă acolo îi era locul. Dacă nu ar fi fost aşa obosit, gândul l-ar fi ţinut treaz.

Exact când adormea, auzi vocea ei blândă.

— Kit?

— Mmm?

— Am minţit.

— Despre ce?

— Nu mă duceam după lapte cald. Voiam să mă strecor în patul tău. Se pare că şi eu m-am obişnuit să dorm cu tine.

Chicotind, o sărută pe creştetul capului.

— Oh, Ashton, ce mă fac eu cu tine?

Capitolul 10

Pe măsură ce un abur cenuşiu intra în cameră, Kit simţi cum soţia lui se foieşte, îndepărtându-se din îmbrăţişarea lui. El o strânse mai puternic şi mormăi.

— Unde te duci?

— Vreau să văd răsăritul.

Înainte să apuce să o oprească, ea alunecă de lângă el.

După câteva zile pe drum şi cu mai puţin de patru ore de somn în noaptea trecută, sperase că aveau să stea în pat până după-masa târziu.

— Vino înapoi în pat, dulceaţă. Răsăritul va fi acolo şi mâine.

— Pentru tine, zise ea încet.

Strânse ochii închişi, ascultându-i picioarele goale pe podea în timp ce se îndrepta spre balcon. Viaţa ei nu era nimic mai mult decât aşteptarea morţii sau era aşa prinsă cu moartea, încât evita viaţa?

Dădu cuverturile la o parte, îşi luă pantalonii şi îi trase pe el. Ieşi pe balcon şi merse unde se afla ea, uitându-se la soarele care îndepărta uşor dovada nopţii. O lipi de pieptul lui, cuprinzând-o în braţe, şi îşi sprijini bărbia de creştetul ei.

— Nu trebuie să te ridici, zise ea.

— Ştiu.

Îşi puse braţele peste ale lui.

— Este aşa incredibil de frumos.

— Soarelui pare să-i placă cerul de deasupra Texasului, deşi eu prefer apusurile.

Ea îşi întoarse uşor capul şi se uită în sus la el.

— De ce?

Pentru că mai trecea peste o zi de vinovăţie, în timp ce răsăritul marca încă o zi de îndurat. Poate că semănau mai mult decât credea el, evitând viaţa pentru că moartea îi ţinea în strânsoarea ei nemiloasă.

— Nu ştiu, minţi el, poate pentru că îmi place noaptea. Căscă. Şi somnul pe care-l aduce.

Ea reveni cu privirea la răsărit.

— Noaptea trecută, patul mi s-a părut incredibil de gol înainte să mi te alături.

— A fost gol. Tu nu ocupi mult loc. Cedă tentaţiei şi o sărută pe ceafă. Ea

îşi întoarse umărul spre interior. Vei arăta ca soţia lui Jack Spratt înainte să terminăm aici, promise el.

Ea chicoti şi înteţi strânsoarea.

— Bănuiesc că nu pot mânca nişte ciocolată la micul dejun.

— Dulceaţă, poţi mânca orice doreşte inima ta.

Ea arătă cu degetul în depărtare, unde o căruţă devenea vizibilă chiar dincolo de dune.

— Vine cineva.

— Probabil, bucătăreasa şi fiica ei. Îi voi spune să mai întârzie cu micul dejun pentru o oră, până terminăm cu plimbarea noastră de dimineaţă.

Ea se întoarse.

— Plimbarea de dimineaţă?

— Da, îmi place să fac o plimbare rapidă înainte de micul dejun. Din moment ce ţi-am făcut pe plac şi am văzut răsăritul împreună, acum, tu îmi faci mie pe plac şi vii cu mine cât îmi fac plimbarea. O lovi peste fund. Acum, îmbracă-te, şi ne vedem jos. Nu trebuie să îţi baţi capul cu ciorapi sau pantofi.

Ieşi din camera ei şi intră în a lui. Se uită urât la reflexia lui din oglindă.

— A fost o mişcare proastă să o inviţi la plimbare, dobitocule. Nu vrei să te ataşezi prea mult de ea.

Reflexia lui se uita la el în bătaie de joc, pentru că ştia deja adevărul. Era foarte ataşat de Ashton şi de inocenţa ei.

Luă o cămaşă şi o trase peste cap, încheind restul de nasturi în timp ce ieşea pe hol în acelaşi moment în care o făcea soţia lui.

Cu un zâmbet timid, ea îşi mişcă degetele de la picioare.

— Nu am mers niciodată desculţă. Mi se pare indecent.

Râsul lui răsună pe hol în timp ce o luă de mână.

— Ah, dulceaţă. Ţi-aş putea povesti despre chestii indecente care te-ar face să te înflori.

— Cum ar fi?

Râse şi mai tare când coborâră treptele.

— Nu vrei să ştii.

Ea se opri brusc. Şi el se întoarse un pic şi se uită la ea. Pe chipul ei se citea seriozitatea.

— Ba vreau să ştiu.

Oftă adânc. Cum Dumnezeului reuşise să ducă discuţia în direcţia asta?

Refăcu paşii până ajunse la acelaşi nivel cu el, se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche. Se retrase cu satisfacţie, aşteptându-i gura deschisă şi ochii mari.

Ea însă doar ridică din umeri.

— Ah, asta.

Şi coborî treptele.

— Ce vrei să spui cu „Ah, asta”? Se grăbi după ea în bucătărie. Ashton…

Se opri când le văzu pe bucătăreasă şi pe fiica ei. Le dăduse cheile casei când le angajase, ca să poată veni şi pleca la nevoie. Îşi înclină uşor capul.

— Doamnă Edwards, domnişoară Edwards, aş vrea să v-o prezint pe soţia mea.

Ambele femei făcură o reverenţă.

— Este o plăcere să vă servim, doamnă Montgomery, zise doamna Edwards. Abia aşteptăm să avem grijă de dumneavoastră cât sunteţi aici.

Kit luă cu blândeţe braţul lui Ashton şi o conduse spre uşă.

— Mergem să facem o plimbare. Să pregătiţi un mic dejun enorm într-o oră.

Cum ajunseră pe verandă, Ashton se eliberă din strânsoarea lui şi sări pe pământ.

— Ce flori sunt alea roz şi albe din arbustul de lângă casă? întrebă ea.

— Leandru. Nu sunt din zonă, dar cresc din abundenţă aici. Galvestonul este faimos pentru ei.

Se apropie de unul, culese o floare şi o duse la nas.

— Are miros dulceag.

— Ashton, pe scări…

— Crezi că aş putea lua o plantă cu mine în Dallas?

Nu-i păsa de plante, dar îi păsa de dorinţele ei.

— Nu unul dintre ăştia. Sunt prea mari. Dar poate găsim un arbust mai mic.

Ea zâmbi dulce.

— Mi-ar plăcea. Nu mă voi putea bucura mult de el, dar cred că lui Madeline i-ar plăcea. Voiam să duc înapoi ceva mai puţin obişnuit.

— Asta cu siguranţă ar fi ceva insolit. Ashton, când eram pe scări, ce ai vrut să spui cu „Oh, asta”? întrebă el repede, înainte ca ea să treacă la un alt subiect.

Întinzând braţele, ea se întoarse.

— Nisipul se simte minunat sub picioarele mele. Mă bucur că mi-ai zis fără pantofi. Se îndreptă spre ţărm. Mergem la apă?

Uluit că ea îi ignora cu bună ştiinţă întrebările, se grăbi după ea.

— Ashton, îmi eviţi întrebarea. Ce ai vrut să zici cu „Oh, asta”?

Ea privi spre el, cu o sclipire în ochi care îl făcu să creadă că-l enerva cu un scop.

— Ce ar fi trebuit să spun?

— Nu ştiu. Poate: „Cât de scandalos!”

Ea ajunse la ţărm şi îşi propti bine picioarele, ca apa puţin adâncă să poată înainta, să-i cuprindă degetele şi să se retragă. Îşi încreţi nasul de parcă se concentra profund. Clătină din cap.

— Nu cred că era ceva scandalos.

— Nu ţi se pare scandalos că amanta lui Harry a pozat goală…

Ea se întoarse, zâmbind larg şi cu o expresie de uşurare pe chip.

— Deci era amanta lui Harry? Nu ai spus a cui amantă era.

El mârâi. Omisese această parte cu un anumit scop.

— Ce contează a cui amantă era?

— Bănuiesc că a avut amanta înainte de a se însura, nu?

— Dumnezeule, da, şi să nu îndrăzneşti să pomeneşti despre asta de faţă cu Jessye. O să ne scalpeze şi pe mine, şi pe Harry. Nu i-ar plăcea să afle că am bârfit despre fostele lui iubite.

— Ai văzut tabloul?

— Cum puteam să nu-l văd? Amanta lui l-a expus deasupra căminului într-o ramă aurită grosolană.

Ochii ei se aprinseră cu interes. Veni mai aproape.

— A fost scandalos?

— Normal. Nu a lăsat nimic nedescoperit, şi părea chiar în largul ei mândrindu-se cu atuurile ei.

— Aşadar, nu ţi-a plăcut portretul?

— Nu este important că mi-a plăcut sau nu. Îşi dădu ochii peste cap. Cum am reuşit să deviem aşa mult de la subiect?

— Tu ai vrut să mă şochezi şi te-ai supărat că nu ai reuşit. Acum, dacă ar fi fost vorba despre soţia lui, atunci poate mi s-ar fi părut scandalos.

Femeia asta îl deruta, dar ochii ei aveau o sclipire care dădea de înţeles că îi făcea plăcere direcţia în care se îndrepta discuţia. Aşa că hotărî să îi facă pe plac.

— Care ar putea fi diferenţa?

— O amantă e de aşteptat să fie scandaloasă. Ar trebui să fie curajoasă şi îndrăzneaţă, exact cum nu ar trebui să fie o soţie.

— Ar trebui să fie discretă.

Ashton se întoarse şi făcu câţiva paşi în apă, până aceasta îi ajunse la glezne.

— Am văzut schiţe ale corpului uman. În forma sa naturală, cred că este destul de… provocator. Îşi coborî genele. Desigur, pe tine te-am văzut cel mai bine, şi eşti foarte atent să păstrezi anumite lucruri pe tine.

Foarte atent? Soţia lui avea o înclinaţie către adevăruri spuse doar pe jumătate. Înainte de a-i cere să se căsătorească cu el, făcuse un jurământ cu inima şi cu mintea. Partea inferioară a corpului său părea să intenţioneze să se revolte şi reuşea să se controleze doar pentru că era foarte atent să-şi păstreze decenţa.

Soţia lui avea şi un mod captivant de a arăta ca o inocentă care stă la marginea prăpastiei, dorind să sară în fântâna cunoştinţelor necuviincioase. Îşi petrecu degetele printre ale ei, bucurându-se de intimitatea atingerii, palmă pe palmă, mult mai bine decât ca mâna să îi stea inertă pe braţul lui.

— Haide. Trebuia să facem o plimbare vioaie.

Degetele ei se încordară în jurul alor lui în timp ce mergea alături de el.

— Mă consideri o neruşinată pentru că nu am fost şocată? întrebă ea.

— Nu, deşi m-a luat prin surprindere că nu ai fost şocată.

— Nu-mi place să fiu aşa inocentă, Kit. Mă simt ca un copil, când eu îmi doresc cu disperare să fiu o femeie.

Îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Păstrează-ţi inocenţa, Ashton. Odată pierdută, nu mai poate fi recâştigată.

— Îţi doreşti să fi fost încă inocent? întrebă ea pe un ton de revoltă în voce.

El îi întâlni privirea.

— Uneori, mi-o doresc din toată inima.

Capitolul 11

Kit nu-şi putea aminti să fi dormit după-amiază de când avea opt ani. O făcuse doar pentru că mama lui insistase şi nu dorise să o dezamăgească.

Astăzi însă era epuizat, mai mult decât fusese pe durata nopţii precedente. După prânz, se întinsese pentru un pui de somn. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era cum îi scotea Ashton ghetele.

Se întinse, deschise ochii şi văzu fire de praf dansând în faţa uşii deschise a balconului în vreme ce după-amiaza târzie se revărsa în cameră. Tentaţia de a sta aici până la răsărit era puternică, dar trebuia să se ocupe de nevoile lui Lancelot.

Calul călătorise legat la spatele diligenţei. Kit adusese murgul cu el ca să-l poată călări la întoarcere, după ce o lăsa pe Ashton în Dallas. Prefera libertatea pe care un cal solitar i-o dădea în locul drumului predictibil şi monoton pe care mergea diligenţa.

Își întoarse uşor capul şi nu văzu nicio adâncitură în pat, unde ar fi trebuit să se odihnească soţia lui. Poate că se hotărâse să folosească patul din camera lui.

Cu un căscat, se ridică şi îşi încălţă cizmele. Privi spre balconul gol şi căută dincolo de el, spre ţărm. Nu văzu nici urmă de Ashton. Verifică în celălalt dormitor. Gol.

Coborî scările şi se duse în bucătărie, fiind întâmpinat de aroma scorţişoarei. O auzi pe doamna Edwards cântând o melodie despre valea Râului Roşu. Vizitase zona o dată. Din câte ştia el, vizitase mare parte din stat.

De parcă simţi prezenţa, se opri din cântat şi îi zâmbi.

— Aţi dormit bine?

— Ca un copil. Aveţi idee pe unde este soţia mea?

— Da. S-a dus la infirmerie.

Kit simţi că i se opreşte inima.

— La infirmerie?

Ştergându-şi mâinile murdare de făină pe şorţ, doamna Edwards încuviinţă din cap.

— Sfânta Maria în Galveston. Martha a dus-o.

— Dumnezeule, de ce nu mi-aţi spus imediat? urlă Kit în timp ce ieşea valvârtej din încăpere.

— Pentru că doamna Montgomery a zis să nu vă deranjăm, răspunse doamna Edwards.

— Să nu mai ascultaţi niciodată de ordinele soţiei mele, strigă Kit peste umăr în timp ce ieşea grăbit pe uşă şi cobora treptele.

Dacă avea să mai existe un *altă dată.*

De ce nu-i spusese Ashton că nu se simţea bine? Ce era în capul ei să meargă la spital cu o femeie pe care abia o cunoştea, în timp ce Kit dormea?

Se apropie de locul unde-l ţinea pe Lancelot şi îl pregăti în grabă. Urcă pe cal şi îl îndemnă la galop spre oraş. Putea doar să spere că nu ajungea prea târziu.

Nu putea să îndure gândul ca Ashton să moară de una singură.

*

— Atunci, Sir Kit, cel mai curajos dintre cavaleri, lovi cu puternica lui sabie în inima dragonului. Acesta îşi urlă furia şi suflă flăcări spre ceruri, ştiind că fusese învins. Căzu pe o parte, mort. Sir Kit luă prinţesa din sălaşul dragonului şi trăiră fericiţi până la adânci bătrâneţi.

În timp ce copiii care o înconjurau pe Ashton aplaudau, Kit hotărî că avea să-şi stranguleze soţia. Intrase valvârtej în spital ca un nebun, cerând să ştie unde era soţia lui, ca să o descopere spunându-le copiilor poveşti cu domniţe la

ananghie.

Nu era deloc bolnavă. Ştia că ar fi trebuit să fie incredibil de recunoscător şi, când reuşea să se oprească din tremurat, avea să fie. Dar acum putea doar să îşi imagineze mâinile lui în jurul gâtului ei în timp ce-şi plasa degetele sub bărbia ei… şi îi înclina chipul spre el pentru a primi un sărut foarte satisfăcător.

Femeia îl speriase îngrozitor, şi nu-i plăcea asta deloc. Urma să moară, dar nu voia ca asta să se întâmple cât era el lângă ea.

Ocoli încăperea, oferindu-i fiecărui copil câte o îmbrăţişare, majoritatea având pete întunecate la colţurile gurii. Apoi, Ashton îl văzu şi îi oferi cel mai frumos zâmbet pe care el îl văzuse vreodată, şi inima i se topi precum ciocolata pe care ea o mâncase în noaptea precedentă.

— Ce cauţi aici? întrebă ea când se apropie de el.

— Întrebarea, doamnă, este ce cauţi tu aici. M-am gândit la ce e mai rău când doamna Edwards a zis că te-ai dus la spital.

Zâmbetul ei dispăru, şi el se blestemă pentru că făcuse cuvintele să răsune aşa tăios şi dur.

— Credeam că mă întorc până te trezeşti.

Se întoarse, le zâmbi copiilor şi flutură dintr-o mână în timp ce aceştia se urcau în paturile lor. Îl urmă pe hol.

— Îmi pare aşa rău. Nu credeam că te va deranja dacă duc mâncarea ce ne-a rămas de la prânz…

— Ashton. Se întoarse şi o privi direct. Mă interesează prea puţin mâncarea. Credeam că ai o altă criză, cum ai avut în noaptea în care ne-am căsătorit, şi că ai venit aici… înghiţi… în loc să vii la mine.

În ochii ei se ivi blândeţea în timp ce îşi punea liniştitor o mână pe braţul lui.

— Nu am vrut să te îngrijorez. Îşi muşcă buza de jos. Deşi mă bucur că te-ai îngrijorat. Sunt o persoană îngrozitoare pentru că mă bucur de asta.

El îi atinse obrazul.

— Nu eşti îngrozitoare. Cum ai ajuns în aventura asta, oricum?

— Martha m-a întrebat dacă poate duce mâncarea pe care nu am mâncat-o la prânz şi eu am cerut să o însoţesc. De fapt, am adus mâncarea foarte repede, dar apoi am văzut copiii… Ochii i se umplură de lacrimi. Am vrut doar să-i fac să zâmbească. Este îngrozitor să stai acolo în pat şi să nu faci altceva decât să aştepţi să te faci bine.

El îi luă braţul şi o conduse afară.

— La cât eşti de fragilă, poate că un spital nu este cel mai bun loc în care

să-ţi petreci timpul.

— Ştiu. Arăta vinovată. Le-am adus toată ciocolata mea.

— Putem cumpăra mai multă. Putem chiar să aranjăm să trimitem nişte ciocolată aici în fiecare zi dacă vrei.

Ea zâmbi cu căldură.

— Mi-ar plăcea asta.

— Te rog doar să-mi promiţi că nu vei mai pleca în altă aventură fără să-mi spui.

— Promit.

El încuviinţă gânditor din cap.

— Sir Kit deci? Nu am auzit numele prinţesei.

— Păi, era prinţesa Ashton, normal.

Îi strânse braţul mai puternic.

— Şi el a omorât de-a binelea dragonul? Ce înseamnă asta?

— Este doar o expresie.

Nu avu curajul să întrebe numele dragonului, pentru că se temea că-l ştia deja. Tuberculoză. Din păcate, Sir Kit nu avea o sabie cu care să-l înfrângă.

*

Stând singur pe balcon cu rămăşiţele unui coşmar infernal care îl agitase, Kit privea cum ceaţa venea dinspre ocean, deasă şi grea, tăcută, dar ameninţătoare. Auzi sunetul gros al unei sirene răsunând de pe nava-far, a cărei lumină plana deasupra ceţii dense.

Cuprinzând balustrada cu mâinile până când simţi cum lemnul îi taie palmele, Kit încercă să-şi descifreze visul. Imaginile diafane erau neclare, şi el era sigur de un singur lucru: fusese pierdut, confuz, bâjbâind prin întuneric, chinuindu-se să-şi găsească drumul.

Se trezise într-o baie de transpiraţie pe care o putea atribui nopţii călduroase, la care se adăugase căldura lui Ashton, care stătea întinsă în braţele lui, dar frisoanele, tremurul, incapacitatea de a avea gânduri concrete îl obligaseră să caute aerul precum un om care se îneacă.

Aşa avea să fie sfârşitul pentru Ashton? Încercând cu disperare să inspire aer când acesta nu era de găsit?

Inspiră adânc şi tremurător. Poate că grijile lui pentru Ashton provocaseră visul. În ultima săptămână, de când ajunseseră pe ţărmurile Galvestonului, ataşamentul lui pentru ea sporise şi gândul că ea avea să înfrunte moartea devenea tot mai greu de tolerat, dar nu credea că emoţiile lui provocaseră visul.

Fusese speriat, dezorientat, precum o corabie aruncată într-o mare agitată, incapabilă să găsească unde să ancoreze.

Când se trezise, se simţise rău – cum se simţise la bordul corăbiei când călătorise din Liverpool până la Galveston. Îi trebuiseră două săptămâni în care îşi vomase mesele pentru a se obişnui cu agitaţia constantă a corăbiei. Bietul Grayson nu se obişnuise deloc. Harry nu se îmbolnăvise deloc. El mereu avea noroc. Mă rog, aproape mereu.

— Kit? şopti Ashton.

El privi peste umăr. Stătea lângă el, cu o pătură în jurul ei, părul, pe care el îl desfăcuse din coadă, atârnându-i într-un abandon sălbatic în jurul chipului şi pe umeri. Devenise un joc între ei. Ea îşi împletea părul în fiecare noapte înainte de culcare, şi, odată ce adormea, el îi desfăcea şuviţele cu grijă ca să nu o deranjeze. Părul ei desfăcut i se părea incredibil de ispititor. Se gândise de vreo duzină de ori să o convingă că ar putea dormi fără haine, dar nu credea că putea să reziste asaltului simţurilor lui. Să aibă întregul ei corp lipit de al lui – numai gândul şi era periculos. Capacitatea lui de autocontrol lui era din greu testată. Poate că demonii cu care se lupta aduseseră visul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet, studiindu-l cu căldură. M-am trezit, şi nu erai acolo.

— Doar un vis deranjant. Du-te înapoi la somn. Vin înapoi repede, zise el.

Cu ceaţa învârtindu-se în jurul ei, părea să plutească spre el, eterică, şi el se întrebă pentru o clipă dacă nu dormea încă.

— Este înspăimântător aici afară, zise ea cu voce joasă.

Sirena răsună, şi ea sări.

Zâmbind cu blândeţe, Kit se întinse, o luă de braţ şi o trase în braţele lui, sprijinindu-şi bărbia de creştetul capului ei.

— Este doar un pic de ceaţă.

— Nu este periculoasă pentru vase? întrebă ea.

— Ar putea să fie, dar, din moment ce nu este vânt, vasele probabil doar plutesc pe apă.

— Ceaţa deformează totul. Poate asta te-a deranjat pe tine.

— Nu, a fost visul.

Ea se întoarse în braţele lui, îşi înclină capul spre spate şi îi studie chipul.

— Ce s-a întâmplat în vis?

— Imaginile nu erau clare. Gândurile însă erau clare. Privi dincolo de ea, uitându-se la lumina singuratică ce încerca să servească drept far. Gândurile erau foarte clare, repetă el. Poate că nu erau ale mele. Poate că erau ale lui

Christopher.

— Poţi să-i citeşti gândurile chiar şi cu un ocean între voi? întrebă ea, cu îndoiala în voce.

Cum să-i explice ce nici el nu putea înţelege?

— Nu este vorba că îi citesc gândurile, ci că îi simt emoţiile. Flutură exasperat din mână. Este imposibil de descris ceea ce simt.

— Încearcă, zise ea cu hotărâre în voce, fapt ce-l amuza de fiecare dată. Ai explicat un pic, dar mie tot mi se pare ciudat.

Se lăsă pe un scaun din apropiere şi o trase în poala lui.

— Ciudat, zici? Un cuvânt potrivit pentru a descrie relaţia cu fratele meu. Dacă tata nu ar fi scos aşa iute în evidenţă că Christopher era mai mare – şi deci favoritul –, ne-aş fi crezut egali.

— Nu este ca şi cum între voi ar fi ani, sublinie ea.

Kit se aşeză mai bine pe scaun şi o lipi de scobitura umărului, simţind că acea curbă superficială fusese creată special pentru chipul ei. Îi plăcea să o simtă acolo, să-i simtă respiraţia pe pieptul lui gol.

— De fapt, ne-am născut la doar câteva momente diferenţă, şi, cu toate astea, au fost momente hotărâtoare, aducându-l pe Christopher în solemna poziţie de moştenitor de drept şi pe mine în poziţia de al doilea fiu.

— Eşti la fel de important ca el, zise ea indignată.

El o strânse mai puternic în braţe, impresionat de faptul că ea îl apăra. Christopher fusese la fel de protector, nedându-se niciodată mare cu titlul lui faţă de Kit, ci simţindu-se uneori inconfortabil cu ierarhia din familia lor.

— Nu când vine vorba despre regatul englez al legilor legate de moştenire.

— Nu-mi plac legile voastre.

— Eu nu am treabă cu legile. Au şi ele un scop.

— Spune-mi cum tu şi Christian aveţi aceleaşi gânduri, îl îndemnă ea.

El zâmbi larg.

— Nu gânduri exact. Impresii. La început, mereu cred că este ceea ce simt eu, dar, când analizez senzaţiile, încep să-mi dau seama că nu sunt ale mele. În noaptea asta, m-am trezit simţindu-mă fără sprijin, trădat, furios. Ceva îl supără pe Christopher, dar nu îmi dau seama exact ce. Până când îi scriu eu şi el îmi trimite un răspuns, criza va fi trecut.

— Criza? Crezi că s-a întâmplat ceva groaznic?

El se uită spre ceaţă.

— Nu groaznic. Derutant. Nu îţi face griji. Va găsi el o soluţie.

Ridică pătura pentru a-i acoperi chipul de umezeala din aer. Se auzi sirena.

— Ce sunet singuratic, murmură ea.

Trecură câteva momente până când o simţi moale pe el, respirând regulat şi uşor. Trebuia să o ducă în pat şi să-i şteargă umezeala din păr. Dar, în schimb, o trase mai aproape de el. Plutise în derivă prea mulţi ani, şi acum o femeie fragilă începea să-i devină port. Gândul acesta îl tulbura mai mult decât visul.

Capitolul 12

„Ce poate fi rău în asta?”

Stând pe pătura întinsă pe nisip, nu departe de cabană, Kit se temea de răspunsul la întrebarea pe care el o aruncase cu atâta nonşalanţă în Fortune, cu o lună în urmă.

Purtând o rochie albă, Ashton stătea lângă el pe pătură, sprijinită în coate, cu micii ei sâni ivindu-se la fel de mândri ca şi cum ar fi fost cei mai mari pe care-i văzuse el vreodată, cu chipul întors spre soare, cu ochii închişi. Privea pierdută în împrejurimi, şi, blestemat să-i fie sufletul deja condamnat, dar el începea să se piardă în ea.

În fiecare zi, era ca un copil care avea voie să iasă la prima plimbare. Se bucura de orice vedea, de fiecare sunet, de fiecare aspect al vieţii care îi atingea simţurile, şi totuşi, avea să îi fie negată cea mai puternică senzaţie dintre toate.

Briza caldă a oceanului îi umfla fustele şi se pierdea undeva între gleznele şi coapsele ei. Ştia cât putea să încânte şi să excite o răsuflare delicată peste piele, o răcoare care avea puterea să aprind un foc.

— Auzi urletul oceanului? întrebă ea liniştită, de parcă se temea să nu-l acopere. Nu am crezut niciodată că se poate auzi aşa puternic.

Tot ce auzea el era agitaţia propriului sânge în tâmple. Ea încetase să-şi mai aranjeze hainele, şi acum, în poziţia întinsă pe spate, corsetul i se întindea peste piept, scoţând la iveală cei mai mici boboci ispititori. Trei nasturi desfăcuţi, patru cel mult, şi putea să cuprindă cu gura unul din sfârcurile acelea întărite şi să treacă cu limba peste el într-o varietate de feluri: în sus şi în jos, dintr-o parte în alta, un opt, un cerc complet…

— Auzi? întrebă ea.

El îşi mută privirea asupra ei, încercând să-şi controleze nu doar respiraţia, ci şi corpul neascultător. În fiecare dimineaţă şi seară, făceau plimbări lungi de-a lungul ţărmului. Începea să-şi dea seama că făcuse o gravă eroare de judecată. Ar fi trebuit să-şi păstreze plimbările doar pentru el, un timp doar pentru el, dar se bucura de prezenţa ei mult prea mult. Tuşi.

— Poftim?

Ea îi zâmbi de parcă era un copil căruia i se permitea să viseze cu ochii deschişi în timpul lecţiilor.

— Te-am întrebat dacă ştii ce creează valurile?

— Valurile?

Ea încuviinţă din cap.

— Vezi, dincolo de valuri, apa este incredibil de calmă. Valurile par să înceapă fără vreun ritm sau motiv, imense şi maiestuoase, apoi dispar pe ţărm. Ce le stârneşte călătoria?

— Eu de unde naiba să ştiu?

Se ridică şi se duse spre marginea apei. Închise ochii şi inspiră adânc. Ah, Doamne, nu era un bărbat predispus la a-şi pierde calmul. Chiar şi când Christopher se căsătorise cu Clarisse, Kit îşi păstrase demnitatea cât stătuse lângă fratele său, repetând în cap jurăminte pe care nu el trebuia să le respecte. Să le încalce se dovedise mult mai greu decât se aşteptase, dar devenise mai uşor cu timpul. Nu avea să poată cunoaşte niciodată carnal femeia pe care o iubise şi acum nu putea să facă dragoste cu femeia care era soţia lui.

Îi venea să râdă de ironia vieţii precum nebunul acela din cârciumă care trăgea în podea.

— Te-am supărat cu vorbitul meu continuu, zise ea încet în urma lui.

— Nu.

Mai degrabă, îl surprinsese. Nu se aşteptase să fie atras de ea într-o manieră incontestabilă. Crezuse că aveau să poată călători aici ca prieteni, şi, pentru Dumnezeu, asta aveau să fie. Prieteni. Soţ şi soţie doar cu numele. Putea să-şi controleze corpul şi mintea câteva zile în plus. Apoi, avea să o ducă înapoi în Dallas, şi ea urma să aibă amintiri cu oceanul. Se întoarse cu faţa spre ea.

Stătea în picioare, cu vântul înfuriat suflându-i în sus pe picioare fustele şi creând un gol care se oprea la încheietura coapselor ei. Femeia nu purta combinezon? Picioarele îi erau goale. Asta putea să înţeleagă. Ce rost aveau pantofii când voiai să simţi fiecare fir de nisip sub talpă – dar lenjeria intimă? Dintr-odată, îşi dădu seama de ce corsajul ei îi oferea o imagine aşa clară asupra sânilor ei.

Era o inocentă sau o seducătoare? Nu avea importanţă. Nu avea să facă dragoste cu ea, şi decizia lui nu avea nimic de a face cu sănătatea ei, cu fragilitatea ei sau cu avertismentele fratelui ei. Responsabilitatea era singurul fir care îl ţinea legat de un jurământ personal pe care îl făcuse în noaptea în care îi ceruse să se mărite cu el, dar firul devenea tot mai subţire, şi, dacă se rupea, se temea pentru propria lui sănătate mentală.

*

Ashton stătea la masă în timp ce doamna Edwards punea mâncarea pe farfuria ei. Kit intrase în casă ca un om fugărit de un câine.

Amândoi se schimbaseră în haine potrivite pentru masa de seară. El purta o haină şi lavalieră şi ea purta o rochie de un albastru-deschis.

Abia rostise un cuvânt de la întrebarea ei despre valuri şi rareori se uitase la ea. În asta evolua căsătoria odată cu trecerea timpului? Tăcere în locul înţelegerii?

Deşi el nega asta, ea ştia că făcuse ceva ce-l supărase. Poate că regreta că o adusese aici. Erau aici de mai mult timp decât se aşteptase ea, dar nu de atât de mult timp cât şi-ar fi dorit ea.

De cum doamna Edwards ieşi din încăpere, Kit privi spre Ashton peste paharul lui de vin.

— Trebuie să mănânci.

Ea dădu farfuria la o parte.

— Nu îmi este foame.

În ochii lui fulgeră mânia în timp ce punea jos paharul, dar continua să-l ţină.

— Dacă nu mănânci, mâine, când ne vom plimba pe malul mării, vântul te va duce în mare.

— O să mănânc când îmi vei spune de ce eşti supărat.

— Nu sunt supărat, zise el cu voce controlată.

— Mincinosule!

El rupse piciorul paharului de vin, şi Ashton privi îngrozită cum vinul roşu se vărsă pe Kit şi pe masă, împreună cu sângele lui. Luându-şi şervetul, ea sări, veni în grabă lângă el şi îi luă mâna. Se feri când văzu carnea tăiată şi sângele care curgea din rană. Apăsă cu şervetul ei peste palma lui.

— De ce eşti supărat pe mine? Ce am făcut?

El îi cuprinse obrazul şi îi înclină faţa, uitându-se în ochii ei.

— Nu ai făcut nimic, dulceaţă, doar ai fost tu însăţi.

— Poate că ar trebui să mă întorc mâine în Dallas.

— Nu. Îi luă cu blândeţe mâna liberă. Nu sunt supărat, Ashton. Încerc să controlez un corp care nu doreşte să fie controlat – şi nu prea am noroc cu asta.

Chipul ei se încălzi în timp ce bucuria se agita în ea pentru că el era atras de ea; urmă vinovăţia, pentru că, dacă ceda tentaţiei, despărţirea lor avea să fie şi mai dificilă. Îşi dorea să-i schimbe starea în cea pe care o avusese în zilele

dinaintea zilei de astăzi.

— Deci eşti atras de doamna Edwards.

Ochii lui se măriră.

— Dumnezeule, nu! Are cel puţin optzeci de ani.

— Menajera…

— Fata bucătăresei? Zâmbi şi îi duse mâna la buze. Tu, doar tu mă faci să mă simt de parcă am făcut un pact cu diavolul.

— Atunci, ar trebui să plec.

Cu mâna rănită îi cuprinse obrazul, iar în ochii lui se citeau tristeţea şi ceva ce ea nu prea reuşea să desluşească. Poate regret. Avea să-l înţeleagă vreodată pe bărbatul ăsta cu care se căsătorise?

— Tatăl meu m-a trimis aici pentru că se temea că mă voi culca cu soţia fratelui meu. Este ironic faptul că am jurat să nu mă culc cu a mea.

Ironic şi incredibil de dezamăgitor. Stând întinsă lângă el noapte după noapte, descoperise între ei o intimitate crescândă ce părea să nu cunoască graniţe. Iubea felul cum capul ei se potrivea în scobitura umărului lui, bătaia constantă a inimii lui, vuietul pieptului lui când respira. De câte ori se trezise chiar înainte de răsărit doar ca să-l privească fără ca el ştie. Iubea barba care îi umbrea chipul când se trezea şi zâmbetul de pe chipul lui când privirea lui cădea prima dată pe ea, de parcă se bucura că o descoperea în patul lui.

Se uită la mâna lui, recunoscătoare să vadă că sângerarea se oprise.

— Aş prefera să încalci un jurământ decât să mi te amintesc supărat.

El o sărută pe creştetul capului.

— Dacă nu vrei să ai de-a face cu furia mea, atunci mănâncă-ţi cina.

Ea se ridică.

— Într-o zi, Christian Montgomery, voi găsi o metodă să te opresc din a schimba mereu subiectul exact când devine interesant.

El îi zâmbi.

— Într-o zi, dulceaţă, te voi face să te bucuri că mi-am onorat jurământul.

*

Kit se trezi în miezul nopţii, avertizat de propriul cap că băuse prea mult vin. Briza golfului şoptea peste corpul lui. Ce era pentru el reconfortant sigur pentru soţia lui ar fi fost mult prea rece.

Se ridică în fund ca să tragă păturile peste ea, dar îşi dădu seama că nu avea pe cine să acopere. Era singur, nu doar în pat, ci şi în cameră. Fusese extrem de tăcută cât se pregătise pentru culcare. O ţinuse în braţe până adormise el.

În semiobscuritatea din cameră, nu o putea vedea. Lampa nu mai era. Probabil că starea lui de mai devreme, pe care o regreta profund, o împiedicase să doarmă.

Se dădu jos din pat şi ieşi pe balcon. Văzu golfuleţul şi umbra albă diafană pe fâşia presărată cu stânci ce se întindea spre golf. De partea cealaltă, se afla Golful Mexicului, dar atenţia ei părea să fie îndreptată spre cea mai mică semilună.

Puse repede hainele pe el, apoi luă două pături de pe pat. Femeie nebună. Probabil că tremura ca o frunză în vânt. Briza oceanului care venea dinspre apă era întotdeauna mai rece decât cea care venea dinspre pământ.

Se grăbi prin casă, ieşind în noapte, mirându-se de propria reacţie. După felul cum îi bătea inima, ai fi zis că fusese atacată de tâlhari. Erau izolaţi, dar totuşi ar fi putut să treacă oricine pe acolo. Traversă mica fâşie de pământ până când ea deveni vizibilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci aici?

Fără să-şi întoarcă privirea de la ocean, ea zise:

— Am nevoie să fiu singură. Mă laşi, te rog?

— Să te las… Picioarele lui goale loviră lampa, flacăra nu se stinsese de mult judecând după căldura care îi arse degetele. Înjură în timp ce se împiedică şi aproape căzu peste margine, în valurile care se zdrobeau dedesubt. Îşi recăpătă echilibrul şi prinse păturile. Tu n-ai minte?

Privirea lui căzu pe chipul ei, luminat de lumina lunii. Lacrimile ei fură un semnal pentru inima lui cinică. Îngenunche lângă ea şi îi puse o pătură în jurul umerilor.

— De ce plângi?

Ea râse aproape isteric, dur.

— Pentru că nu mă pot preface mereu că sunt curajoasă. Nu mă pot preface mereu că nu mă deranjează faptul că moartea îmi întinde mâna şi că atingerea ei va fi rece şi eternă. Îşi şterse lacrimile de pe obraz. Mulţumesc pentru pătură, dar poţi pleca. Prefer să petrec momentele astea de slăbiciune de una singură.

— Atunci, nu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine, zise el încet în timp ce se aşeza în spatele ei şi o cuprindea în braţe, lipindu-i spatele de pieptul lui.

— Kit, te rog…

— Şştttt, şopti el la urechea ei. Avantajul unei căsătorii nu este că avem pe cineva lângă noi când suntem puternici, ci că avem pe cineva pe care să ne sprijinim când suntem slabi.

Ea clătină din cap.

— Dar eu sunt aşa des slabă şi tânjesc după lucruri pe care nu le pot avea niciodată.

Ştiind dinainte că se juca cu focul, el o sărută pe ceafă.

— După ce tânjeşti cel mai mult?

Auzi cum i se tăie răsuflarea… apoi nimic, doar valurile care atingeau ţărmul. Luna arunca aşa puţină lumină, că era aproape inutilă. El strânse braţele mai mult în jurul ei.

— Nu tu ai fost cea care a pretins că trebuie să avem încredere unul în altul cu gândurile noastre?

Ea îşi lăsă capul pe spate până ajunse sprijinit pe gâtul lui, şi el îşi puse bărbia pe creştetul ei.

— Spune-mi ce vrei, Ashton, şi, dacă este ceva ce îţi pot da, o *voi* face.

— Asta-i problema. Toată lumea mi-a *dat* mereu totul. Râse uşor. Am vrut un soţ, şi acum am unul, fără să-i fi câştigat iubirea. Am vrut să vin la Galveston, şi aici sunt, pentru că tu m-ai adus când aş fi putut să îmi cumpăr un bilet şi să vin singură. Vreau normalitate şi independenţă şi nu vreau să mor cu atâtea regrete.

El simţi cum îi tremură corpul.

— Ashton…

— Poţi, te rog, să pleci ca să-mi plâng singură de milă fără să mă vadă cineva?

— De ce nu mă laşi să văd că eşti şi tu om?

— Nu vreau să descoperi că sunt egoistă şi slabă.

Degetul lui mare alunecă sub bărbia ei şi îi întoarse capul până o privi în ochi.

— Nu ai prieteni?

Ea clătină din cap.

— Soţia lui David este ceea ce s-ar putea numi o prietenă. Ridică din umeri. Şi tu.

Stomacul lui se strânse. Cine avea să fie alături de ea la sfârşit? înghesui gândul într-un colţ întunecat, unde-l putea ascunde de propria conştiinţă. Nu conta cine avea să fie cu ea. Conta doar că nu avea să fie el. Urma să-i aibă pe David şi Madeline.

— Eu nu sunt prietenul tău, Ashton, zise el cu blândeţe.

Ea vru să-şi întoarcă iute capul, dar el o ţinu pe loc.

— Dacă aş fi, nu ai fi deranjată să mă ştii aici, văzându-ţi slăbiciunile. Deşi eu îi consider şi pe Grayson şi pe Harry prieteni, Harry îmi este prietenul mai

bun dintre ei. Îmi ştie fiecare slăbiciune, fiecare păcat. Când am nevoie de un duhovnic pentru cel mai rău dintre păcate, cel care m-a condamnat la iad, el acceptă sarcina fără să judece.

O privi în timp ce ea îl analiza, ştiind că o rodea curiozitatea. Nu ştia de ce vorbise cum vorbise. Îşi dorise să o aline, dar, în schimb, permisese propriilor demoni să iasă la suprafaţă.

— Nu pot să cred că ai comis un păcat aşa grav încât vei arde în iad după ce vei muri.

— Crede-mă, dulceaţă, când situaţia o cere, iadul soseşte cu mult înaintea morţii.

Ea se foi în braţele lui până când se uită la el direct.

— Ce ai făcut?

— Ce am făcut nu are legătură cu scopul acestei poveşti – şi anume, că un prieten adevărat îţi ştie greşelile şi cu toate astea respectul lui pentru tine nu se diminuează. Dacă mă consideri un prieten, atunci trebuie să fii dispusă să îţi împărtăşeşti slăbiciunile cu mine.

— Slăbiciunile mele ţi-ar repugna.

— Dacă aşa stau lucrurile înseamnă că eu nu îţi sunt prieten, şi ai face bine să scapi de mine.

Cu un mic râs, ea se cuibări pe umărul lui.

— Dacă scap de tine, cine îmi va ţine cald noaptea?

El închise ochii. Să-i ţină cald noaptea era ceva doar temporar. Când avea să o ducă înapoi la David… Dumnezeule, dar nu dorea să o ia pe acel drum. Nu acum, nu în seara asta.

— Crezi că valurile se opresc vreodată? întrebă ea încet.

El deschise ochii şi privi dincolo de ea, în întunericul oceanului, spre vârfurile albe care păreau să aibă puterea să capteze lumina lunii când nimic altceva nu reuşea.

— Nu, zise el cu voce joasă.

— Mi se pare un gând liniştitor, şopti ea, să ştii că există pe lumea asta ceva care nu moare.

Simţi cum îi cade pe antebraţ o lacrimă în timp ce o ţinea şi o trase mai aproape de el. Îl blestemă pe Harry pentru înţelepciunea cuvintelor lui.

În timp ce se lupta cu lacrimile care-i ardeau ochii, îşi dădu seama că tocmai căzuse şi mai adânc în iad.

Capitolul 13

Cu soarele târziu al după-amiezii intrând în casă, Kit urcă în tăcere scările şi intră în camera pe care o împărţea cu soţia lui. Uşile balconului erau deschise, la fel ca toate ferestrele. Aerul sărat se juca cu şuviţele libere din părul lui Ashton în timp ce dormea în pat, ţinând într-o mână peniţa care pătase jurnalul care stătea acolo.

Habar nu avea de ce ea ţinea un jurnal. Ştia că dormea în fiecare după-masă. Bănuia că în această după-amiază adormise înainte să termine ce avea de scris. În noaptea precedentă, nu dormise bine, nici măcar după ce petrecuseră destul timp uitându-se la marea întunecată.

Îşi regreta cu disperare comportamentul din ziua anterioară. Îşi dorea ca ea să-şi găsească fericirea pe perioada cât erau împreună, în ziua anterioară nu-i oferise altceva în afară de suferinţă.

Nu era obişnuit doar să ţină în braţe o femeie în timp ce ea stătea întinsă în patul lui. Cu toate astea, găsea un confort neaşteptat în faptul că ştia că ea era acolo, cerându-i nimic mai mult decât prezenţa lui. Dar şi faptul că doar o ţinea aducea propriul iad, pentru că ştia că nu putea merge mai departe *de atât.*

Slavă Domnului că inocenţa ei îi permitea să găsească mulţumire în nimic mai mult decât braţele lui în jurul ei!

Clătină din cap în timp ce pata de cerneală devenea tot mai mare. Jurnalul lui Ashton avea să fie distrus până se trezea ea.

Atent să nu o deranjeze, îi luă peniţa din degetele moi şi o puse pe masa de lângă pat. Aplecându-se, o sărută blând pe frunte. Privirea lui alunecă spre jurnal, şi îşi citi propriul nume. Se întoarse. Nu avea să intre în intimitatea ei.

Se opri şi privi în urmă. Ar trebui să ia jurnalul din pat. Dacă ea se rostogolea, risca să mototolească paginile. Avea să-l pună pur şi simplu pe masă. Putea să facă asta destul de uşor, fără a citi cuvintele.

Luă jurnalul. Avea o caligrafie minunată, fiecare literă ilustrând ideea de perfecţiune a unui profesor. Poate pentru că nu-şi putea controla sănătatea, fusese hotărâtă să-şi controleze caligrafia.

Închise caietul. Nu avea să citească ceea ce ea tocmai scrisese despre el, în ciuda faptului că o privire superficială îi dezvăluise numele de cel puţin trei ori.

Îl rodea curiozitatea. Ce rău putea să fie din a citi ceea ce scrisese ea înainte ca ei să se căsătorească, evenimente şi gânduri care nu aveau de-a face cu el? Cu un sentiment de vinovăţie, dădu la prima pagină.

12 aprilie 1866

Mi se pare important să încep cel mai recent jurnal după o noapte de

trezire. Simt că până acum am dormit toată viaţa mea.

În seara aceasta, l-am cunoscut pe Christian Montgomery la o petrecere pe care a organizat-o David. Când David s-a întors din Anglia, unde l-a cunoscut pe domnul Montgomery, făcuse portretul unui bărbat mai mare decât viaţa. Imaginează-ţi surpriza mea când am descoperit că au fost adevărate cuvintele lui. Nu am cunoscut niciun bărbat care să aibă o ţinută de o graţie aşa regală sau care să atragă atenţia doar vorbind sau mişcându-se prin încăpere.

Abia mi-am putut lua privirea de la el. Desigur, el nu m-a observat. Nu am fost spirituală, încântătoare sau atrăgătoare.

Cred că a fost trimis în Texas din cauza unui scandal. Mi-ar plăcea să ştiu detaliile, deşi asta nu ar diminua respectul meu faţă de el.

Îmi lasă impresia unui om periculos. Un bărbat care ar frânge inimi. I-aş oferi-o pe a mea de bunăvoie drept sacrificiu ca să am parte de atenţia lui pentru un singur moment.

Kit privi la soţia lui. Se întrebă dacă David îi citise jurnalul şi dacă acesta îi influenţase decizia de a-i cere lui Kit să se căsătorească cu ea.

Îşi aminti cuvintele rostite de Ashton pe veranda casei doamnei Gurney.

— Eu nu am nimic ce ar atrage atenţia unui bărbat ca tine.

Fusese atât de neatent şi nepăsător faţă de sentimentele ei atunci? Probabil. La acel moment, nu era în stare să privească dincolo de vinovăţia lui.

Puse jurnalul deoparte şi îngenunche lângă pat, studiind felul cum genele ei blonde i se odihneau pe obraji. Aşadar, cu patru ani în urmă era dispusă să-şi sacrifice inima pentru el. Şi acum, voia să ia cu ea în moarte amintirea unei inimi frânte?

Se îndoia. Cuvintele ei fuseseră scrise înainte ca ea să ştie că moartea plana asupra ei, când ea avea timp ca inima ei să se vindece şi să găsească pe altcineva să o preţuiască.

Până în acest moment, nu înţelesese că orice amintiri îi oferea *el* aveau să fie cele mai strălucitoare în timp ce ea avea să zacă întinsă aşteptând moartea, pentru că erau cele mai recente.

Şi ce-i oferise el în ziua anterioară? Furie. Chiar dacă el era furios pe el, nu pe ea, furia lui reuşise să o supere.

La început, avusese dreptate. Căsătoria cu o femeie muribundă era o nebunie.

De ce continua să prelungească farsa când asta nu avea să aducă decât

regrete? Se ridică în linişte şi ieşi din cameră, dorindu-şi să nu aibă niciun motiv să se întoarcă.

*

Vinovăţia îl rodea fără milă în timp ce călărea pe Lancelot prin Galveston. Îşi dorise cu disperare să scape de moarte.

Dacă ar putea găsi o cale pentru a o ajuta pe Ashton să scape din ghearele ei…

Ghidă calul spre malul apei. Valurile care o intrigau aşa mult pe soţia lui se loveau de ţărm. Auzi râsetele zgomotoase ale bărbaţilor, urmate de râsul mai blajin al femeilor, mormăielile pescarilor care munceau să aducă la ţărm captura zilei, în timp ce doamnele bârfeau despre ultima modă.

Privi spre cerul albastru. În jurul lui, toată lumea se purta de parcă nu se întâmpla nimic rău, în timp ce, la celălalt capăt al insulei, o femeie delicată se lupta să nu fie atinsă de mâna morţii.

Începea să înţeleagă de ce Christopher trimisese după el, de ce fratele lui nu putuse să fie cu Clarisse la sfârşit. Christopher îşi privise soţia ducând aceeaşi luptă pe care Ashton o ducea acum cu mult curaj.

Nu moartea lui Clarisse era greu de îndurat, ci încercările ei inutile de a învinge moartea. Nu dorise să fie martor la înfrângerea ei.

Ca unul care nu aparţinea locului, Kit doar se uita la oamenii care se amestecau pe docuri, strigând de pe bărci în vreme ce soarele arunca un abur portocaliu asupra lor. Se uită spre partea vestică a orizontului. Amurgul avea să se lase în curând. Nu intenţionase să fie plecat aşa mult, şi cu toate astea o parte din el îşi dorea să stea departe pentru totdeauna.

Se angajase să o facă pe Ashton doar mireasă, nu să-i devină prieten, nu să ajungă să ţină la ea, să deteste că moartea avea să-i nege aşa multe lucruri.

Trase de căpăstru şi o luă înapoi spre cabana care părea mai mult o închisoare decât o casă. A doua zi avea să cumpere biletele pentru călătoria lor înapoi spre fratele ei. Decizia fusese luată aşa uşor şi totuşi cu o dificultate de neegalat.

Ştia că ea avea să-i accepte decizia, avea să-i înţeleagă raţionamentul şi nu avea să se împotrivească. Dar putea să spună acelaşi lucru despre el însuşi, când lui i se strângea stomacul şi se simţea ca un om care se îndrepta spre temniţa disperării?

Zări casa şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Cu siguranţă, ea avea să privească apusul. În anii ce urmau, când avea să vadă soarele apunând la orizont,

avea să-şi amintească de ea. Avea să o onoreze aşa cum continua să o onoreze pe Clarisse. În seara asta, avea să-i spună acest lucru. Poate că, ştiind asta, ea avea să se simtă mai în pace.

Opri calul în apropierea micului grajd, deşi ştia că să se refere la acel loc ca la un grajd era ca şi cum i-ar oferi un titlu pe care nu-l merita. Avea un acoperiş, un perete solid, un jgheab cu ovăz şi unul cu apă. Dar calul putea trăi o vreme fără lux. Era o cerinţă mică faţă de animal şi avea să se revanşeze faţă de el când aveau să revină în Fortune.

Kit ştia că avea să-şi dorească singurătate pe drumul de întoarcere din Dallas. Poate că avea să facă şi câteva ocoluri. Orice să scape de vinovăţia care-i biciuia deja conştiinţa.

Auzi strigătul din interiorul casei, şi o teamă brută puse stăpânire pe sufletul lui. Ashton dormea când el plecase, dar bucătăreasa şi fiica ei erau în casă. Abia acum, când îşi auzi soţia ţipând din nou, îşi dădu seama că nu vedea căruţa lor.

Traversă în fugă peluza din spatele casei, unde se afla uşa care dădea spre bucătăria deschisă. Nu era un obicei ieşit din comun, uşa fiind ţinută deschisă pentru a permite brizei să ţină casa răcoroasă. Dar mai auzi un mic ţipăt.

Pentru Dumnezeu, dacă cineva ridicase un deget la soţia lui, avea să-i smulgă acelui om mâna.

Sări pe verandă şi se opri în uşă, uimit să-şi vadă soţia fluturând o mătură peste o oală cu apă care fierbea.

— Treci înăuntru, bestie, mormăi soţia lui, dar crabul care apucase de perii măturii nu părea dispus să-i asculte ordinele.

Cu o foarfecă, ea tăie paiele, şi crabul căzu în apă. Ashton, care tremura vizibil, se întoarse. Alţi crabi stăteau împrăştiaţi prin bucătărie.

Amuzat de curajul ei, Kit îşi încrucişă braţele peste piept şi se sprijini de cadrul uşii.

— Ce faceţi, doamnă?

Cu un ţipăt ea se întoarse. Respirând din greu, se uită la el. locul ei era strâmb, iar şuviţe din părul ei atârnau sălbatic în jurul feţei datorită brizei care intra pe uşă. Chipul îi era acoperit de un amestec de făină şi funingine. Corsajul îi era ud şi apa îi sărise pe fustă.

La dracu’! Femeia asta iar nu purta lenjerie. Pofta puse stăpânire pe el în semn de răzbunare. Dumnezeule, nicio femeie îmbrăcată în cele mai frumoase haine pentru un bal nu-l atrăsese mai mult.

Micile picioare păcăneau în timp ce prada ei se mişca pe podea. Ea se învârtea, ţinând măturа precum o armă, ca o zeiţă războinică de temut.

— Pleacă, creatură mizerabilă, zise ea în timp ce mătura un crab, răsturnându-l pe spate.

Evitând găleata care stătea pe o parte, ceilalţi crabi erau împrăştiaţi pe podea, cu cleştii ridicaţi în aer.

Ashton îşi întoarse capul şi se uită urât la el.

— Nu sta acolo. Ajută-mă!

El îşi desfăcu braţele.

— Dulceaţă, le este la fel de frică de tine cum îţi este ţie de ei.

— Nu îmi este frică, dar nu-mi place să fiu ciupită.

— Te-a ciupit vreunul? întrebă el, nefiind sigur dacă ar trebui să fie îngrijorat sau amuzat.

— Mi-a ciupit pantoful. Acum, e pe fundul oalei.

Se abţinu să nu râdă.

— Ar trebui să fac bine să-mi amintesc să nu te ciupesc.

Ea ridică mătura.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine, Christian Montgomery. Aveam totul sub control, până am dărâmat găleata.

Îşi întoarse faţa în timp ce ridica găleată pentru a-şi ascunde zâmbetul pe care nu şi-l putuse reprima. Judecând după cum arăta bucătăria, avea să fie nevoie de o săptămână să o pună în ordine. Era clar că el şi soţia lui înţelegeau controlul în mod cu totul diferit.

— Da, văd că aşa este.

Privi spre ea, întrebându-se de ce i se păreau aşa ameţitoare expresiile ei de răzvrătire. Dumnezeule, micuţul şoarece avea temperament, şi lui îi plăcea asta.

— Vezi dacă-i poţi strânge cu mătura înapoi în găleată.

El ţinu găleata pe loc în vreme ea strângea prin bucătărie cu îndârjirea unui soldat. Cu mişcări iuţi şi scurte şi doar cu câteva sărituri înapoi, îndemnă crabii spre găleată. De cum unul sau doi intrară, el îndreptă găleata, se duse la cuptor şi îi aruncă în apa care fierbea.

O auzi pe Ashton ţipând şi văzu cum un crab atârna de mătură.

— O prind şi nu îi mai dau drumul, explică Ashton venind spre cuptor. Dă-te la o parte.

El se supuse în timp ce ea ţinea crabul deasupra oalei şi mai tăia un pic din mătură. În ritmul ăsta, nu mai aveau cu ce să cureţe bucătăria.

Douăzeci de minute mai târziu, el lăsa ultimul crab să cadă în apa care fierbea, având un sentiment de împlinire. Dar observă acum ceva ce nu sesizase înainte. Se întoarse spre Ashton.

— Ce-i duhoarea asta?

— Oh, nu!

Ea luă un prosop, îl dădu la o parte şi deschise cuptorul. Scoase o tigaie cu ceva înnegrit. Biscuiţi, bănui el. Sau poate chifle. Aruncă tigaia pe masă, se lăsă iar un scaun şi se lăsă în faţă, învinsă.

El îngenunche lângă ea, inima i se strânse văzând lacrima solitară care-i aluneca pe obraz. Dacă ar fi fost mai multe, ar fi râs, dar una îl rănea din motive pe care nu le putea înţelege.

Îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Dulceaţă, nu plânge. Nebunia asta nu este vina ta. Unde naiba este doamna Edwards? Am angajat-o ca să ne pregătească mesele, şi când o să-i spun ce cred…

— Am trimis-o acasă, zise ea, părând a scoate cuvintele cu cleştele din gură.

— De ce, Doamne iartă-mă, ai făcut aşa ceva?

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Pentru că am vrut să gătesc eu cina pentru tine. Şi acum, uite, totul este un dezastru. Chiflele sunt arse, crabii sunt încăpăţânaţi, sacul de făină este vărsat. În bucătărie este un dezastru. Ridică din umerii ei fragili. Voiam doar să fac ceva pentru tine, pentru că tu faci totul pentru mine.

El îi cuprinse obrazul.

— Mi-ai oferit totul.

— Poftim? întrebă ea cu speranţă în ochi.

O seară pe care nu avea să o uite niciodată. Umbrele amurgului se strecurau pe uşă şi pe ferestre, şi el nu reuşea să-i spună ce-i oferise cu adevărat.

— Chifle englezeşti, zise el serios.

Ea se încruntă.

— Sunt arse.

— Şi aşa le facem în Anglia. Nu am mai mâncat chifle aşa de când am plecat din Anglia, şi îmi era teribil de dor de ele. Luă un cuţit şi scoase una din tigaie. O aruncă în aer până se răci ca să o poată ţină. Apoi, râcâi crusta arsă. Vezi tu, când le găteşti aşa cum ai făcut-o tu, capătă o aromă specială. Apoi, le desfaci, pui mult unt… Încercă să rupă încăpăţânata chiflă. Desigur, o adevărată chiflă englezească trebuie să stea în lapte cel puţin o săptămână…

Ea râse.

— Englezii nu mănâncă aşa chiflele.

El se lăsă pe vine în faţa ei şi zâmbi cu căldură.

— Nu, nu le mănâncă aşa. Ştiu că ai zis că nu ai gătit niciodată, dar m-am

gândit că ai privit pe cineva făcând asta.

Ea clătină din cap.

— N-am făcut niciodată nimic în viaţa mea în afară de a sta pe undeva şi a fi bolnavă.

Luând o batistă din buzunarul lui, el şterse cu blândeţe făina şi funinginea de pe faţa ei.

— Ashton, am angajat servitori pentru că acasă avem servitori. În Anglia, aveam un valet, un om care mă îmbrăca. Îmi închidea fiecare nasture la cămaşă şi avea grijă să arăt mereu bine.

— Acum, nu ai valet, sublinie ea.

— Aşa este.

— Preferi să ai pe cineva care să facă totul pentru tine?

Conversaţia nu o luase în direcţia în care plănuise el, dar cumva nu era surprins. Ashton avea o manieră de a-i întoarce lumea cu susul în jos.

— La vremea respectivă, era aşa pentru că nu ştiam că se poate altfel.

Ea zâmbi.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să încep cu ceva mai simplu.

— Păi, dacă are vreo importanţă, cred că crabii vor ieşi bine, acum că au ajuns în oală. Simţi un miros. La naiba! Cred că s-a evaporat apa.

Luă un prosop, sări şi se grăbi spre cuptor. Luă oala de pe foc şi o duse pe masă.

Ashton se ridică încruntată.

— Şi ei sunt distruşi?

— Doar animalul de pe fund. Cred că restul vor fi în regulă.

Pe chipul ei se citi uşurare.

— Slavă Cerului! Cina mea nu este un eşec total.

Folosindu-şi batista, el şterse funinginea de pe gâtul ei.

— Nu sunt sigur că vrem să riscăm să cinăm înăuntru însă. De ce nu iei o pătură, şi eu fac un foc lângă ţărm? Privim ce a mai rămas din apus şi cum răsare luna.

*

Cu un oftat de mulţumire, Ashton stătea întinsă, sprijinindu-se pe coate, şi se uita la măreţia cerului. În seara asta, luna era doar un zâmbet, dar stelele sclipeau din abundenţă.

— Nu te-am văzut niciodată mâncând aşa mult, zise Kit în timp ce se întindea pe o parte lângă ea.

În spatele lui, ardea încet un foc făcut din lemne aduse de ocean.

— Răzbunare, zise ea cu satisfacţie. Şi vinovăţie. Nu mi-a plăcut să arunc crabii de vii în apă, dar doamna Edwards a zis că trebuie să o fac. Nu voiam ca vreunul dintre ei să fi murit în van.

El râse zgomotos, un sunet dulce precum muzica pentru urechile ei. Întinzându-se, îşi plimbă degetul de-a lungul bărbiei. Inima ei bătu puternic.

— Dumnezeule, Ashton, eşti o încântare. Ce mă fac eu cu tine?

Ea îşi mută privirea spre el.

— Mâine plecăm, nu-i aşa? De asta ai lipsit în după-amiaza asta. Ca să aranjezi lucrurile.

— Nu am făcut niciun aranjament pentru plecarea noastră.

— Dar te-ai gândit.

El o privi.

— Da.

Ashton îşi întoarse privirea spre stele şi inspiră adânc.

— Îmi place aerul de aici. Aproape că pot să miros viaţa marină.

— De ce nu porţi lenjerie?

Ea reveni cu privirea la el.

— Cum îţi poţi da seama?

— Nu sunt un novice când vine vorba despre femei sau hainele lor.

Ea ridică din umeri.

— Mi se pare îngrăditoare, şi cred că o femeie în poziţia mea ar trebui să-şi permită anumite libertăţi.

— Mă înnebuneşti, ştii asta.

Ashton îl studie.

— Ce vrei să spui?

El veni mai aproape, îi cuprinse obrazul şi îşi lipi buzele de lateralul gâtului ei, urcând spre ureche.

— Vreau să spun, şopti el răguşit, că mă face să vreau să îţi smulg rochia şi să mă bucur de priveliştea glorioasă a corpului tău.

Inima ei se agită şi căldura din gura lui îi arse carnea. Începu să respire precipitat.

— Mi-ai văzut corpul.

Gura lui alunecă pe bărbia ei şi se opri la colţul gurii ei.

— Te referi la noaptea în care tremurai?

Ea murmură aprobator, întrebându-se cum putea el să rostească o întreagă propoziţie când ea abia putea gândi.

— Nu am fost atent şi am regretat mai apoi.

Ajunse cu gura peste gura ei. Ea se smuci în spate.

— Nu!

— Nu-mi refuza un simplu sărut, Ashton.

— Dar dacă teoria mea este corectă şi te vei îmbolnăvi şi tu?

— Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Ce sens are viaţa dacă pasiunea este mereu ţinută încătuşată?

Îşi lipi gura de gâtului ei, şi ea simţi cum limba lui îi gustă carnea. Voia să facă şi ea la fel cu el. Să cunoască pasiunea şi grandoarea vieţii.

— De ce încerci să îmi faci pe plac cu o masă dacă nu ţii la mine? întrebă el frecându-şi nasul de gâtul ei.

— Ţin la tine, dar am jurat…

— Să nu ne consumăm mariajul. Un sărut nu înseamnă asta.

Gura lui veni peste a ei, amuţindu-i toate protestele, eliberând-o de orice gând raţional, cu excepţia unuia: voia să-şi petreacă restul vieţii în braţele lui.

Limba lui o atinse pe a ei în timp ce-şi mişca uşor corpul, strecurând un picior între coapsele ei. Căldura se învolbura în ea, străbătând-o în cascade. Îşi ridică instinctiv şoldurile, lipindu-se de erecţia lui. Dacă asta era pasiunea, se gândi că ar muri cu plăcere din cauza ei.

Gemând, îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui ca să-i poată cuprinde umerii goi. El îşi mişcă gura de lângă a ei şi porni spre urechea ei.

— Simt că iau foc, zise el. Hai să mergem să înotăm!

Deschizând ochii, ea privi dincolo de el, spre pătura de stele de deasupra.

— Să înotăm? În ocean?

El înălţă capul. Ochii îi erau umbriţi de noapte, dar zâmbetul îi era cald.

— Mai ştii vreo altă apă pe aici?

— O să mor. Duse mâna la gură şi râse. Mama mereu m-a avertizat să nu intru în apă. Nu ştiu să înot.

— Atunci, nu o să mergem departe, zise el în timp ce-i deschidea un nasture de la corsaj. Şi te ţin tot timpul.

Mai desfăcu un nasture.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te ajut să te dezbraci de rochie.

— Şi hainele tale?

— Le voi da jos şi pe ale mele. O sărută în valea puţin adâncă dintre sânii ei, expuşi acum atingerii degetelor lui abile. Mi le poţi da tu jos, dacă vrei.

Se dădu jos de pe ea şi o trase în fund pe pătura pe care mai devreme ea

stătuse întinsă. Ashton simţi briza jucându-se cu corsajul ei desfăcut în timp ce el îi scotea acele din păr.

Înghiţi cu dificultate.

— Mi se pare un pic indecent.

El chicoti uşor.

— Nu e nimeni să ne vadă, şi, chiar dacă ar fi, eşti soţia mea.

Aruncă ultimul ac de păr, şi părul ei se revărsă în cascadă în jurul umerilor ei. Îşi strecură lent mâinile printre bucăţile de material despărţite ale corsajul ei, palmele lui atingându-i carnea în timp ce el îndepărta materialul de pe umerii ei. Căldura se aprinse în ea în timp ce flăcările focului aruncau umbre în jurul lor.

El îi eliberă braţele de mâneci, şi corsajul ajunse adunat în jurul taliei ei. Îşi plimbă degetul pe clavicula ei.

— Incredibil de minunat, zise el cu voce aşa înceată, că aproape fu acoperită de sunetul valurilor oceanului.

Cu mâini tremurânde, ea începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Se aşteptase ca mâinile lui să fie la fel de nemişcate cum fuseseră ale ei cât el îi desfăcuse corsetul, dar se părea că el nu era capabil să nu o atingă. Mâinile lui urcau şi coborau pe braţele ei, cuprinzându-i talia şi trecând peste coastele ei, oprindu-se doar când se odihneau sub sânii ei. Gura i se uscă.

— Am terminat de desfăcut nasturii.

El scoase un geamăt de aprobare, apoi îşi luă mâinile de pe ea şi trase cămaşa peste cap. Ea se folosi de ocazie pentru a-i atinge pieptul cu mâinile.

— Kit, nu ştiu dacă asta-i o idee bună.

— Soţia mea este timidă, zise el încet. Prea bine, dă-ţi jos restul hainelor şi ne întâlnim lângă apă.

Îl privi cum se ridică uşor, cu graţie şi încredere. Ieşi din raza luminii focului, îndreptându-se spre apă, unde deveni doar o siluetă, îşi scoase pantalonii şi îi aruncă într-o parte, dar ea nu putea vedea mai mult decât conturul lui.

Îşi desfăcu nasturii fustei şi o dădu jos. Îşi studie soţul, care o aştepta cu răbdare. Bănuia că majoritatea femeilor ajungeau să cunoască trupul soţului lor într-o manieră intimă în noaptea nunţii.

De ce se temea?

Cu siguranţă, nu de el. Poate, precum Eva, simţea că avea să câştige cunoaşterea în noaptea asta, o cunoaştere de care era mai bine să nu aibă parte.

Trăgând adânc aer în piept, se ridică şi traversă nisipul, simţindu-se incredibil de vulnerabilă şi de liberă.

Kit îşi privi soţia venind ezitant spre el.

Ce naiba îl apucase să sugereze să înoate? Ar fi dat vina pe vin dacă ar fi băut.

Dar adevărul se afla undeva între nebunie şi obsesie. Dumnezeule, dar chiar îşi dorea ca ea să fie soţia lui, şi nu putea să o aibă… niciodată. Se gândise de câteva ori să o ducă pe tărâmul plăcerii, dar fără a merge şi el acolo.

Ar vedea ea acţiunea lui ca o trădare sau ca un dar? Nu voia să o rănească sau să-i provoace regrete în vreun fel.

Nu mai simţise posesivitatea asta faţă de o femeie, cu excepţia lui Clarisse. Cu toate astea, acum, când închidea ochii, nu mai putea vedea chipul lui Clarisse. Îl vedea doar pe al soţiei lui. Prea palid, prea slab. Deşi ea mânca mai mult. Poate că era de la aerul sărat. Cu siguranţă, îi crescuse şi lui apetitul – şi nu doar pentru mâncare.

Întinse mâna spre Ashton. Ea îşi strecură mâna tremurândă în a lui.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Nu. Doar că nu prea văd.

Ceea ce era mai bine, îşi dădu el seama.

— Apa este caldă, o asigură el în timp ce o conducea spre apă.

— Bănuiesc că tu poţi înota, zise ea, dar el îi auzi îndoiala din voce.

— Bănuieşti corect.

Valurile se învârteau în jurul gambelor lui în timp ce nisipul se mişca sub picioarele lui.

— Cât de departe mergem? întrebă ea.

— Până îmi spui tu să mă opresc.

— Crabii or fi animale răzbunătoare?

Râzând, se uită la ea.

— Îţi este teamă că vor veni după tine fiindcă le-ai mâncat verii?

— Doar mă prostesc, bănuiesc. Mâna ei se încordă în a lui. Îmi place cum se simt apa şi nisipul ud. Este ceva diferit.

— Vreau să te bucuri.

— Te gândeşti vreodată să pleci de aici şi să te întorci în Anglia?

— În fiecare zi, din păcate.

Ea se opri şi el se întoarse spre ea.

— Chiar te gândeşti? întrebă ea cu uimire în voce.

— Spre deosebire de Harry şi Grayson, care acum au familii, eu nu am nimic care să mă ţină aici.

De cum rosti cuvintele, ştiu că ea avea să-l reţină aici. Patru luni, şase luni, un an. Atâta timp cât ea respira, el avea să rămână.

— Atunci, de ce nu te-ai întors acasă? întrebă ea.

— Pentru că nu mă cheamă nimic înapoi. O trase de mână. Haide, să mergem mai în faţă.

Apa clipocea la nivelul taliei lui; valurile erau blânde, dar insistente. Ea scoase un mic ţipăt şi sări spre el. El o prinse, ţinând-o lângă el, cu picioarele ei sprijinite pe gamba lui.

— Ceva mi-a atins piciorul, ceva rece şi strălucitor, zise ea, respirând din greu.

— Cu siguranţă, un peşte inofensiv. Îşi petrecu braţele sub ea şi o ridică mult deasupra şoldurilor lui. Ridică-ţi picioarele şi pune-le în jurul taliei mele.

Tremurând, ea făcu întocmai, lipindu-şi sânii de pieptul lui.

— Ar trebui să ieşim acum din apă.

— De ce? întrebă el în timp ce căldura corpului ei trecea în al lui.

Ea se înclină un pic spre spate.

— Ar putea fi o creatură periculoasă.

— Ne-ar fi atacat deja.

Singura creatură periculoasă din apă era el. Susţinând-o cu o mână mai jos de şolduri, îşi petrecu cealaltă mână pe după spatele ei. Înghiţind greu, o sărută deasupra sânilor.

— Kit, zise ea cu un oftat.

Se aşteptase ca ea să se retragă. Dar ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îl trase mai aproape. El îşi întoarse uşor capul, îi cuprinse sfârcul care se întărea în gură şi îl supse cu blândeţe.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— Oh, Dumnezeule!

El făcu un cerc cu limba pe carnea ei proeminentă, apoi o sărută pe sân.

— Vreau să ştiu ce gust are carnea ta, toată. Vreau să-ţi ofer plăcere, Ashton, zise el cu o voce răguşită pe care abia şi-o recunoscu.

— Cred că tocmai ai făcut-o, şopti ea.

— Nu, ăsta a fost doar începutul. Îşi înclină capul în sus. Există multe feluri de a-ţi oferi plăcere, dar trebuie să vrei şi să ai încredere în mine.

Ea îşi coborî chipul şi îi atinse buzele cu ale ei.

— Am încredere în tine, Christian, din toată inima şi accept tot ce eşti dispus să-mi oferi.

El sărută valea dintre sânii ei şi începu să iasă din apă, ştiind chiar în timp ce făcea asta că se adâncea tot mai mult în iad.

*

Ashton se uita la flăcările focului, adus la viaţă de lemnul pe care Kit îl adăugase pentru a o încălzi. Stătea în lumina flăcărilor, în timp ce el se întindea de partea cealaltă, ascuns în umbre, mişcându-şi mâna lent, provocator peste coapsa ei, între genunchi şi şold.

Ea închise ochii. Ar fi trebuit să-i spună că nu avea nevoie de foc. Căldura pe care el o trezise adânc în ea era în măsură să îndepărteze orice răcoare pe care aerul nopţii ar putea-o aduce.

El îşi frecă nasul de gâtul ei, aproape de urechea ei.

— Să nu-ţi fie teamă, Ashton.

— Nu îmi este.

Mâna lui alunecă sub genunchiul ei şi îi ridică piciorul până când degetele lui atinseră coapsa ei pe partea din spate. Ea murmură încet. Mâinile lui nu erau ca ale ei. Palmele lui erau mai aspre, dar atingerea lui era blândă, aşa diferită de atunci când ea se spăla. Mişcările lui nu erau grăbite, de parcă aveau toată noaptea la dispoziţie, de parcă răsăritul putea să aştepte.

Îşi mişcă gura de-a lungul gâtului ei şi ajunse sub bărbia ei.

— Aşa? întrebă el.

— Mmm, răspunse ea, bucurându-se de fiecare libertate pe care el şi-o permitea.

Îşi trecu letargică degetele prin părul lui des, şi o mână îi alunecă peste umărul lui, delectându-se cu muşchii lui solizi aflaţi sub pielea lui.

Mare parte din viaţa ei fusese obosită, dar senzaţia asta o făcea să se simtă vie chiar dacă-i făcea oasele să se topească. Ar fi putut să nu se mai mişte niciodată din acest loc. Poate că avea să moară aici.

El îşi mişcă degetul de-a lungul şoldului ei, ajunse în curba de pe lateral şi se opri pe coastele ei, cu degetul mare atingând umflătura inferioară a sânului ei. Un fior intens o străbătu, făcându-i degetele să tremure înainte de a le înfige în carnea lui fierbinte.

El îşi reglă poziţia mâinii uşor, şi palma lui îi cuprinse sânul.

— Se potriveşte perfect, murmură el, şi ea crezu că nu-l iubise vreodată mai mult pentru că o accepta aşa cum era.

— Kit…

Orice ar fi vrut să spună printr-un oftat visător se pierdu când el îi acoperi gura cu a lui. Foamea pe care o simţi venind din partea lui o surprinse. Limba lui atinse marginea buzelor ei în timp ce mâna îi aluneca în jos pe corpul ei. Simţi

cum sporeşte căldura, cum corpul ei tremură de nevoi pe care nu le înţelegea. Cu abilitate şi hotărâre, el îi desfăcu buzele în timp ce mâna lui o cuprinse intim.

Ea se încordă, şi el rămase nemişcat, tachinându-i gura doar cu limba, provocând-o să-l urmeze. Când limba lui se retrase, ea scânci şi-l urmă, aflând pentru prima dată secretele gurii lui, atingând cu limba buzele lui, dinţii lui, până ajunse la limba lui.

El gemu în timp ce-şi mişcă uşor corpul până când pieptul lui tare întâlni curbele ei moi. Cu mâna liberă, îi cuprinse capul şi-l înclină uşor, sărutând-o mai adânc, limba lui valsând cu a ei până când ea jură că putea auzi sunetul viorilor, o amintire fantomatică din noaptea nunţii lor, când dansaseră.

În locul unde coapsele ei se uneau, degetele lui începură să o atingă lent şi cu blândeţe, în contrast cu foamea rapace a gurii lui. Mâinile ei îl strânseră mai puternic de umeri, ancorând-o de pământ când ea voia să atingă raiul.

Era un artist în a crea cu gura şi mâinile o reţea complexă de senzaţii pe care ea nu îndrăznise niciodată să şi le imagineze. Se înfierbântă, iar corpul îi tremura din vârful degetelor până în creştetul capului. Deşi nu o atingea în întregime, era ca şi cum ar fi făcut-o. Nu ştiuse niciodată că o călătorie spre plăcere includea totul dintr-un om: inima, corpul şi sufletul. Întrepătrunse, inseparabile. Le făcea pe toate să tremure de uimire.

Plăcerea dulce spirala din miezul ei, urca pe şira spinării şi se împrăştia în fiecare membru şi, când crezu că nu avea să mai suporte, erupse într-o vâltoare de pasiune care nu cunoştea limite. Ţipă, arcuindu-şi spatele, strângându-l mai tare.

Mâna lui se opri. Respira la fel de precipitat ca ea. O sărută pe chip, pe maxilar, pe gât şi pe umeri. Îşi mută mâinile pe coastele ei şi îşi îngropă chipul între sânii ei.

Cu respiraţia care redevenea constantă, ea îşi dori să poată rămâne acolo pentru totdeauna. Ar fi putut să moară fără să ştie plăcerile carnale. Voia să-i mulţumească, dar nu găsea niciun cuvânt suficient de potrivit pentru a exprima admiraţia cu care el o satisfăcuse.

Îi pieptănă părul cu degetele. El făcea cercuri cu limba peste pielea ei, iar ea ridică privirea la stele.

Niciuna nu strălucea la fel de puternic precum darul pe care Kit tocmai i-l oferise.

Capitolul 14

Kit se trezi, ameninţat cu o altă zi de lumina nemiloasă de dinainte de

răsărit.

Nu-i venea să creadă că printr-o activitate aşa inocentă precum înotul îi oferise plăcere soţiei lui. Dar, în timp ce se înjura, o mică parte din el, vanitatea masculină, fără îndoială, se bucura. Se bucura că îi dăduse ocazia să guste din plăcere.

Nimeni nu ar trebui să părăsească pământul fără să experimenteze aşa ceva.

O dusese pe Ashton în casă, amândoi în pielea goală. Dacă mareea nu luase cu ea dovezile, bănuia că trebuia să se întoarcă la ţărm şi să adune pătura şi hainele. Dacă lucrurile aveau să fie văzute de doamna Edwards sau de fiica ei, Kit era sigur că ele aveau să ştie ce se întâmplase pe mal noaptea trecută. Iar imaginaţia lor ar fi mers chiar mai departe.

Dumnezeule, dar îşi dorise. Nu era în stilul lui să ofere plăcere fizică în timp ce el nu primea deloc. Dar normalitatea îl părăsise împreună cu raţiunea în noaptea în care o ceruse pe Ashton de soţie.

Cu toate astea, nu avea niciun regret. Avea momente de furie, da, de frustrare neîmpărtăşită fără îndoială – dar nu regrete. Doar o dorinţă tot mai mare de a-i oferi mai mult.

Ea se mulţumea cu aşa puţin, când el cunoscuse femei nemulţumite de mult mai mult. De ce nu puteau lăcomia sau avariţia să fie o condiţie pentru boală? De ce alegea victimele dintre cei care meritau cel mai puţin mânia ei?

Simţi cearşaful mişcându-se şi întredeschise ochii. Apoi, îi deschise complet, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Ridicată într-un cot, soţia lui îşi băgase capul sub cearşaful pe care îl săltase un pic. Amândoi erau goi, şi el putea foarte bine să ghicească la ce se holba ea.

Deşi nu era un bărbat pudic, tot simţi cum se îmbujorează.

— Doamnă, ce faci?

Tresărind, ea trase în jos de cearşaf, strângându-l la sâni, cu gura larg deschisă, la fel ca ochii. Clipi.

— Se modifică. Nu am putut să o văd pe întuneric, dar noaptea trecută mi s-a părut că simt că este… diferită… uneori.

Oh, Doamne, era sfâşiat între disperare şi impulsul de a râde. Ridică dintr-o sprânceană.

— Da?

Ea încuviinţă din cap viguros şi arătă cu degetul spre mijlocul părţii lui de pat, unde cearşaful se ridica rapid.

— Anatomia ta.

— Anatomia mea?

— Nu repeta sub formă de întrebare tot ce spun, ca să par grea de cap. Am citit toate cărţile medicale pe care le-am putut găsi, sperând să descopăr un tratament pentru boala mea. Aşadar, cunosc anatomia şi ştiu că *ea* are un nume. Doar că acum nu-mi amintesc.

— Nu ştiu cum i se spune în cărţile tale de anatomie, dar îţi pot da o listă întreagă de nume bune de folosit, deşi cred că niciunul nu ar trebui rostit de buzele unei femei.

Ea se încruntă.

— De ce se modifică?

El gemu în sinea lui, reprimându-şi câteva înjurături. Tuşi.

— Pentru că, atunci când un bărbat face pe deplin dragoste cu o femeie… pentru ca trupul lui să se unească cu al ei, el are nevoie de o anumită… soliditate.

În ochii ei se citi dezamăgirea.

— Înţeleg. Deci azi-noapte tu nu ai făcut pe deplin dragoste cu mine.

— Ţi-am oferit plăcere, nu?

Roşind, ea îşi lăsă genele în jos. El îi cuprinse chipul.

— Se poate face dragoste în multe moduri. O mângâie în colţul ochiului cu degetul mare, până când ea deschise ochii şi-l privi direct. Am fost de acord să nu ne consumăm mariajul, dar, în ceea ce mă priveşte, eu am făcut dragoste cu tine azi-noapte.

Ea încuviinţă uşor din cap.

— Eu am simţit că ai făcut, da. A fost cel mai splendid moment al vieţii mele.

— Asta este tot ce contează, nu-i aşa?

Ea îi atinse obrazul, şi o dorinţă neaşteptată se trezi în el.

— Te doare când este tare?

Da, pentru Dumnezeu, în acest moment îl omora. Dacă nu ieşea din pat *în acea* clipă, avea să-şi rostogolească soţia dulce, delicată şi inocentă pe spate şi să consume căsătoria cu o sălbăticie care îl speria. Avea nevoile unui barbar.

Trase de cearşaf şi se dădu jos din pat.

— Pune o rochie pe tine, îi ceru el. Fără lenjerie.

— De ce?

Cu spatele la ea, încercând să-şi ferească de privirea ei corpul incontrolabil, se uită peste umăr.

— Ieşim la o plimbare.

*

O plimbare călare. De ce se gândise ea la o excursie romantică cu trăsura la răsărit?

Ashton se întrebă dacă venea un moment în care o soţie ştie exact ce voia să spună soţul ei, fără ca el să trebuiască să îi explice în detaliu.

Cu siguranţă, nu-şi imaginase că avea să stea călare pe un cal mare negru, fără şa sub ea, cu fustele lovindu-se de picioarele ei în timp ce simţea puterea animalului care galopa de-a lungul ţărmului, împroşcând cu apă în jurul său.

Se agăţă bine de coama lui, în timp ce soţul ei avea un braţ ferm în jurul ei şi ţinea frâiele cu cealaltă mână. Stătea între coapsele lui ferme, îndreptându-se spre soarele care răsărea, cu vântul vâjâind pe lângă urechile ei.

Simţea cum căldura corpului lui Kit ardea prin materialul subţire al corsajului ei. Iubea libertăţile pe care el i le oferea. Şi mai mult iubea atingerea lui, apropierea lui, onestitatea lui şi faptul că el roşise.

În dimineaţa asta, stând în pat, îşi simţise inima ca o floare care-şi deschide petalele când pusese întrebări şi văzuse cum chipul lui se îmbujorase. Crezuse că se îndrăgostise de el când îl cunoscuse în Dallas.

Dar acum ştia că nu fusese nimic mai mult decât pasiune. În urmă cu patru ani, o intrigase şi o fascinase.

Încă avea efectul ăsta asupra ei, dar sentimentele ei înfloriseră, fiind la fel de radiante ca răsăritul. Îl iubea.

O binecuvântare şi un blestem, pentru că avea să plece din lumea asta mai fericită decât fusese vreodată, dar plângând totuşi după timpul pe care nu avea să-l poată petrece cu el.

Opri calul la limita unui golfuleţ. Kit trase aer în piept mai profund decât ea.

Ea încercă să respire şi se trezi cu un acces de tuse. Simţind resentimente faţă de propriul corp care-i reamintea de sănătatea ei fragilă, luă batista pe care el i-o oferi şi îşi acoperi gura. El îi masă spatele până când criza trecu.

Aşteptându-se la ce era mai rău, se uită la bumbacul alb. Nici urmă de sânge. Oftă uşurată şi tremurând în timp ce băga bucata de pânză în buzunarul fustei.

— Eşti bine? întrebă el, cu o preocupare reală în voce.

Ea se rezemă de pieptul lui şi încuviinţă din cap.

— Începeam, de fapt, să am speranţe. Nu-mi amintesc să fi tuşit de când suntem aici.

— Aerul este bun atâta timp cât suntem contra vântului, care aduce mirosul

de peşte putrezit, zise el încet.

— Mereu te-ai trezit aşa devreme? întrebă ea.

Kit o sărută pe ceafă.

— Mmm-uh.

Ea zâmbi uşor.

— Cred că era o dezamăgire pentru amantele tale.

— Nu am avut niciodată amantă. Cuvântul sugerează o relaţie de un anume fel, un angajament. Eu nu căutam aşa ceva.

Ashton îşi întoarse capul.

— Dar ai fost cu femei.

— Prea multe ca să le mai număr, şi mă îndoiesc serios că vrei să purtăm discuţia asta.

Ea îi studie ridurile create de greutăţi, nu de bucurie.

— Clarisse este singura femeie pe care ai iubit-o?

— Nu. Mi-am iubit mama. Îl privi cum înghite în timp ce-şi mişca degetele pe chipul ei. Şi pe tine.

Inima ei sări în acelaşi moment în care se prăbuşi. Bucuria şi tristeţea îi provocară o durere insuportabilă. Se forţă să afişeze un zâmbet pe care îl ştia ezitant.

— Eşti prea bun să spui asta.

El îi atinse colţul ochiului cu degetul mare.

— Dacă aş fi bun, ţi-aş fi ignorat întrebarea. Din prima clipă în care am cunoscut-o pe Clarisse şi până în ziua în care m-am căsătorit cu tine, m-am trezit cu gândul la ea. Îi atinse uşor buzele cu ale lui. Acum, singurele momente când mă gândesc la ea sunt cele în care o menţionezi tu. Mereu am crezut că, atunci când voi muri, singur şi fără familie, ultimul meu gând va fi legat de ea. Acum, ştiu că va fi legat de tine.

Ochii o ardeau în timp ce îşi întorcea capul pentru a se uita la răsărit. Printre lacrimi, nu putea vedea decât un caleidoscop de culori.

— Nu ar fi trebuit să mă iubeşti.

El oftă adânc.

— Crede-mă, dulceaţă, nu am avut intenţia de a mă îndrăgosti de tine.

— Nu vei muri singur şi fără familie. Promite-mi că va fi cineva după mine. Auzi doar vântul suflând cu putere peste valurile oceanului. Închise ochii, forţând lacrimile să-i alunece pe obraji. Promite-mi, Christian.

— O promisiune aruncată în vânt este uitată în momentul în care vântul nu mai bate.

Dădu drumul frâielor şi o cuprinse cu braţele. Calul pufni şi păşi în lateral. Ea simţi cum coapsele lui Kit se încordează în timp ce controla animalul doar cu picioarele.

— Răsăritul este foarte frumos în dimineaţa asta, zise el cu voce joasă.

Inima ei se strânse, şi i se puse un nod în gât. Neputând să vorbească, deschise ochii pentru a întâmpina răsăritul unei noi zile. Dar, în adâncul inimii ei, simţea ca şi cum o mică parte din ea ar fi murit deja, ştiind ce pregătea viaţa pentru el.

Îi simţi respiraţia pe urechea ei.

— Nu îţi face griji, Ashton. Timpul petrecut cu tine a fost un dar pe care nu-l meritam.

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să fii singur.

— Atunci, nu muri.

Inima ei se strânse la replica lui.

— O spui de parcă aş avea de ales.

— Uneori, mă întreb dacă nu ţi-ai acceptat soarta cu prea multă graţie, şi cu acceptarea vine împlinirea.

— Este uşor să filosofezi când nu vezi moartea în faţă.

El scoase un chicot jos, cinic.

— Eu nu filosofez, pentru că *am fost* moartea.

Ea se întoarse.

— Ce vrea să însemne asta?

El îşi feri privirea şi apucă frâiele.

— Hai să mergem în oraş astăzi şi să cumpărăm nişte bijuterii pe care să le ai ca amintire.

Întoarse calul. Dar în ea izbucni furia.

— Tu nu-mi faci nicio promisiune şi nu-mi dai explicaţii.

El îi întâlni privirea.

— Îţi promit un lucru: nu îţi voi oferi mai puţin decât i-am oferit lui Clarisse. O statuie de marmură a unui înger să te vegheze în somnul de veci şi flori proaspete pe mormântul tău în fiecare zi.

Ea îi prinse antebraţul, înfigându-şi degetele în el, oprindu-l.

— De ce aş vrea o promisiune despre marmură rece şi flori care se vor veşteji? La ce mi-ar servi?

Văzu confuzia şi furia din ochii lui când ea îi puse promisiunea sub semnul întrebării.

— Arată că ai fost iubită şi că eşti ţinută minte.

— Îmi onorează moartea, nu viaţa. Dându-şi seama că-l rănise cu adevărat, îşi lipi palma de obrazul lui. Nu jurământul lui faţă de ea îl rănea, ci darurile lui pentru femeia pe care o iubise înainte de ea, daruri pe care el le crezuse demne de ea. Nu mă îndoiesc în privinţa sincerităţii darurilor tale sau că Clarisse era demnă de devoţiunea ta. Zâmbi cu căldură. Flori proaspete în fiecare zi şi un înger care să vegheze asupra ei. Orice altă femeie ar fi onorată. Dar eu am crescut şi am trăit în umbra morţii. Dacă vrei să mă onorezi, banii pe care i-au cheltui pe flori sau statui dă-i-i unui medic care caută un tratament pentru orice boală care provoacă suferinţă ori moarte. Nu mă voi simţi neglijată dacă mormântul îmi va fi acoperit de buruieni.

— Meriţi mai mult decât buruieni, şi nu voi permite să te mulţumeşti cu mai puţin decât meriţi.

Ea îşi lipi buzele de ale lui.

— Atunci, o floare. Un trandafir alb ca acela pe care mi l-ai dat în după-amiaza când am avut prima noastră plimbare. Dar nu mai mult de atât. Ştiai că în oraşul ăsta cunoscut pentru leandrii şi măreţie jumătate dintre persoanele care mor în fiecare an sunt copii? Găseşte o cauză mai meritorie decât să-mi decorezi mormântul.

El miji ochii, şi ea se temu că el nu avea să cedeze. Într-un final, oftă profund.

— Un trandafir în fiecare zi şi o statuetă mică.

— 0 statuetă micuţă.

El îi prinse capul şi o sprijini de scobitura umărului său. Îl auzi cum înghite cu dificultate.

— Dacă asta preferi, dulceaţă, atunci, asta voi face.

— Nu te critic că-i trimiţi flori lui Clarisse. Eu pur şi simplu nu vreau.

— Ţie îţi plac apusurile, zise el încet.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar prefer răsăriturile. Luăm ca şi cum ni s-ar cuveni luxul timpului, ne trăim viaţa de parcă ziua de mâine este o garanţie, nu un dar.

*

Stând pe malul apei, Kit privea cum becaţele plonjează şi aleargă de-a lungul ţărmului. Deasupra, pescăruşii concurau pentru atenţia lui, dar mintea lui era inundată de gânduri despre soţia sa.

Hotărâseră să lase călătoria lor în centrul oraşului Galveston pentru mai

târziu, după ce ea avea să doarmă. Urmau să ia cina la un restaurant.

El mersese mai devreme în oraş şi închinase o trăsură. Vizitase spitalul St. Mary şi vorbise pe îndelete cu un medic. Plimbări lungi, o dietă bună şi aerul uscat erau soluţiile acestuia pentru tuberculoză. Uneori, pacienţii cu tuberculoză îşi reveneau – chiar şi cei care tuşeau sânge –, şi habar nu avea de ce.

Medicul îi oferise o fărâmă de speranţă, dar Kit ar fi preferat un tratament complet. Poate ar fi existat un tratament dacă el ar fi dat spitalului banii câştigaţi în prima vară, culegând bumbac, în loc să-i trimită avocatului lui în Anglia ca să se asigure că Clarisse avea flori proaspete pe mormântul ei. Ea iubise florile foarte mult. El îşi dorise să-i ofere după moarte ceea ce nu-i putuse oferi făţiş în timpul vieţii.

Cu o parte din banii câştigaţi din afacerea cu vitele, comandase statuia pentru Clarisse. Christopher îi scrisese că ieşise foarte frumoasă.

Kit se lăsă pe vine şi îşi plecă uşor capul, simţind un junghi în piept. Îşi înfipse coatele în coapse şi îşi prinse mâinile, o prinsoare dureroasă care făcea prea puţin pentru a opri durerea. Nu plânsese când murise Clarisse. La înmormântarea ei, rămăsese stoic şi puternic, sentimentele lui fiind cunoscute doar de el şi de fratele lui.

Fiecare petală ofilită reprezenta o lacrimă pe care nu avusese permisiunea să o verse public, şi putuse să le elibereze în privat.

Văzu cum un strop de apă ajunge pe pământ între picioarele lui. Nisipul îl absorbi cu lăcomie. Şi apoi, un alt strop. Cinci ani în care ţinuse suferinţa sub control şi, exact când crezuse că Clarisse nu mai conta, descoperea fix opusul.

Simţi nişte braţe subţiri cuprinzându-l şi un corp lipindu-se de spatele lui în timp ce o femeie îşi puse capul pe umărul lui. Îl ţinu ca să nu-şi poată şterge ruşinea lacrimilor din ochi.

— Credeam că dormi, zise el brusc.

— Credeam că ai zis că avantajul căsătoriei este că îţi dă pe cineva pe care să te sprijini.

A naibii femeie că-i răstălmăcea cuvintele.

— Dacă mă sprijin pe tine, cădem amândoi.

Braţele ei îl strânseră mai tare.

— Sunt mai puternică decât crezi, Christian Montgomery.

El clătină din cap, neputând opri lacrimile, acum că le eliberase.

— Nu am vrut ca Clarisse să moară. De asta i-am trimis flori în fiecare zi. Deşi, dacă se uită încoace din rai, probabil crede că vin de la Christopher. Toate micile surprize pe care le-am lăsat pentru ea… credea că erau de la Christopher.

Oftă, tremurând. Îţi aminteşti când ţi-am spus cât de legaţi eram eu şi Christopher?

— Da.

— Uneori, mă întreb dacă eu nu cumva simţeam dragostea lui pentru Clarisse, nu pe a mea.

Blestemate fie lacrimile care curgeau libere şi pieptul care îl durea de parcă stătea să cedeze sub propria greutate.

Ea îl ocoli, îi întâlni privirea şi adună cu tandreţe lacrimile lui pe degetele ei.

— Ai iubit-o. Am văzut în ochii tăi în prima noapte când te-am auzit vorbind despre ea. Şi o văd acum.

El îşi plecă uşor capul.

— Ar trebui să te întorci în casă.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îşi lipi pieptul de chipul lui.

— Ca să-ţi plângi suferinţa singur.

— Prefer aşa.

— Atunci, nu ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine. Îl sărută pe creştet şi pe frunte, apoi se aplecă şi sărută lacrimile care-i udau obrajii. Te iubesc.

Starea lui se înălţă cu bucurie, apoi se prăbuşi cu o disperare inegalabilă.

— Nu merit iubirea ta.

Ea îi zâmbi inocent şi îi cuprinse chipul între palme.

— Eşti prea dur cu tine. Cum poţi să te îndoieşti că sentimentele tale pentru Clarisse au fost reale? Ele sunt motivul pentru care ai trimis flori la mormântul ei în fiecare zi şi i-ai oferit un înger de piatră să o vegheze. Îi atinse buzele cu ale ei. El deschise ochii. A avut un înger în viaţă, Christian. Şi eu am la fel.

— Eu nu sunt un înger!

Se ridică şi merse până la limita apei. Îi simţi prezenţa mai mult decât o auzi apropiindu-se.

— Nu te-ai căsătorit cu mine ca să-mi uşurezi moartea, să-mi oferi amintiri şi să-mi diminuezi regretele?

El râse forţat.

— Nu mai ştiu, Ashton. Motivele mele greşite s-au întors împotriva mea, pentru că singurul lucru de care nu mă îndoiesc este ceea ce simt pentru tine. Se întoarse cu faţa spre ea. Te iubesc. Îşi petrecu un braţ în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Îi atinse obrazul cu degetele. Nu vreau să te văd suferind.

Ea îi zâmbi timid.

— Voi fi înapoi în Dallas cu mult înainte de a ajunge la etapa asta, şi tu vei

fi în Fortune, făcând tot ce poţi să opreşti oamenii din a împuşca podelele.

Durerea din pieptul lui era aproape de nesuportat. Iubirea era un iad. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu putea iubi o femeie care să trăiască suficient încât părul ei să devină argintiu?

Capitolul 15

Strângând braţul lui Kit, Ashton se plimba pe aleea pavată cu scoici cunoscută drept The Strand. Pe măsură ce se lăsa apusul, lămpile cu gaz aliniate pe străzile din Galveston îşi aruncau deja lumina slabă pentru a-i feri de întunericul ce se apropia. Oftând mulţumită, Ashton se abţinu din a apăsa cu mâna peste stomacul plin. Nu-şi putea aminti să fi mâncat vreodată aşa mult. Se părea că la fiecare masă mânca mai mult decât înainte.

— Nu-mi vine să cred cât de splendid este acest oraş, zise ea încet. Clădirile decorate şi casele cu foişoare, acoperişuri înalte şi ascuţite şi coloane o fascinau. Pe lângă Galveston, Dallas pare un copil vitreg nedorit.

Kit zâmbi cu căldură.

— Nu subestima Dallasul. Are o aură, şi nu mă îndoiesc că într-o zi îşi va avea propriul loc printre oraşele remarcabile ale acestui stat, îşi puse mâna liberă peste ale ei şi le strânse uşor. Dar eşti perceptivă. Galvestonul este special. În anumite feluri, îmi aminteşte de Londra. Zâmbetul lui se mări. Ar trebui să ne plimbăm de-a lungul The Strand.

— Mi-ar plăcea să văd Londra.

El clătină din cap.

— Am vorbit fără să gândesc. Este o călătorie lungă, şi mă tem că vremea nu ţi-ar prinde bine. Tu tremuri noaptea aici. Acolo, este şi mai răcoare.

— Atunci, o să mă mulţumesc cu Galvestonul. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai adus. Nu mi-aş fi imaginat niciodată un oraş ca ăsta sau că oceanul nu se opreşte niciodată din mişcare.

El îi duse mâna la buze şi îi sărută degetele, trimiţând o undă de căldură prin ea. Se uită în ochii ei.

— A fost plăcerea mea.

Ea simţi cum căldura îi ajunge în obraji când îşi aminti de plăcerea fizică pe care i-o oferise în noaptea anterioară. Fusese doar plăcerea ei.

Îşi feri privirea, încercând să se concentreze pe arhitectura interesantă, pe parfumul persistent al leandrilor şi pe mulţimea oamenilor care o înconjurau. Dar mintea ei hoinărea, şi ea se întrebă dacă Kit avea să-i ofere şi în seara asta o altă călătorie în tărâmul senzaţiilor incredibile.

Distrasă, scoase un mic oftat când călcă pe o scoică. Kit o prinse, trăgând-o mai aproape. Îi simţi mirosul de dafin cu rom, amestecat cu parfumul masculinităţii lui. Îi iubea mirosul, maniera impecabilă în care se îmbrăca şi comportamentul nobil care făcea parte din el.

Nu era un texan. Nu avea să fie niciodată. I se părea că era păcat că nu se întorsese acasă, la locurile pe care le iubea şi cărora le simţea lipsea.

— Ai obosit? întrebă el, cu îngrijorare în voce. Am putea să ne întoarcem la locul unde am lăsat trăsura, dacă vrei.

— Vreau să merg. Nu cred că am mers în întreaga mea viaţă aşa mult cât am mers de când am ajuns aici.

— Îmi este teamă că mi-am impus asupra ta pasiunea pentru plimbări. Copil fiind, îmi plăcea să parcurg distanţe mari doar ca să demonstrez că pot.

Ea îl studie, încercând să-i înţeleagă cuvintele.

— De ce ar trebui să dovedeşti ceva?

El îşi înclină capul şi se apropie ca şi cum ar fi vrut să împărtăşească un secret.

— Când eram copil, eram destul de bolnăvicios.

Ea făcu ochii mari.

— Mă tachinezi.

El îi zâmbi încruntat.

— Aş vrea eu. Mi-am petrecut mare parte din timp în pat doborât de o tuse sau de febră sau fiindcă pur şi simplu nu mă simţeam bine. Mereu păream obosit şi vedeam în ochii tatălui meu că îmi detesta slăbiciunea. Sunt sigur că îi mulţumea lui Dumnezeu în fiecare noapte că eu eram al doilea născut, nu primul.

— Dar acum pari perfect sănătos.

El ridică din umeri.

— M-am forţat să cobor din pat, să merg pe picioarele mele instabile şi să mănânc când nu îmi era foame. Mama mă cocoloşea, tata mă detesta şi Christopher m-a asigurat că, dacă devin mai puternic, vom putea păcăli pe toată lumea şi vom schimba locurile.

— Şi ai făcut-o?

— Doar o dată, murmură el încet, şi ea ştiu fără să întrebe că fusese în noaptea în care murise Clarisse.

— Vezi tu, continuă el, în dorinţa mea de a deveni mai puternic, am devenit şi încăpăţânat, şi îndărătnic. În timp ce Christopher rămânea domnul perfect, eu deveneam un ticălos. Pe măsură ce deveneam mai puternic, îmi făcea plăcere să-

l umilesc pe tatăl meu. Mi-am închipuit că va ajunge să-şi dorească la un moment dat ca eu să fi rămas slab şi să fi murit.

— Niciun tată nu ar dori asta.

— Poate că nu. Îl avea pe Christopher, fiul perfect, şi pe mine, care-l scoteam constant din minţi. Îmi făcea plăcere să-i stârnesc furia. Era mult mai uşor de acceptat decât mila lui.

Ea miji ochii.

— Tu îmi bagi constant mâncare în gură.

El încuviinţă brusc din cap.

— Pentru că singură nu mănânci.

— În fiecare zi, plimbările noastre de dimineaţa şi seara devin mai lungi.

— Nu am văzut nimic rău în asta şi sunt atent la tine, să mă asigur că nu te extenuezi.

— Mă manipulezi, îl acuză ea.

— Cu cele mai bune intenţii, îţi promit. Am descoperit că nu am nicio dorinţă de a deveni văduv.

Ea îşi lipi capul de braţul lui, simţind nevoia să-l atingă.

— Nu vreau să te fac văduv, dar mă tem că nu am de ales. În ianuarie, doctorul a fost sigur că nu voi supravieţui unei alte ierni. Cu toate astea, mă simt mai puţin obosită decât m-am simţit vreodată. Poate că este consecinţa aerului sărat şi a entuziasmului de a vedea totul. Nu vreau să pierd nimic. Dacă lucrurile se schimbă când plecăm?

— Atunci, vom reveni.

El începu să meargă, şi ea fu conştientă de faptul că el făcea paşi mai mici când era cu ea. Îl privise mergând de-a lungul ţărmului când ea nu era lângă el, iar pasul lui era lung şi apăsat.

— Oraşul ăsta chiar are o cultură pe care nu o poţi găsi în altă parte a statului, îi zise Kit. Există teatre şi o operă. Ai vrea să mergem la un spectacol cât suntem aici?

Ea îi strânse braţul.

— Mi-ar plăcea tare mult. Nu am fost niciodată la teatru.

— Fac mâine aranjamentele.

— Bănuiesc că ai văzut multe piese de teatru şi reprezentaţii la operă, zise ea.

— La Londra, da. Îmi lipsesc aspectele de fineţe ale vieţii englezeşti; este unul dintre motivele pentru care îmi place Galvestonul. Oamenii de aici sunt mai educaţi şi mai bogaţi decât în alte părţi. Ceea ce e regretabil, fiindcă sunt de

părere că în toate oraşele ar trebui să fie un echilibru. Tot aici vei găsi şi cei mai săraci şi murdari amărâţi.

— Ai văzut mare parte din stat? întrebă ea.

— L-am cutreierat în lung şi în lat când am terminat drumul cu vitele. Statul este aşa diferit, că m-a fascinat.

— Dar preferi Anglia.

El se încruntă.

— Nu ştiu dacă prefer Anglia. Ştiu doar că îmi este foarte dor de Ravenleigh.

Ea auzi nostalgia din vocea lui.

— Atunci, ar trebui să te întorci acasă.

El râse.

— Ţi-am mai spus că nu mă aşteaptă nimic acolo.

— Casa ta de acolo seamănă cu vreuna dintre astea? întrebă ea, întinzând braţele pentru a cuprinde casele în stil georgian şi victorian.

— Nici măcar nu aş putea începe să descriu conacul. Este de trei ori – nu, de cinci ori – mai mare decât cea mai mare casă pe care ai găsi-o aici. Prea mulţi servitori ca să-i mai numeri se învârt şi lustruiesc toată mobila şi piesele decorative care sunt în familia noastră de generaţii. Este ca şi cum ai locui într-un muzeu.

— Atunci, nu înţeleg ce te atrage. Mi se pare rece şi neprimitor.

— Nu pot să explic, dar bănuiesc că este în sângele meu.

Ea se opri brusc, şi el se întoarse pentru a se uita la ea.

— Cât suntem aici, ar trebui să vorbeşti cu unul dintre arhitecţi sau constructori şi să construieşti ceva asemănător pentru tine în Fortune, îi sugeră ea.

— Ca să-mi aud propriii paşi de-a lungul holurilor pentru tot restul vieţii? Nu, mulţumesc.

Începu să meargă. Ea îl prinse de braţ şi îl făcu să se întoarcă. Kit ridică dintr-o sprânceană. Deşi vorbiseră ca şi cum ea nu avea să moară, Ashton ştia că era o speranţă falsă şi că realitatea avea să intervină într-o zi, aducând cu ea moartea.

— Eşti un bărbat tânăr. Vei găsi pe cineva cu care să te căsătoreşti.

— Nu o voi căuta, dulceaţă.

Ce bărbat încăpăţânat! Îi venea să-i dea vreo două cu mătura, doar că tăiase toate paiele cât prinsese crabii scăpaţi din găleată.

— Atunci, te vei împiedica de ea.

— Nu.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Christian Montgomery, dacă nu vei găsi pe altcineva, nu te vei căsători şi nu vei întemeia o familie, jur că te voi bântui din mormânt.

În ochii lui se citi tristeţea.

— Mă tem, Ashton, că inevitabilul va veni indiferent de ce fac eu cu restul vieţii mele.

*

Stând întinsă în pat, cu lumina lămpii aproape stinsă, Ashton îşi privea soţul plimbându-se prin dormitor, scoţându-şi lent hainele. Niciodată în viaţa ei nu fusese aşa nervoasă, întrebându-se dacă el avea să dea totul jos, dacă ea ar trebui să-şi scoată rochia.

O noapte de intimitate o făcuse să-şi dorească mai mult. Se gândise să sugereze să înoate noaptea târziu, dar se temea că el ar spune nu, deşi încă nu-i refuzase nimic din ce ceruse. Luna nu îi scotea în evidenţă forma, dar ochii ei se obişnuiseră cu întunericul, şi îi putea vedea silueta.

Uşile balconului erau deschise şi briza caldă sărată intra *în* cameră. Îşi dăduse haina jos. Îl privi cum ieşi pe balcon şi-şi descheie cămaşa. La ce se gândea cât stătea acolo singur? Ar trebui să i se alăture?

Trăgându-şi cămaşa peste cap, intră în cameră şi o aruncă pe un scaun din apropiere. Se aşeză pe marginea patului.

— De ce eşti aşa de nervoasă? întrebă el.

— Nu sunt, răspunse ea, surprinsă să se audă ca şi cum nu avea aer în plămâni.

Deşi el era în umbre, ea îşi putea da seama că îşi întorsese capul ca să se uite la ea.

— Nu te-ai mişcat de când ţi-ai terminat laptele pe care ţi l-am adus.

Ea înghiţi.

— Eu… hmm… mă gândeam, atâta tot.

— La ce? întrebă el cu voce joasă seducătoare care o făcu să simtă fiori.

— La noaptea trecută, mărturisi ea. Mă întrebam dacă oamenii căsătoriţi fac dragoste în fiecare noapte.

— Bănuiesc că depinde de cuplu, zise el, înainte de a se ridica şi de a-şi scoate restul hainelor.

Ei i se tăie răsuflarea când el se întinse lângă ea, ridicându-se într-un cot şi mişcându-şi degetul pe braţul ei.

— În fiecare noapte, în fiecare dimineaţă, în fiecare după-amiază, zise el încet, dacă există chef.

— În timpul zilei? întrebă ea.

Era şocată că se gândea la a face dragoste fără protecţia umbrelor şi mai uimită că-şi dădea seama că gândul o atrăgea; să aibă şansa de a vedea clar mâinile lui Kit mişcându-se pe carnea ei, să privească în ochii lui de un albastru-deschis.

Gura lui ajunse în apropierea urechii ei şi şopti:

— Pasiunea nu are reguli, dulceaţă. O ciupi de lobul urechii. Vrei să-ţi ofer plăcere în seara asta?

Ea închise ochii, şi căldura o copleşi.

— Da.

— Atunci, de ce porţi haine în pat?

— Pentru că nu ştiam că nu există reguli.

— Mmm. Miroşi a leandru, murmură el.

— Am făcut baie cât te-ai ocupat de cai.

Era recunoscătoare că noaptea ascundea roşeaţa care simţea că îi apărea pe chip.

— Deci îţi place săpunul parfumat primit cadou, zise el în timp ce-i deschidea abil cămaşa de noapte. Ar trebui să te aduc înapoi în Galveston când florile înfloresc.

În următoarea primăvară. Ca să le vadă, trebuia să supravieţuiască iernii. Păstră cuvintele lui aproape de inima ei, neîndrăznind să le respingă. În seara asta, cât avea să mai fie cu el, avea să se poarte ca şi cum moartea nu stătea să vină.

Îşi strecură mâinile prin materialul desfăcut, cuprinzându-i coastele şi obligând-o să se aşeze.

— Dă-ţi hainele jos, ordonă el încet.

Ea îşi scoase mâinile din mâneci şi se foi până când cămaşa ajunse la şolduri, apoi mai jos, până o scoase de tot.

— Mult mai bine, zise el în timp ce o întindea pe spate pe saltea. Îi desfăcu părul şi îl întinse pe pernă. Aripi diafane, murmură el. Toţi îngerii au aripi aşa delicate.

Împingând uşor cu genunchiul, îi depărtă coapsele şi se aşeză între ele. Ea aproape că se opri din respirat. Se aşteptase exact la ceea ce îi oferise el în seara precedentă, cunoscând doar cum pieptul lui se apasă peste sânii ei, cum mâinile lui îi mângâiau carnea, cum buzele lui le provocau pe ale ei. Nu anticipase

această poziţie, în care să aibă capacitatea de a-şi apăsa coapsele peste şoldurile lui şi de a-i simţi erecţia pe feminitatea ei. Simţi teamă amestecată cu euforie.

Cu haine care îi separau, avusese aceeaşi poziţie în noaptea nunţii lor, doar că acţiunile îi fuseseră motivate de furie. Îşi trecu degetele prin părul lui, zgâriindu-i cu unghiile scalpul. În noaptea asta, furia nu avea loc în patul lor.

El o sărută uşor pe tâmplă, pe obraz, pe colţul gurii.

— Ai încredere în mine, Ashton, şopti el răguşit, şi te voi duce pe tărâmul plăcerii mai departe decât ai fost în noaptea trecută.

Un fior o străbătu în cascadă.

— Nu ştiu dacă aş supravieţui unei astfel de călătorii.

— O vei face, promise el, apoi îi acoperi posesiv gura cu gura lui.

Avea gust de coniac şi foc; buzele lui erau flămânde, limba insista să exploreze hotarele gurii ei. Mâinile lui îi cuprinseră chipul de parcă se temea că ea s-ar putea opune. Dar ea îşi înfipse degetele în umerii lui şi îi răspunse la sărut cu o fervoare asemănătoare.

Simţi umezeala dintre picioare şi îşi dădu seama că în seara asta avea să cunoască adevărata amploare a iubirii, uniunea corpurilor. Avea să-i ofere tot ce avea de oferit, şi ea avea să accepte cu bucurie.

Se retrase din sărut şi alunecă cu gura pe gâtul ei.

— Ai încredere în mine, zise el.

Un ordin fără sens când ea deja o făcea cu toată inima.

Îi cuprinse sânii, masând blând cu mâna unul din ei, în timp ce pe celălalt îl omagia cu gura, încercuind cu limba sfârcul care se întărea. Ea îşi ridică şoldurile, lipindu-se de abdomenul lui, dorindu-şi ca el să nu fi alunecat în jos, negându-i contactul cu dovada tare a dorinţei lui.

El linse valea dintre sânii ei, apoi porni cu gura lui fierbinte într-o călătorie lentă peste coastele ei şi de-a lungul stomacului. Căldura puse stăpânire pe ea, flăcările lingându-i miezul, creând o nevoie mai puternică decât orice simţise ea înainte. Băgă limba în buricul ei. Ea îşi lipi degetele de capul lui într-un efort de a-l îndemna să revină cu gura la gura ei. Dar el ignoră cererea ei mută şi alunecă mai jos, sărutând carnea sensibilă de pe interiorul fiecărei coapse.

Apoi, cu o provocare blândă, îşi puse gura peste miezul ei intim şi făcu cercuri cu limba peste mugurul de carne al feminităţii ei. Ea tremura pe măsură ce senzaţiile tari o inundau. Mângâierile lui alternau cu suptul, limba lui catifelată intensificând plăcerea.

Degetele ei se încordară şi mai puternic în timp ce corpul ei se arcuia sub el. Nevoia din ea crescu spiralat, dincolo de limite, dincolo de graniţe, până când

crezu că avea să moară.

Culori strălucitoare explodară în spatele pleoapelor ei închise, iar sângele îi vuia în urechi. Îi strigă numele şi îşi arcui spatele în timp ce senzaţiile o duseră în ceea ce ea crezu că era raiul.

Reveni pe pământ, respirând greu, nefiind sigură că avea să se mai poată mişca.

Kit o sărută pe interiorul coapselor, apoi gura lui reveni la gura ei. Îşi lipi buzele de ale ei, lăsând în urmă gustul sărat al propriei cărni în timp ce se îndepărtă uşor de ea şi o penetră cu un deget.

— Încă vibrezi, zise el cu voce liniştită, dar ea auzi mândria lui masculină emanând din el.

— Da? întrebă ea fără aer, întorcându-şi capul uşor pentru a se putea uita la el.

Răspunsul lui fu un geamăt jos de satisfacţie. Ea vru să râdă, dar nu avea forţa. Mâna ei se întoarse de una singură şi îl cuprinse. Simţi cum întregul lui corp se încordă.

— Încă eşti tare, murmură ea.

El o sărută pe locul sensibil de sub ureche, şi îl auzi cum înghite cu dificultate.

— Da.

I se păru că aude o notă de tristeţe în vocea lui. De ce era trist după ce îi oferise aşa multe ei?

Îşi strânse degetele mai mult în jurul lui. El gemu.

— Te rănesc? întrebă ea.

— Doamne, nu! răspunse el, respirând cu dificultate.

— Kit, vreau să ştiu cum se simte să te am în mine.

Kit îşi îngropă chipul în curbura gâtului ei.

— Prima dată, o femeie nu simte prea mult în afară de durere.

— Nu-mi pasă. Vreau să simt întreaga amploare a iubirii, şi, dacă include durere, o voi accepta dacă asta înseamnă să ne unim corpurile. Te iubesc şi vreau să-mi fii soţ în adevăratul sens al cuvântului.

El îşi înălţă capul şi îi mângâie obrazul cu degetele.

— Plângi.

Până în acel moment, ea nu simţise lacrimile.

— De bucurie. Ceea ce îmi oferi mă umple de bucurie, şi cu toate astea mă simt goală. Cred că este din cauză că, deşi am devenit apropiaţi, suntem tot separaţi.

— Uniunea noastră va face despărţirea cu mult mai grea, Ashton.

Ea îi cuprinse maxilarul cu palma ei.

— Nu vreau să mor fără să experimentez cel mai mare dar dintre toate.

— Atunci, îţi voi oferi ceea ce pot.

O sărută cu tandreţe de parcă o săruta pentru prima dată, de parcă nu existase niciun alt moment înainte de acesta, de parcă nu-i oferise niciodată plăcere sau nu-i cunoscuse corpul intim aşa cum o făcuse.

Iubirea se umfla precum vuietul oceanului care se afla chiar dincolo de balconul lor. Când se mişcă şi se aşeză între coapsele ei, ea ştiu că el se afla unde-i era locul, şi, de data asta, el avea să-i ofere ceea ce ea aşteptase înainte.

Instinctul o făcu să îşi ridice şoldurile pentru a-l întâmpina. Cu o singură mişcare sigură, el îşi uni corpul cu al ei. Durerea fu uşoară, probabil pentru că îi oferise deja o plăcere delicioasă.

Ea se desfătă cu lungimea lui tare care o umplea. Simţi cum îl străbate un fior, îi auzi respiraţia precipitată. O sărută pasional, înfometat, apoi se ridică deasupra ei. La început mişcările lui erau uşoare, ca atunci când intri în ocean, testând curentul. Noaptea îi acoperea chipul cu umbre, cu toate astea ea putea să simtă căldura privirii lui asupra ei în timp ce el se mişca în ea, mărind ritmul.

Ea se aşteptase să simtă durerea. Nu se aşteptase să simtă plăcerea din nou. Ashton gemu şi el îşi înteţi mişcările. Mâinile ei se plimbau de-a lungul lui, peste pieptul lui, până când ajunseră pe umeri. Orice ca să rămână ancorată, dar deveni o corabie agitată de furtună.

Tot ceea ce simţise înainte pălea în comparaţie cu ceea ce simţea acum cu fiecare mişcare puternică. Degetele lui făcuseră un miracol, limba lui magie, dar aceste senzaţii depăşeau graniţele pământeşti. Era al ei, complet, absolut, iar ea a lui.

Ea se zvârcoli şi gemu, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta pe măsură ce pasiunea creştea, valuri ondulate care nu se opreau deloc, ci doar creşteau în intensitate, tot mai largi.

Tremura şi simţea tremurul lui, apoi furtuna trecu glorios peste ea, ducând-o în adâncurile pasiunii şi înapoi pe valurile conştiinţei senzuale. Corpul ei se strânse, apoi se arcui, înfigându-şi degetele adânc în umerii lui.

Pierdută în uitare, simţi ultima lui mişcare, apoi se opri, rămânând deasupra ei şi respirând greu.

Ea îşi plimbă mâinile de-a lungul braţelor lui care tremurau, cu muşchii încordaţi şi tensionaţi ca o frânghie gata să se rupă. Se retrase lent şi cu atenţie şi se rostogoli de pe ea, lăsând-o goală din motive pe care nu le înţelegea. Îşi dorise

să stea cu ea pentru totdeauna.

Ashton se întinse pe o parte letargică şi îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Eşti aşa tensionat.

Îşi întoarse capul uşor şi o sărută în fugă pe frunte.

— Du-te la somn, dulceaţă.

Ea îşi coborî mâna.

— Încă eşti tare.

Kit îi cuprinse încheietura şi îi dădu mâna la o parte.

— Dormi.

El se rostogoli, se dădu jos din pat şi dispăru în întunericul balconului, în timp ce ea rămase confuză. De ce plăcerea lăsa o femeie complet relaxată şi un bărbat incredibil de tensionat? Nu aveau să simtă amândoi aceleaşi senzaţii?

Se dădu şi ea jos din pat, trase cearşafurile de pe pat, le puse în jurul ei şi ieşi pe balcon. Putea să vadă doar silueta lui Kit stând în colţul din faţă, strângând balustrada în timp ce se uita la marea din depărtare.

Traversă în tăcere distanţa care-i separă şi îşi lipi mâna de spatele lui. El se încordă, dar nu înainte ca ea să simtă încordarea care exista deja în el.

— Du-te înapoi în pat, zise el cu voce controlată.

Ea îl sărută pe carnea lui dulce şi transpirată.

— Ce am făcut greşit?

— Nimic.

Ea îşi petrecu mâna în jurul braţului ei.

— Nu înţeleg. De ce un bărbat este aşa tensionat după ce a trăit plăcerea în timp ce o femeie…

— Eu nu… Îl auzi cum înghite. Eu nu am simţit plăcerea pe care ai simţit-o tu.

Mâhnirea o lovi când îşi dădu seama că îl dezamăgise. Experienţa ei era inexistentă, în timp ce a lui era amplă. De ce nu-i arătase de ce avea el nevoie de la ea ca să simtă plăcerile dragostei?

— Ce am făcut greşit?

— Ţi-am spus. Nimic.

— Atunci, explică-mi ce ar fi trebuit să fac, ca să ştiu…

— Nimic.

— Atunci, de ce…

— Ashton, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai citit toate cărţile alea medicale, trebuie să ştii ce se întâmplă când un bărbat ajunge în punctul culminant al plăcerii.

Tonul lui tăios o luă prin surprindere. După toată amabilitatea lui, de ce era acum incredibil de furios? Făcu un pas în spate, ştiind răspunsul, dar nevrând să-l audă de la el.

— Spune-mi ce se întâmplă.

El îşi întoarse capul şi se uită urât la ea.

— Nu te umplu doar cu mădularul meu, dulceaţă, ci şi cu sperma mea.

Duritatea lui o nelinişti, dar nici pe departe la fel de mult ca implicaţia ultimelor lui cuvinte.

— Sperma ta, repetă ea slab.

Un fior subit o străbătu, şi trase cearşaful mai bine în jurul ei.

— Aşa că te-ai abţinut. Mi-ai oferit plăcere, dar ţi-ai negat-o ţie.

— În noaptea în care ţi-am cerut să devii soţia mea, am făcut un jurământ personal că nu te voi lăsa însărcinată. Dacă predicţia medicului tău este cât de cât exactă, atunci, copilul meu ar muri cu tine. Nu voi fi responsabil de moartea unei alte persoane inocente.

Ea auzi vântul sudând peste valuri, precum plânsetul unui copil, un copil pe care nu avea să-l ţină niciodată în braţe. În timpul petrecut împreună, nu se gândise nicio clipă la toate costurile şi ramificaţiile acestui aranjament. Simţi cum i se adună lacrimile în ochi şi îi alunecă pe obraji. Gura i se uscă, tuşi.

— Cred că a sosit momentul să mă întorc în Dallas.

— Credeam că vrei să vezi un spectacol, zise el încet.

— Mă tem, dragul meu Kit, că trăiesc un spectacol de prea mult timp. Vreau să mă întorc în Dallas.

El reveni cu atenţia spre ocean.

— Atunci, vom pleca mâine.

Deşi nu o putea vedea, ea încuviinţă din cap. Se căsătorise cu un bărbat care rostea cuvinte înţelepte. Tot ceea ce trăise avea să facă despărţirea de nesuportat.

Capitolul 16

Kit reuşise să-i ofere lui Ashton ceea ce ea îşi dorise cu mult timp în urmă – o inimă frântă.

Nu găsea nicio satisfacţie în realizarea lui. Sufletul îi era sfâşiat de dezgust faţă de el însuşi. Frustrarea îl făcuse să-şi scuipe explicaţia în cea mai crudă manieră. Dacă diavolul nu ar fi avut deja sufletul lui, l-ar fi dat la schimb ca să dea timpul înapoi şi să-i explice amabil, în cuvinte care să îndulcească adevărul.

Stând vizavi de soţia lui în interiorul poştalionului, Kit simţea cum prăpastia dintre ei se adâncea. Ea alesese să se înghesuie între marginea trăsurii şi bărbatul

obez care urcase înaintea ei.

Când Clarisse murise, Kit simţise o singurătate atât de profundă, încât crezuse că avea să rămână pentru totdeauna captiv în fântâna disperării. Acum, îşi ducea soţia foarte vie înapoi la fratele ei şi se temea că nu urma să aibă nici curajul, nici amabilitatea să o lase.

Dumnezeu ştia că nu dorea asta.

Singurătatea îi rodea deja sufletul. Ashton era încă alături de el, dar nu şi cu inima, iar el se întrebă cum avea să supravieţuiască când nu avea să mai poată nici măcar să se uite la ea, să vadă vântul cum îi împrăştie şuviţele de păr în jurul chipului frumos, să îi inspire parfumul dulce de leandru.

Îi cumpărase mai multe săpunuri parfumate şi parfum înainte să plece. Deşi îi făcuse pe plac dându-şi cu un pic de parfum pe gât, în ochii ei nu se vedea bucurie, ci doar resemnare.

Moartea era destinul ei.

Clarisse îi aparţinuse lui Christopher. Deşi Kit acceptase acest fapt, abia acum înţelegea cu adevărat ramificaţiile acelui adevăr. O iubise pe Clarisse, dar era o iubire de tinereţe, o iubire adâncită de refuz.

Sentimentele lui pentru Ashton erau cele ale unui bărbat care se uita la un drum lung, pustiu ce nu avea să mai cunoască vreodată atingerea soarelui sau lumina lunii. Avea să trăiască doar pentru că inima lui continua să bată şi plămânii lui să inspire aer, dar sufletul lui se ofilea deja.

Avea să insiste ca David să nu-l informeze când flacăra vieţii ei avea să se stingă. Ştia că nu avea să poată îndura suferinţa. În mintea lui, ea avea să trăiască pentru totdeauna. Când părul lui avea să devină cenuşiu, avea să-şi imagineze că al ei e argintiu. Când ridurile lui aveau să se adâncească, ar putea să adauge unul sau două la amintirea chipului ei. Doar când moartea avea să vină după el avea să accepte că ea plecase înainte, şi putea doar să spere că ea avea să stea în faţa porţilor raiului aşteptându-l să sosească.

Închise ochii. Se condamnase la iad când turnase mai mult praf în paharul lui Clarisse. După ce avea să plece din Dallas, nu avea să o mai vadă niciodată pe Ashton. Nici în această viaţă, nici în cea de după.

Deschizând ochii, simţi din nou împunsătura regretului – pentru jurământul personal pe care îl făcuse în noaptea în care o ceruse şi pentru lipsa lui de judecată care-i permisese să o rănească. Cu toate astea, amintirea gemetelor, a suspinelor şi a strigătelor ei erau ca un balsam pentru biciuirea mentală pe care şi-o făcuse singur. Avea să poarte aceste sunete cu el pentru tot restul vieţii.

Spera că, în următoarele luni, ea avea să-l ierte şi să şi-l aducă aminte cu

drag, poate cu un pic de iubire, deşi i se părea puţin probabil. O rănise tare prin faptul că nu-i oferise totul.

Dacă ea ar şti cât de mult se rănise pe el însuşi. Niciodată în viaţa lui nu se pierduse aşa mult într-o femeie când îşi unise corpul cu al ei. Niciodată nu se delectase în plăcerea pe care o putea oferi şi nu simţise că aparţinea în asemenea măsură. Până la Ashton, nu-şi dăduse seama că fusese ca un voyeur… implicat, dar distant.

Era ciudat pentru un bărbat de treizeci şi trei ani să descopere că nu făcuse niciodată dragoste. Crease pasiune, asta da. Trezise pasiune, cu siguranţă, dar inima lui privise de la depărtare, de la o distanţă sigură.

Acum, nu mai era în siguranţă. Durerea era insuportabilă. Dumnezeu să-l ajute, nu cunoscuse niciodată o asemenea durere şi mereu crezuse că trăise ce era mai rău. Începea să-şi dea seama că nu trăise nimic.

Privi cu dor spre Ashton, rezistând dorinţei de a se întinde şi de a-i lua mâna în a lui, preţuind atingerea ei – încă o amintire pe care să o păstreze şi să o ia cu el la bătrâneţe.

Cu capul plecat, ea se uita fix la mâinile strânse în poală, de parcă erau singurul lucru care exista în viaţa ei. Îl exclusese complet, absolut. Ar fi putut să creadă că ultima lună nu existase dacă inima nu l-ar fi contrazis. Inimă ce refuza să uite un singur moment petrecut cu ea de când o văzuse prima dată pe veranda doamnei Gurney.

Amintirile despre Clarisse erau ca nişte portrete antice, pălind de-a lungul timpului până când ajunseseră nişte văluri umbroase. Habar nu avea cum să păstreze vii amintirile despre Ashton. Ştia doar că ea era tot ce conta.

— Ratezi peisajul, zise el încet, amintindu-şi cât se bucurase pe drumul spre Galveston, cât de mult îşi dorise să vadă totul.

Ea ridică privirea spre el, şi tristeţea din ochii el fu ca un pumnal în inima lui.

— L-am mai văzut, zise ea moale.

— Este un pic diferit. Suntem pe un alt drum. Sunt mai mulţi copaci, mai multă verdeaţă.

Ea îşi coborî privirea, şi el văzu cum i se albesc degetele. Se întinse, puse mâna peste ale ei şi rămase surprins să le simtă reci.

— Vino aici, îi ceru el.

Ea clătină uşor din cap.

— Ashton, voi face o scenă dacă este nevoie.

Ea încuviinţă din cap. Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet ce dispăru

repede. Îşi puse mâinile pe talia ei, ajutând-o să-şi păstreze echilibrul în timp ce ea venea să stea lângă el. Îşi petrecu apoi un braţ în jurul ei şi o trase lângă el, îi cuprinse chipul şi-l ascunse în curbura umărului său. Îşi plecă uşor capul şi şopti:

— Nu am vrut niciodată să te rănesc.

— Ştiu, dar ţi-am adus atâta nefericire.

— Nu tu, dulceaţă. Soarta conspiră împotriva mea. Tu nu ai niciun control asupra destinului sau asupra inimii mele.

Îl auzi pe bărbatul obez pufnind. Ridică ochii şi-l văzu dormind. O reuşită uimitoare, ţinând cont de huruitul trăsurii. Privi în jos spre Ashton.

— Poate că ar trebui să încerci şi tu să dormi.

— Nu sunt obosită.

El încuviinţă din cap, recunoscător să o aibă lângă el. Cum oare avea să găsească puterea să o lase în Dallas? Cumva, trebuia şi avea să o facă. Nu întorsese încă spatele unei obligaţii şi să o ţină lângă el ar fi însemnat doar să sporească suferinţa ei de la final.

Vinovăţia era un stăpân neiertător şi crud.

Un foc de armă bubui, şi Kit auzi ecoul copitelor tropăind. Înjură cu voce tare, folosind cuvinte vulgare pe care nu le rostise niciodată în faţa unei doamne. Calul lui era legat la spatele diligenţei, iar puşca se afla în şaua de pe diligenţă. Diligenţa mări viteza. Kit o trase pe Ashton mai strâns lângă el.

Bărbatul obez se trezi tresărind şi scotoci prin haine, scoţând un săculeţ cu bani din jurul taliei şi băgându-l sub scaun.

— Ce se întâmplă? întrebă Ashton.

— Hoţi, fără îndoială, zise liniştit Kit, cu voce calmă, în timp ce în mintea lui derula scenariile nefavorabile.

— Biciul nu pare să-i oprească, sublinie tovarăşul lor în timp ce diligenţa se legăna fără milă.

— Da, aşa se pare, răspunse Kit când se auziră alte focuri de armă.

— Ultima diligenţă cu care am fost s-a rostogolit de trei ori şi nu mergea la fel de repede. De ce dracului nu opreşte?

Bărbatul se întinse şi lovi în plafon.

Kit auzi un hârşâit. Fără îndoială, bărbatul care avea puşca încerca să se poziţioneze mai bine. Riposta unei arme explodă deasupra, urmată la scurt timp de un ţipăt. Un obiect trecu repede pe lângă fereastră.

Ashton ţipă şi îşi lipi chipul de umărul lui Kit.

— Ala era un om, şopti ea.

O simţi cum tremură incontrolabil. Se uită la bărbatul care stătea în faţa lui.

— Ai o armă?

Bărbatul încuviinţă din cap şi scoase din haină un pistol de buzunar. Kit înjură în gând. De mare ajutor avea să-i fie chestia aia micuţă! Avea nevoie de puşca lui.

O îndepărtă cu blândeţe pe Ashton de pe el. Auzi zgomotul unei ricoşări. Lemnul de la fereastra uşii se despică.

— Vreau să te întinzi pe podea.

În ochii ei mari citea frica.

— Se aude ca şi cum se apropie. Vei fi mai în siguranţă într-o poziţie mai joasă, îi explică el.

Tovarăşul lor începu să alunece de pe scaun. Kit îl împinse la locul lui.

— Nu este loc pentru doi.

— Doar nu te aştepţi să stau ca ţintă.

— Mă aştept să fii atent şi să foloseşti arma dacă vreunul dintre proscrişi ajunge suficient de aproape de trăsură încât arma ta să ne fie de ajutor.

Bărbatul îi întinse arma lui Kit.

— Poţi să o iei tu.

— Eu nu voi fi aici.

Ashton strânse cămaşa lui Kit.

— Unde te duci?

— Vizitiul are doar un om cu el acolo sus. Trebuie să îmi dau seama dacă este mai bine să ne oprim sau să continuăm cu viteză extrem de mare. O trase mai aproape. Am nevoie să te ştiu pe podea, ca să nu-mi fac griji.

— Kit…

— Ne certăm despre asta mai târziu, zise el ferm în timp ce o îndemna spre podea.

Ea se uită în sus la el cu nişte ochi incredibil de albaştri. Avea aşa multe să îi spună.

— Ţine capul jos.

Inspirând adânc, Kit puse mâna pe zăvor. Dumnezeule, se expunea pericolului, *dar nu vedea* altă opţiune. Deschise uşa. Vântul o prinse şi o trânti de lateralul trăsurii. Kit privi afară. Opt călăreţi. La dracu’!

Întinzându-se, apucă partea de sus a deschiderii uşii cu o mână şi cu cealaltă mână deschiderea ferestrei cea mai apropiate de partea din faţă a trăsurii. Scoase un picior şi îşi sprijini talpa de colţul ferestrei. Auzi un glonţ zburând pe lângă urechea sa şi ridică din umeri, de parcă acea acţiune nesemnificativă îl putea proteja. Lemnul din apropierea mâinii lui se despică.

Dacă ar fi crezut că bărbaţii care-i urmăreau i-ar lăsa soţia în pace, ar fi strigat la vizitiu să oprească nenorocita de trăsură şi ar fi stat înăuntru.

Cu muşchii încordaţi, se ridică şi se prinse de plafon în timp ce îşi mişcă celălalt picior pe fereastră. Vizitiul întoarse capul.

— Ce dracu’ crezi că faci?

— Vin în ajutor. Sunt şerif, strigă Kit peste zgomotul copitelor şi huruitul roţilor.

Se aruncă şi ajunse la şaua sa, pe care o legase într-un colţ înainte de a porni în călătorie. Scoase puşca din teaca ei.

Calul lui era o ţintă tentantă, ştia asta. Era surprins că atacatorii nu-l împuşcaseră încă. Greutatea unui cal mort ar fi încetinit diligenţa.

Stând jos, înaintă sprijinindu-se pe coate. Blestemându-şi poziţia precară, ajunse la margine, ţinti puşca la frânghia care îl lega pe Lancelot de diligenţă şi trase trei gloanţe într-o succesiune rapidă. Animalul eliberat se îndepărtă la galop de trăsură, îndreptându-se spre copacii deşi care se aflau pe marginea drumului.

Dând înapoi, Kit aduse la acelaşi nivel puşca şi trase spre călăreţii care urmăreau în viteză diligenţa. Un bărbat căzu de pe calul său. Kit trase rapid din nou, dărâmând un al bărbat, apoi se ascunse în spatele bagajelor pentru a evita gloanţele care zburau. Îl auzi pe vizitiu strigând. Se uită în spate. Bărbatul îşi strânse umărul pentru scurt timp, apoi îndemnă cei şase cai extenuaţi mai departe.

Kit ochi următoarea ţintă, bărbatul care părea să le fie şef. Trăsura care se zgâlţâia făcea dificil să ţină puşca nemişcată. Apăsă lent pe trăgaci. Victima lui urlă şi îşi prinse braţul. Din păcate, dădu şi pinteni calului, făcându-l să mărească viteza.

— Avem un nenorocit de copac în drum! strigă vizitiul.

Kit privi peste umăr şi îl văzu pe vizitiu lăsându-se pe spate şi trăgând puternic de hăţuri. Auzi explozia, simţi o durere ascuţită lovindu-l în tâmplă şi nu putu împiedica întunericul să pună stăpânire pe el.

Capitolul 17

În vreme ce mergea pe strada prăfuită din Fortune, Christopher Montgomery credea că ştia la ce să se aştepte în Texas. Până la urmă, când Kit îşi punea ceva în minte, putea să facă un portret detaliat din cuvinte, şi fratele lui îi scrisese deseori despre viaţa sa în noua lui casă. Kit îi povestise multe în scrisorile lui.

Christopher se oprise pe la închisoare, surprins să o găsească încuiată.

Privise prin ferestre şi se asigurase că nu era nimeni înăuntru. Spera că Kit nu urmărea vreun proscris mişel. Nu era acum momentul ca fratele lui să moară.

Păşi pe trotuarul de lemn. Răsuna cu paşi grei ai altor bărbaţi, dar Christopher învăţase de la o vârstă fragedă să meargă fără zgomot şi cu demnitate. Conştient de oamenii care se uitau la el, rezistă dorinţei de a da de înţeles cuiva că îi observa. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu batista. Un bărbat putea să moară doar de la căldură în acest stat, un mic detaliu despre care Kit uitase să menţioneze, alături de praf, ţânţari şi aerul care atârna greu, cu o umezeală sufocantă. Christopher intră în cârciumă. În ciuda faptului că era mijlocul după-amiezii, localul era plin cu bărbaţi care stăteau la mese, beau şi jucau cărţi.

— Wyndhaven?

Se întoarse şi se simţi uşurat când văzu un chip familiar.

— Bainbridge.

Sprijinindu-se puternic în baston, Harrison Bainbridge veni spre el. Lui Christopher nu-i plăcuse deloc să audă de nefericitul accident al lui Bainbridge.

Bainbridge îi luă mâna ferm şi o strânse viguros.

— Dumnezeule, ce-l aduce pe vicontele Wyndhaven la uşa mea?

— Încerc să dau de Kit. Nu era în biroul lui, aşa că m-am gândit că ar putea fi aici.

Pe chipul lui Bainbridge se citi surpriza.

— De fapt, este în Galveston.

— În Galveston? Christopher râse de ironia vieţii. Dar nava noastră a ancorat acolo.

— A noastră? întrebă Bainbridge.

Christopher îşi blestemă limba proastă. Trebuia să ţină minte să aibă grijă, ca să evite pe viitor minciunile.

— Mi-am adus valetul, desigur.

Bainbridge încuviinţă politicos din cap, dar în ochii lui se vedea scepticismul.

— Desigur. Vrei să bei ceva?

— Invitaţia sună minunat. Vin de Porto, dacă ai.

Bainbridge râse din toată inima.

— Nu am. Pocni din degete, şi o femeie tânără se opri din mers în cârciumă. Lorna, adu-mi o sticlă de whisky şi două pahare. Bainbridge flutură mâna spre o masă liberă în colţ. Hai să stăm acolo!

Christopher luă un scaun şi îşi feri privirea din respect pentru prietenul

fratelui său. Nu dorea să-l facă pe Bainbridge să se simtă inconfortabil cu prezenţa lui, şi şi-l amintea ca fiind un bărbat mândru. Nu voia să-l pună într-o situaţie stânjenitoare fiind martor la încercarea lui stângace de a se aşeza.

Christopher privi la femeia care venea agale, ochii ei străluceau şi zâmbetul i se lărgi când îl văzu. Puse whisky-ul şi paharele pe masă, apoi se aşeză lângă el. Parfumul ei era prea puternic, aproape acoperind mirosul de tutun şi alcool.

— Nu credeam că ai să vii să mă vezi acum, că te-ai căsătorit, zise ea în timp ce îşi plimba degetele pe umărul lui.

— Lorna, acest bărbat nu este şeriful. Este fratele lui, explică Bainbridge.

Trăsăturile ei se boţiră de dezamăgire.

— Oh. Dar arată exact ca şeriful.

— Nu dacă te uiţi de suficient de aproape, o asigură Bainbridge.

Ea miji ochii, şi Christopher rezistă dorinţei de a se foi.

— Cred că ai dreptate, zise femeia. Arată un pic cam dandy, nu-i aşa?

Christopher tuşi.

— Nu sunt obişnuit să se vorbească despre mine ca şi cum nu aş fi prezent.

Bainbridge chicoti.

— Va trebui să-i arăţi un pic mai mult respect, Lorna. Este viconte, într-o zi va deveni conte.

— Cum de îţi tot schimbi numele? întrebă ea, încruntată.

Clătinând din cap, Bainbridge zise cu blândeţe:

— Las-o baltă, Lorna! Ocupă-te de ceilalţi clienţi ai mei. Trebuie să vorbesc cu el în privat.

De cum plecă, Christopher mormăi:

— Kit s-a însurat.

Cuvintele ieşiră ca o constatare. Bănuise şi el asta, dar nu îndrăznise să se încreadă în instinctele lui.

— Ştiai, zise Bainbridge în timp ce umplea paharele. Kit mi-a zis că voi doi vă ştiţi deseori gândurile unul altuia.

— Am simţit că este îndrăgostit.

Bainbridge îşi mută privirea la Christopher.

— Îndrăgostit? Eşti sigur?

— Destul de sigur.

Christopher arătă spre pahar, umplut până la buza de sus cu whisky care acum se vărsa peste margine, creând o cascadă.

— Ai pus prea mult.

— La dracu’! Bainbridge trânti sticla pe masă. Când ai simţit asta?

— Cu ceva timp în urmă. Nu-mi aduc exact aminte când, cu câteva zile în urmă, poate vreo două săptămâni. Dar ştiu şi că este nefericit.

— Normal că nu-i fericit. L-am avertizat să nu se înhame la căsătoria asta. Bainbridge ridică paharul şi dădu pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului. Soţia lui este pe moarte.

Christopher oftă adânc.

— Atunci, de ce s-a însurat cu ea? Ridică o mână. Nu este nevoie să-mi răspunzi. Fratele meu are obiceiul de a juca rolul bunului samaritean. Păcat că nu i-a arătat niciodată această parte din el tatii.

— Este şi mai păcat că s-a legat cu jurăminte care-i provoacă aşa suferinţă, zise Bainbridge.

Christopher ascultă povestea căsătoriei fratelui său cu un amestec de tristeţe pentru toate suferinţele pe care fratele lui avea să le îndure şi uşurare pentru că, la sfârşit, rezultatul avea să fie spre binele lui.

— Aşa că a dus-o pe Ashton în Galveston pentru luna de miere, de parcă faptul că a acceptat-o ca mireasă nu era un sacrificiu suficient, termină Bainbridge.

— Nu i-am simţit prezenţa când am fost în Galveston, dar asta nu-i ceva neobişnuit. Se pare că nu putem controla ce simţim unul de la celălalt.

— Cu toate astea, nu-mi place să aud că s-a îndrăgostit de Ashton. După Clarisse…

Bainbridge se opri brusc, arătând vizibil inconfortabil.

— Ştiu ce a simţit fratele meu pentru Clarisse. Dumnezeule, are grijă să aibă flori proaspete pe mormântul ei în fiecare zi.

— Deci acolo se duc toţi banii lui, murmură Bainbridge. Nu spune niciodată.

— A comandat şi o statuie de marmură a unui înger păzitor, pentru ea. Este superbă, o adevărată operă de artă. Sunt convins că a plătit mult pe ea.

— Kit nu te-a trădat niciodată, Wyndhaven.

Christopher îşi invidiase mereu fratele pentru prieteniile pe care le dezvoltase, care le permiteau celor la care ţinea să-l apere necondiţionat, dar şi să-i spună pe numele mic.

— Nu am crezut niciodată că a făcut-o sau că ar fi făcut-o. Fratele meu este un bărbat de onoare, indiferent de ce a crezut tata.

Bainbridge miji ochii.

— Ce te aduce aici?

— Am nişte veşti de împărtăşit, şi am crezut că cel mai bine e să i le dau în

persoană.

— Sper că nu veşti proaste.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur cum le va lua Kit. În jurul lui se instală neliniştea. Ai vreo idee când a plănuit Kit să se întoarcă?

— Ştiu doar că urma să o ducă pe Ashton în Dallas înainte de a reveni în Fortune. Bănuiesc că se poate întoarce oricând.

Christopher oftă.

— Atunci, presupun că cel mai bun plan de acţiune ar fi să aştept pur şi simplu aici. Se ridică. Dacă mă scuzi, trebuie să mai verific nişte lucruri. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bainbridge.

— Trebuie să vii la mine acasă şi să le cunoşti pe soţia şi pe fiicele mele.

— Dacă timpul o permite, mi-ar plăcea.

Încuviinţă de formă din cap şi ieşi din cârciumă.

Căldura interminabilă suflă peste el. Kit fusese trimis în iad. De parcă vremea nu era suficient de îngrozitoare, dacă nu se înşela, nu existau teatre, muzee sau orice să semene cu civilizaţia pe kilometri întregi. Lui Kit îi plăcuse aşa mult arta.

Christopher mergea pe trotuar spre capătul sudic al oraşului, unde luase o cameră la o pensiune. Deşi era un local elegant, nu era genul de han în care era el obişnuit să stea când călătorea. Dar, de fapt, puţine lucruri îi erau familiare. Avea să se bucure să plece de acolo.

Trecu de magazinul cu de toate. Fără vreun avertisment, o durere ascuţită îl săgetă între tâmple. Închizând ochii din cauza agoniei, se împiedică şi se sprijini de clădire. Respirând greu, aşteptă ca suferinţa să treacă.

— Abia a trecut miezul zilei şi tu eşti deja beat, se auzi o voce feminină ascuţită certându-l.

Forţându-se să deschidă ochii, îşi întoarse uşor capul şi văzu o femeie stând lângă el, cu mâna prinsă în jurul încheieturii unei fete tinere, în timp ce cu degetele de la cealaltă mână ţinea strâns un băiat de ureche.

— Te-am văzut venind dinspre cârciumă, zise femeia, cu ochii albaştri acuzatori. Nu ştiu de ce oamenii din oraşul ăsta te-au crezut potrivit pentru poziţia de şerif sau de ce aş cere eu ajutorul unui afemeiat pentru problema asta. Probabil pentru că nu am de ales.

Fără să dea drumul urechii băiatului, îl aruncă spre Christopher.

— Au! Au! Au! ţipă băiatul, strâmbându-se de durere.

— Vreau să-l închizi o noapte, ordonă femeia.

Christopher îşi dădu tardiv seama că îl confundase cu Kit.

— Scuzele mele, doamnă, dar eu nu pot…

— Ba sigur că poţi, şi ai face bine să-l închizi. Ia-l!

Părul blond al femeii era dezordonat, desprins din cocul strâns bine, iar ochii ei fulgerau cu furie şi sfidare. Hotărând că abordarea cea mai bună ar fi aceea cu cea mai mică rezistenţă, Christopher cuprinse braţul tânărului şi îl îndepărtă de riscul de a mai fi rănit. Scorpia nu părea să aibă chef să accepte adevărul. Se îndreptă, recunoscător că durerea din tâmpla lui se oprise într-un final.

— Ce a făcut?

— Descheia corsajul lui Lauren a mea, încerca să… Femeia roşi. Să profite de inocenţa ei. Are doar paisprezece ani.

El încuviinţă repede din cap.

— Mă voi ocupa imediat de problemă.

— Ai grijă să o faci, altfel jur că voi cere consiliului oraşului să te dea afară din funcţie.

Plecă, trăgându-şi după ea fiica, o fată care se uită peste umăr şi-i aruncă băiatului o privire disperată.

— Cine era zgripţuroaica? întrebă Christopher pe nimeni în mod special.

— Văduva Fairfield, răspunse băiatul.

Christopher îşi mută atenţia asupra băiatului.

— Câţi ani ai, băiete?

Băiatul îşi ridică semeţ bărbia.

— Cincisprezece, şi nu îmi e frică de închisoare.

— Nu te bag la închisoare fiindcă ai fost curios, dar aşteaptă până faci şaisprezece ani ca să desfaci alte corsaje. Asigură-te că fata este mai mare sau dispusă să ia bani ca să-ţi satisfaci curiozitatea firească. Christopher îi dădu drumul. Acum, dispari.

Privi cum băiatul o ia la fugă. Amuzat de situaţie, Christopher traversă strada prăfuită. În Anglia, nu avusese niciodată ocazia să fie confundat cu Kit. Rareori se aventurau în aceleaşi cercuri sociale. Se simţise ciudat să i se vorbească de parcă nu ar fi fost mai mult de un şobolan dintr-o rigolă, dar era ceva cu care sigur s-ar obişnui.

Intră în pensiune şi se îndreptă spre camera pe care o luase, la primul etaj, pe colţ, cu vedere spre stradă. Deschise silenţios uşa şi intră în dormitorul pe care începea deja să-l deteste.

Privind afară, tatăl lui stătea într-un scaun tapiţat cu catifea roşie lângă fereastră.

— Vine? întrebă acesta.

Rostea cuvintele cu dificultate, din cauza celui de al doilea infarct pe care îl suferise pe corabie când veniseră încoace. Primul incident avusese loc la Ravenleigh. Christopher contestase ideea de a-şi lua tatăl cu el, dar bărbatul în vârstă îşi revenise remarcabil. Christopher fusese suficient de naiv încât să creadă că avea să se simtă în continuare bine, şi, când tatăl lui insistase cu încăpăţânare să vină, nu îl lăsase inima să-i refuze cererea.

Se duse lângă tatăl lui. Din obişnuinţă, îşi puse mâinile la spate, aşa cum acesta îl învăţase.

— Se pare că Kit s-a căsătorit. Este în Galveston, în luna de miere.

Tatăl lui ridică privirea spre el, lent şi dureros.

— Nu-i… spune.

Mila pentru bătrân se trezi în Christopher. Fusese de acord să păstreze secretul asupra prezenţei tatălui, pentru a nu-l pune într-o situaţie jenantă dezvăluindu-i starea de sănătate. Bărbatul era incredibil de mândru. Mereu fusese aşa.

— Are dreptul să ştie, tată.

— Naiba să te ia!

Tatăl lui se întoarse în altă direcţie.

Christopher oftă melancolic. Nu era nicio îndoială că-i trimitea la naiba pe toţi.

Capitolul 18

Ashton îşi amintea vag cum diligenţa se rostogolise peste margine, trântind-o fără milă şi făcând-o să alunece peste podea spre uşa deschisă…

Dar nu-şi amintea cum fusese aruncată, cum aterizase într-un tufiş doar cu vânătăi şi nimic rupt sau cum reuşise să-l găsească pe Kit. Era inconştient şi îi curgea sânge dintr-o tăietură adâncă lângă tâmplă, pătându-i părul. Slavă Cerului că frunzele din zona asta erau dese, şi ea trebuise să-l împingă doar o scurtă distanţă pentru a-l ascunde sub tufiş.

Era întinsă lângă el, încercând să-i ascundă pe amândoi de bărbaţii care cotrobăiau în apropierea diligenţei ce era întinsă pe o parte. Trăsese nişte crengi lângă ea pentru a fi mai feriţi. În curând, avea să se lase întunericul, care avea să le sporească protecţia.

Cât putu de încet, rupse o bucată din jupă şi o ţinu presată de capul lui Kit. Simţea cum sângele lui cald curgea prin cârpă. Sângerarea nu avea să se oprească niciodată? Citise undeva că trebuia să aplici presiune pentru a opri

sângerarea şi se forţă să o facă. Ştia că o rană la cap sângera mult, dar nu-şi amintea motivele. Gândurile ei erau împrăştiate precum bagajul care fusese prins deasupra diligenţei.

Se luptă cu panica şi cu teama ce ameninţau să o consume. Ştia şi că trebuia să-l trezească repede, pentru că nu încăpea îndoială că se lovise la cap, dar nu putea să rişte ca el să facă vreun zgomot până nu plecau hoţii. De ce nu luau ce voiau şi să plece?

— Hei, Jasper, mai este unul aici, înăuntru, dar cred că a murit.

— La dracu', Morton, nu mă interesează nimeni din trăsură. Îl vreau pe bărbatul care stătea deasupra.

— Vizitiul este acolo, dar are capul spart, zise Morton.

— Nu vizitiul, idiotule, zise Jasper. Jur că nu ai nimic sub pălăria aia a ta în afară de păr. Mă interesează bărbatul care trăgea la noi. Îţi garantez că era şeriful de care am dat în Fortune.

Ashton simţi fiori de teamă pe şira spinării şi îşi încetini respiraţia. O criză de tuse izbucnită acum i-ar condamna pe amândoi.

— Dar zicea că nu foloseşte o armă, sublinie Morton.

— Zicea că nu poartă una! urlă Jasper, şi Ashton auzi un bufnet. Era clar că aruncase cu ceva într-un copac, în furia şi frustrarea lui. O puşcă nu e ceva de purtat, şi sunt foarte sigur că trăgea cu ea ca unul care ştie să o folosească. Mi-a omorât doi oameni şi a tras şi în mine. Vreau să-l găsiţi. Mort sau viu, îl întind momeală pentru vulturi.

Ashton simţi un junghi în inimă, întrebându-se dacă aceşti oameni erau cei pe care Kit îi gonise când încercau să ciuruiască o podea. Acum, şeful lor părea să aibă intenţia de a-l omorî lent şi dureros.

— Cred că-i mort, Jasper. Te-am văzut când l-ai împuşcat, zise Morton.

— Îi vreau corpul! zise Jasper. Găsiţi-i nenorocitul de cadavru, ca să ştiu că-i mort.

— Ne-am putea distra mai bine cu el dacă ar fi viu, zise cineva.

— Cu siguranţă am putea, admise Jasper, şi o vom face, dar trebuie să-l găsiţi mai întâi! Aşa că terminaţi cu îndrugatul de verzi şi uscate şi începeţi să-l căutaţi.

Kit îşi întoarse capul şi gemu. Ashton îşi puse mâna tremurândă peste gura lui, îşi lipi buzele de urechea lui şi zise încet:

— Şşştt. Şşştt.

— Hei! urlă un alt bărbat. Ia uite ce am găsit ascuns în tufişuri.

Inima lui Ashton se lovi de coaste şi gâtul i se strânse. Închise ochii de

parcă, dacă nu îi vedea pe ticăloşi, nici ei nu aveau să o vadă. Auzi crengile trosnind şi frunzele foşnind când cineva dădu un tufiş la o parte. Îşi ţinu răsuflarea.

— Ce ai găsit? Este şeriful?

— Nu, este cutia cu obiecte de valoare.

Ashton tresări când se auzi un foc de armă în apropiere.

— Şi uite aici. Plină de bani, exact cum am auzit că va fi. Chiar a fost o idee bună, Jasper, să tai copacul ca să blochezi drumul.

— Asta pentru că sunt deştept, motiv pentru care vă conduc pe voi, adunătură de inutili. Nu am vrut să risc ca vizitiul să nu oprească, aşa că i-am oferit un motiv întemeiat să o facă. Acum, începe să împarţi banii în mod egal, zise Jasper. Toţi ceilalţi căutaţi-l pe şerif.

Ashton auzi oamenii controlând prin tufişuri şi frunziş. Cât putea să treacă până când ea şi Kit aveau să fie descoperiţi? Nu-şi putea da seama de gravitatea rănii lui cât oamenii aceia îngrozitori umblau prin jur.

— Măi, măi, măi, ce avem noi aici? întrebă unul din ei. Geanta asta are haine de femeie.

Lui Ashton i se strânse stomacul. Deşi era mai îngrijorată de ce i-ar face lui Kit, îşi dădu seama şi că nu aveau să fie deloc amabili cu ea. Nu suporta gândul de a fi atinsă de vreunul dintre acei bărbaţi.

— Crezi că a fost în diligenţă o femeie, care poate l-a ajutat pe şerif să scape? întrebă Morton.

— Ori asta, ori cineva are nişte obiceiuri ciudate cu hainele. La dracu’! scuipă Jasper. Nu se văd deloc urme, dar nu cred că au ajuns departe. Urcaţi pe cai. Ei merg pe jos, iar el e rănit. Ar trebui să-i găsim înainte să apună soarele.

Ashton auzi caii nechezând, apoi tropotul copitelor pe pământul tare. Îşi lipi obrazul de al lui Kit. Se întrebă cât de temeinic aveau să caute răufăcătorii şi pentru cât timp. Trebuia să găsească un loc mai sigur în care să-l ascundă pe Kit.

Nu-i păsa de ea. Timpul ei era oricum limitat, dar el avea toată viaţa înainte. Intenţiona să se asigure că urma să trăiască pentru a se bucura de fiecare moment.

*

Kit se trezi ameţit, capul îl durea atât de tare, încât era convins că avea să moară. Era surprins că nu era deja mort. Durerea reuşise însă să-l orbească. Tot ce vedea erau umbre neclare, gri şi negre, mişcându-se şi învârtindu-se.

Gura i se uscase şi îl furnica. Înghiţi fierea care-i ardea gâtul. Îi era greaţă, şi

trebuia să o găsească pe Ashton. Nu ar trebui să umble pe ţărm de una singură sau să se avânte în apă când nu ştia să înoate.

— Stai întins, ordonă o voce blândă.

— Sunt orb, hârâi el.

— Nu cred. Suntem într-o peşteră. Este foarte întuneric aici, pentru că este noapte. Bărbaţii care urmăreau diligenţă te caută.

O durere discordantă îi vibra în tâmple în timp ce stătea întins pe spate pe pământul tare, încercând să-şi aducă aminte ce se întâmplase.

— I-a deranjat că i-am omorât.

— Nu cei morţi te caută, ci cei vii.

— Răufăcătorii vii pot fi un pic mai periculoşi.

El auzi un râs înfundat.

— Mă tachinezi?

Nu credea asta, dar cuvintele îi împunseră mintea de cum le rosti. Ce-i spusese?

— Apă?

— Este apă în bidon.

Îi auzi mişcările, simţi cum ea îi înalţă uşor capul şi cum bidonul îi atinge buzele. Apa era rece şi incredibil de bine-venită, dar se limită la câteva guri, temându-se că avea să-i fie rău. Cu o mână slăbită, îndepărtă bidonul.

— Bea.

— Am băut deja. Am găsit nişte carne. Vrei?

Nimic nu i se păruse vreodată mai puţin apetisant, deşi în acest moment simplul gând la cele mai bune prăjituri din toată Anglia îi făceau greaţă. Voia doar să doarmă.

— Nu.

Simţi buze dulci atingându-i obrazul şi stropi alunecând pe maxilar.

— Kit, îmi este aşa teamă.

Bâjbâi prin întuneric şi găsi mâna lui Ashton. O duse la buze şi trecu cu gura peste degetele ei slabe.

— Eşti mai puternică decât crezi, dulceaţă.

Din păcate, el era slab, prea slab să evite uitarea stării de inconştienţă.

Ashton studie silueta soţului ei. Nu îndrăznea să facă un foc, iar stelele şi razele lunii ofereau aşa puţină lumină. Cuvintele lui de mai devreme nu aveau prea mult sens. Lovitura de la cap îi zăpăcise probabil creierul. Putea doar să spere că nu suferise o comoţie sau că lovitura nu provocase daune permanente abilităţii lui de a raţiona. Avea să trebuiască să-l trezească periodic, ca să nu intre

într-un somn profund şi de durată.

În această după-amiază, mândria şi teama se luptaseră în ea. Mândria că el avusese curajul să înfrunte atacatorii, deşi nu avea mari şanse. O teamă copleşitoare că aveau să-l omoare.

Se gândi la cei trei oameni nevinovaţi care muriseră astăzi: bărbatul care fusese în interiorul diligenţei, vizitiul şi bărbatul care călătorea cu el. Nici măcar nu le ştia numele şi nu avusese timp să-i îngroape decent.

Tremura. Peştera îi amintea de un mormânt, rece şi umed. Erau în apropierea intrării, unde aerul era mai proaspăt. Dacă auzea pe cineva apropiindu-se, avea să-l tragă pe Kit în interiorul peşterii.

Stomacul ei bolborosi. Carnea fusese mai puţin decât satisfăcătoare, dar era ceva de ronţăit pe durata nopţii. A doua zi trebuia să găsească o cale de a folosi puşca lui Kit. O găsise şi o folosise pe post de baston ca să se sprijine cât el se sprijinea pe ea, în timp ce se îndepărtau de diligenţă.

Era norocoasă că el rămăsese conştient o vreme. Odată ajunşi în peşteră, se prăbuşise de parcă aşteptase doar să ajungă la destinaţie.

Îl auzi bolborosind şi reveni cu atenţia la el. O parte din inima ei îşi dorea să nu se fi căsătorit niciodată cu el, dar nu ar fi dat la schimb nici măcar un singur moment din timpul petrecut împreună pentru promisiunea imortalităţii. Nu regreta ultima lor noapte împreună. Nu se simţise niciodată aşa completă. Iubirea ei pentru el depăşise toate barierele, fizice şi emoţionale.

Regreta doar că el plătise un preţ aşa mare pentru generozitatea lui. Dar, până la urmă, el nu putuse să-i ofere totul, pentru că ea nu-i putea oferi nimic, nimic altceva decât promisiuni în vânt. Durerea o sfâşia. Dacă el se agăţa de orice amintire despre ea, amintirile aveau să fie toate dulci-amărui. Îşi dorea să-i poată da o parte din tot ce îi oferise el.

Îi mângâie obrazul cu degetele, dorindu-şi să-i ofere alinare. Sângerarea se oprise, şi ea îi înfăşurase în jurul capului o bucată din jupa ei. Ce norocoşi erau că glonţul doar îl zgâriase!

— Clarisse? zise el.

Inima ei se încordă nemilos când el şopti numele altei femei. Ea se aplecă şi se forţă să împingă cuvintele dureroase peste nodul din gât:

— Sunt aici.

El se încruntă.

— Nu poţi fi aici. Te-am omorât.

Ea rămase nemişcată, un vânt de gheaţă părând să adie peste corpul ei, provocând un fior amorţitor adânc în ea. Îi cuprinse chipul cu degetele care

dintr-odată erau reci. Omul acesta era soţul ei, Kit al ei, iubirea ei. Cu siguranţă, delirul era de vină pentru ceea ce spunea.

— Nu, nu, nu m-ai omorât. Eram bolnavă…

— Cred că Christopher bănuieşte ce am făcut, dar nu-i confirma, nu-i spune. Este un om mult prea integru. Nu s-ar ierta niciodată că a trimis după mine, că a fost generos şi că mi-a oferit o clipă singur cu tine. O clipă, când eu îmi doream mii.

Ea simţi cum i se mişcă gura, cum cuvinte silenţioase căutau o voce pe care ea nu o mai avea. Bărbia îi tremura, gâtul era încordat. Scoase întrebarea:

— Ce ai făcut exact în acel moment, Kit?

— Te-am omorât.

Răspunsul lui răsună în peşteră, în inima ei.

Ridicându-se un pic, el îi cuprinse braţul.

— Să nu-i spui nici lui Ashton. Inocenţa ei este un balsam pentru regretul meu etern. O vei cunoaşte în curând. Mi-aş fi dorit să fie altfel, dar şi ea este bolnavă. Va fi un minunat cadou de Crăciun. Încă un înger pentru ceruri.

Mâna lui căzu în lateral, şi Ashton îşi dădu seama că el îşi pierduse cunoştinţa. Se retrase până se lovi cu spatele de peretele peşterii. Îşi ridică genunchii, îi strânse cu braţele şi începu să se legene. Delira. Pur şi simplu, delira.

Nu o omorâse cu adevărat pe Clarisse. O iubise. Poate doar credea că o omorâse. Poate că se simţea cumva responsabil, se învinovăţea pentru boala ei. Dar, când vorbise, se referise la ceva ce el făcuse. Ce făcuse? Dacă avea convingerea că o omorâse, cum o făcuse?

Îşi aminti de îngerul pe care îl comandase să fie sculptat pentru Clarisse şi de florile care ajungeau pe mormântul ei în fiecare zi, la ordinul lui. Acţiunile lui erau motivate de iubire, nu de vinovăţie.

Niciodată nu se temuse de moarte cum se temea acum. Cum avea să supravieţuiască eternităţii dacă prin moarte afla că bărbatul pe care îl iubea era un criminal?

*

Ashton privi răsăritul prin mica deschidere a peşterii. Ochii ei umflaţi o ardeau de la lipsa de somn. Mintea ei se împiedica de cuvintele lui Kit. Cu siguranţă, nu voise să insinueze că o omorâse pe Clarisse.

Dar era bântuită şi de cuvintele pe care el le rostise pe balcon în ultima lor noapte în Galveston, cuvinte pe care suferinţa ei nu le absorbise complet până

acum.

„Nu voi fi responsabil de moartea unei alte persoane inocente”.

Altă persoană inocentă.

Inima ei se frângea atunci, aşa că nu întrebase cine fusese prima persoană inocentă. Fusese Clarisse? Sau altcineva? Cineva ucis într-un accident?

Corpul o durea când se ridică şi se apropie de gura peşterii. Auzi tunetul la distanţă. Nu o încânta deloc gândul la furtună, deşi ploaia le-ar oferi apă.

Îngenunche lângă micul maldăr de lucruri pe care le adunase în grabă. Luă bidonul despre care credea că aparţinuse vizitiului. Ea şi Kit sorbiseră puţina apă care se aflase acolo. Acum, îi era incredibil de sete şi ştia că lui Kit îi era şi mai sete. Vocea lui avea un timbru aspru, care zgâria. De când căzuse iar inconştient, vorbise deseori. Din fericire, murmurul lui pe un ton jos nu răsunase în peşteră şi nu atrăsese atenţia vreunor răufăcători rătăcitori.

Privi peste umăr spre el. Gândurile lui păruseră amestecate, mutându-se de la trecut la prezent şi invers. La un moment dat, îi spusese că avea poftă să guste scoarţa de la un copac. Altă dată când se trezise, o întrebase cum se simţea la Ravenleigh, de parcă vizitau casa lui.

Poate că pierderea primei lui iubiri îl făcuse în stare să ucidă.

Pe timpul nopţii, nu îi auzise pe atacatori, nici nu văzuse vreun semn de foc. Spera ca ei să o fi luat în altă direcţie. Nu ştia unde se aflau ea şi Kit, dar avea impresia că apa era în apropiere. Cum altfel ar rezista frunzişul şi verdeaţa?

Pe măsură ce soarele se ridica tot mai mult, lumina strălucea pe stropii de rouă de pe frunzele din apropiere. Dacă nu ar fi fost modul cum ajunseseră aici sau faptul că Kit era rănit şi că răufăcătorii îi căutau, ar fi putut să creadă că ajunseseră în paradis.

Ieşi din peşteră. Tunetele bubuiau constant, dar cerul era de un albastru strălucitor, fără vreo urmă de nor. Cerul îi amintea de ochii lui Kit când râdea sau când o privea amuzat. Iubea expresia care apărea pe chipul lui când îl bucura ceva, de parcă emoţia era neaşteptată, nemeritată.

Îşi croi drum cu atenţie spre tufişuri, legând fâşii din jupa ei de crengile unui tufiş aici şi a unui copac acolo, ca să-şi poată găsi cu uşurinţă drumul înapoi la peşteră. Bubuitul tunetelor deveni mai puternic, străbătând fără oprelişte cerurile, răsunând în jurul ei, încercuind-o. Cu toate astea, strălucirea zilei era incredibilă.

Se lăsă mai jos pentru a se feri de crengile groase şi joase ale unui copac şi îngheţă. În faţa ei curgea un pârâu, curentul trecând peste pietre cu viteză. Dar nu pârâul îi atrase atenţia sau imaginaţia. Ci frumuseţea cascadei care marca un nou început în timp ce apa se prăbuşea de la înălţime.

Oftă uimită şi se îndreptă spre ceea ce crezuse iniţial că era tunetul. Incredibil. Nu avea splendoarea mării, dar tot îţi tăia răsuflarea. Se aşeză la marginea apei şi se întrebă unde începea râul de deasupra şi unde se termina pârâul.

Închizând ochii, ascultă sunetele naturii: păsările, frunzele foşnind şi vântul susurându-şi secretele. În ea se strecură liniştea. Dacă ar fi fost să moară aici, ar fi murit mulţumită.

— Nu sunt sigur că este înţelept să laşi urme, se auzi o voce profundă.

Scoţând un mic ţipăt, Ashton se întoarse, ducându-şi mâna în dreptul inimii care-i bătea puternic. Ţinându-şi puşca, Kit venea spre ea; se aşeză pe pământ, îşi sprijini coatele pe coapse şi îşi îngropă capul în mâini, gemând.

— Ai dureri mari? întrebă ea.

— Mă simt de parcă un fierar ar folosi capul meu pe post de nicovală.

— Ar fi trebuit să rămâi în peşteră.

El îşi înălţă capul.

— M-am îngrijorat când m-am trezit şi nu erai acolo.

Ea ridică bidonul gol.

— Am venit să iau nişte apă.

Se aşeză pe marginea pârâului şi se aplecă cu grijă. Puse bidonul sub suprafaţă şi se concentră pe apa care gâlgâia. Cu excepţia bandajului din jurul capului, Kit arăta astăzi la fel ca în ziua trecută. Cuvintele pe care le rostise despre Clarisse nu fuseseră, probabil, adevărate.

Cu toate astea, lui nu îi plăcea să vorbească despre Clarisse. Îl bântuiau amintirile iubirii neîmpărtăşite sau vinovăţia că se jucase de-a Dumnezeu?

Ea veni înapoi şi îi întinse bidonul. El încuviinţă scurt din cap.

— Bea tu prima, dar bea lent. Dacă îţi este la fel de sete ca mie, o să ţi se facă rău dacă bei prea mult sau prea repede.

Ashton duse bidonul la buze, savurând apa rece şi studiind bărbatul cu care se căsătorise. Se gândise la toate lucrurile pe care el i le oferise fără să-i ceară nimic în schimb. De ce ar fi omorât-o pe femeia pe care o iubea?

Îi înmână bidonul şi urmări cum muşchii gâtului se mişcau în timp ce el înghiţea lent şi îndelung. Pe gât i se prelingea transpiraţia. Se opri din băut şi se uită la ea.

— Este un loc frumos. Toată verdeaţa îmi aminteşte de Ravenleigh. Ea încercă să zâmbească.

— Azi-noapte ai vorbit mult. Mare parte nu avea sens, dar la un moment dat m-ai întrebat dacă îmi place la Ravenleigh, de parcă ai fi crezut că eram acolo.

— Este clar că un glonţ care îţi trece pe la cap te poate face să spui prostii, zise el cu un zâmbet trist.

— Bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că nu te-a oprit din vorbit de tot. Te-ar fi putut ucide, sublinie ea.

— Da, am fost foarte norocos, deşi acum mă simt de parcă am băut o ladă de sticle de whisky de unul singur. Ai idee pe unde se află diligenţa faţă de acest loc? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu am lăsat urme, dar ne-a luat vreo oră să ajungem la peşteră. Kit se încruntă.

— Cum am ajuns aici?

— Ai fost conştient o vreme şi ai putut merge cât te-am sprijinit.

— Tu m-ai sprijinit?

Ea încuviinţă din cap.

— Ţi-am folosit puşca pentru a mă sprijini, aşa că nu a fost prea greu.

— Cu toate astea, sunt impresionat, Ashton. Un drum de o oră… Cred că ţi-a fost greu.

— Am preferat mersul alternativei de a fi descoperiţi de acei nelegiuiţi.

Privi în jur.

— Nu-mi amintesc drumul nostru. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce m-am urcat pe diligenţă. Este totul în ceaţă. Ce s-a întâmplat cu vizitiul şi cu bărbatul din diligenţă?

Ea inspiră adânc, tremurând, şi zise cu voce joasă:

— Au fost omorâţi.

El oftă adânc.

— Sper că nu aveau familii.

Înghiţi, nefiind sigură dacă să-i spună ce ştia, dar mereu crezuse în forţa adevărului. Această credinţă o făcuse să citească, de-a lungul vieţii, carte după carte.

— Acei nelegiuiţi păreau să te fi recunoscut.

El îşi mută privirea la ea.

— Poftim?

Încuviinţă grăbită din cap.

— Ştiau că eşti şeriful din Fortune, şi era clar că nu te plac.

Kit miji ochii.

— Ai auzit nume?

— Jasper şi Morton.

El strânse din dinţi.

— La dracu’! Jasper era bărbatul care trăsese în podeaua lui Harry. Plănuisem să mă uit peste afişele cu cei căutaţi când mă întorceam la muncă, dar m-am lăsat distras când l-am văzut pe David.

— Nu păreau prea fericiţi că le-ai omorât doi dintre oameni.

— Da, îmi imaginez că nu erau mulţumiţi. Păcat că nu i-am putut omorî pe toţi. Vor fi şi mai puţin mulţumiţi când îi voi duce în faţa justiţiei.

Ea fu străbătută de un fior.

— Doar nu te duci după ei?

— Nu acum, nu. Vom petrece o zi aici, adunându-ne forţele, şi sper ca până mâine abilitatea de a judeca să-mi revină şi să găsim o cale de a ne întoarce în Fortune.

— Dar eu voiam să merg în Dallas.

El o atinse pe mână. Instinctul o făcu să şi-o retragă. Văzu suferinţa din ochii lui înainte ca el să dea înapoi. Îşi dorea să nu fi respins oferta lui de alinare, dar nu se putuse controla.

Nu era un asasin. Inima ei ştia asta, dar însăşi gândul că o omorâse pe Clarisse o făcea să fie îngrijorată… şi temătoare. Preţuia fiecare moment al vieţii, şi faptul că el negase cuiva oportunitatea de a face acelaşi lucru era ceva de neînţeles pentru ea.

— Îmi pare rău, Ashton, dar există posibilitatea ca, atunci când aceşti bărbaţi nu mă vor găsi aici, să mă caute în Fortune. Nu pot să risc să se răzbune pe oamenii nevinovaţi din oraş. Eu trebuie să îi protejez.

— Dar am fost plecaţi o lună şi un pic.

— Comercianţii locali s-au oferit să aplice legea la nevoie, dar nu se aşteptau la sosirea unei bande de proscrişi.

Ea deschise gura să spună ceva, însă el ridică o mână.

— Poate că nu se vor duce în Fortune, dar este responsabilitatea mea să mă asigur că, dacă se duc, cineva cu experienţă este acolo să se ocupe de ei.

Ea înghiţi cu dificultate.

— Să-i omoare.

— Da, dacă este nevoie.

Ea se uită în ochii lui.

— Câţi oameni ai omorât?

— Nu-i număr, răspunse el repede. Dar, dacă nu doreşti să stai în Fortune până mă asigur că totul este bine, voi găsi pe cineva să te însoţească în Dallas.

Apucând puşca, se ridică. Se clătină şi închise ochii din cauza ameţelii.

— Te întorci în peşteră ca să te odihneşti? întrebă ea.

El deschise ochii, şi ea îşi dădu seama că el încă avea dureri mari.

— Nu, mă duc să găsesc ceva de mâncare. Ar trebui probabil să vii cu mine.

Ea clătină din cap.

— Mă duc înapoi spre peşteră.

Îl privi cum dispare în tufişuri. Dacă rămânea cu el, cum se gândise deseori, avea să vină o zi când boala ei avea să îl oblige să-i ia viaţa?

*

Kit se trezi şi găsi din nou peştera goală. Îşi înjură în gând soţia. Ea nu-şi dădea seama că pericolul pândea prin zonă? Era adevărat că nu auziseră şi nu văzuseră vreo urmă de Jasper şi de oamenii lui în ziua precedentă, dar asta nu însemna că nu erau prin apropiere.

Ştia că o rănise pe Ashton în ultima lor noapte în Galveston şi simţea lipsa zâmbetelor pe care ea i le oferise înainte. Noaptea trecută, o ţinuse în braţe cât dormiseră, dar ea fusese rigidă ca o scândură. Vorbea doar dacă el întreba.

Deseori, o prindea uitându-se la el de parcă era vreun specimen aflat sub lupă. Nu se putea aştepta ca ea să se poarte de parcă totul era bine, când tâlhari îl căutau, dar faptul că ea tot pleca îl nelămurea. Nu era acum momentul ca ea să-şi manifesta dorinţa de independenţă. Ar fi trebuit să stea mai aproape de el decât propria lui umbră. Cum altfel putea să o protejeze?

Scoase bandajul din jurul capului şi-şi atinse locul delicat de lângă tâmplă. Fusese incredibil de norocos, şi ştia bine asta. Durerea de cap se potolise şi vederea i se limpezise. Acum, tot ce mai avea de făcut era să găsească o cale de a se întoarce în Fortune.

Îşi ridică puşca şi ieşi din peşteră. Ashton lăsase din nou urme. Trebuia să-i recunoască meritul că se gândise că s-ar putea pierde, dar ar fi preferat ca ea să nu plece deloc. De când devenise femeia asta aşa încăpăţânată? Sau poate era doar melancolia ei. Poate că nu-i păsa că moartea venea pentru ea sub forma unui glonţ. Fără îndoială, era de preferat faţă de ceea ce urma să aibă de îndurat la final.

Urmări bucăţile din jupa ei pe care le legase de crengi. Le adunase în ziua anterioară, când se întorsese la peşteră. I le-ar fi ascuns dacă ar fi ştiut că plănuia să le folosească din nou. Nu era surprins de direcţia drumului. Se îndrepta spre cascadă.

Ce-l uimi când o găsi era faptul că era complet goală, stând cu spatele la el.

Gura i se uscă şi i se tăie răsuflarea în timp ce privea apa cascadei venind

peste ea fără putere. Îşi ridicase braţele, îşi înclinase capul spre spate şi îşi pieptăna părul cu degetele.

Niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie mai mult.

Era aproape imposibil de rezistat tentaţiei de a-şi da hainele jos şi de a i se alătura. Dar rezistă, pentru că nu ştia dacă de data aceasta avea să găsească puterea de a se abţine. Voia cu disperare să o umple cu tot ce poseda el, să trăiască plăcerea supremă în timp ce corpurile lor erau unite. Dacă doar ar şti că avea să fie alături de el după Crăciun…

Probabil că ea îi simţi privirea asupra ei, pentru că se întoarse lent. Lui i se strânse stomacul. Cât fuseseră în Galveston, Ashton luase în greutate, şi corpul ei avea acum curbe graţioase. Ieşi din cascadă, îşi luă fusta şi începu să o folosească pentru a se usca.

Kit puse puşca deoparte, îşi desfăcu cămaşa şi o dădu jos. O întinse pe pământ.

— Vino să stai aici şi te şterg eu.

Ea ezită, apoi veni spre el şi se lăsă graţios pe pământ, privindu-l în ochi. El îngenunche lângă ea, îi luă fusta pe care o folosea ca să se protejeze, şi începu să-i folosească marginea pentru a-i şterge piciorul.

Luă cealaltă parte a fustei şi o duse la sâni. Kit îi zâmbi leneş în timp ce trăgea de fustă.

— Lasă-mă să te privesc.

— Nu cred că este înţelept.

— Nimic din ce am făcut nu a fost înţelept, dar nu aş schimba un singur moment pe care l-am avut cu tine pentru un loc în rai.

Ashton lăsă fusta să-i alunece printre degete. Având pe corp stropi de apă de la cascadă, ar fi trebuit să-i fie frig, dar atingerea lui, prezenţa lui o făceau să se simtă incredibil de fierbinte. Voia să-i petreacă degetele prin părul lui, voia să facă dragoste cu el ca şi cum erau cu adevărat soţ şi soţie, fără umbra morţii stricând ceea ce ar fi trebuit să fie o experienţă sublimă.

— Aş fi zis că tot ce ai făcut pentru oamenii din Fortune îţi va garanta un loc în rai, zise ea.

El clătină din cap.

— Nu, dulceaţă. Destinaţia mea va fi iadul. Se apropie de ea şi îi cuprinse obrazul cu palma. Sunt deja în iad. Vreau cu disperare să fac dragoste cu tine.

Ea simţi cum lacrimile îi ard ochii.

— Ai făcut dragoste *pentru* mine, dar vreau să faci dragoste *cu* mine. Arată-mi cum să-ţi ofer plăcere, şi o voi face, dar nu mai pot lua ce-mi oferi dacă nu

pot oferi nimic în schimb.

— Nu ai luat niciodată, Ashton. Ţi-am oferit ce am putut pentru că mi-a făcut plăcere. Plăcerea emoţională este la fel de satisfăcătoare ca aceea fizică.

Ea îşi privi mâinile.

— Dar pentru mine nu este suficient şi înseamnă să îţi cer prea mult. De asta trebuie să mă întorc în Dallas.

El începu să-i şteargă coapsa.

— Nu ştiu dacă te pot lăsa să pleci.

Ea îşi înălţă capul.

— Poftim?

— Pui prea mare preţ pe fizic. Îmi place să îţi ofer plăcere. Iubesc zâmbetele şi râsul tău… şi crabii arşi pe care-i găteşti. Îmi place să mă trezesc cu tine în braţele mele.

— Când se va apropia moartea, îţi va mai plăcea? Vei aştepta răbdător să vină sau îi vei grăbi sosirea, cum ai făcut pentru Clarisse?

Îşi duse mâna peste gură, dorindu-şi să fi putut opri cuvintele înainte de a le rosti, dar îi hoinăriseră prin cap toată noaptea şi se trezise urlându-le în mintea ei.

Simţi cum degetele lui se înfig în carnea ei, în timp ce el îşi miji ochii.

— Despre ce vorbeşti?

Îşi smulse fusta din mâinile lui şi o înfăşură în jurul corpului, protejându-se cât de mult putu.

— Imediat după ce ai fost rănit, te-ai trezit şi ai crezut că sunt Clarisse. Ai zis că m-ai omorât şi că nu-i puteam spune lui Christopher.

— Din cauza asta nu ai vrut să te ţin în braţe azi-noapte, de asta m-ai evitat?

Ashton îşi linse buzele, gustând puritatea cascadei aflate încă pe buzele ei. Simţise nevoia să se cureţe.

— Ai omorât-o? îndrăzni ea să întrebe.

El se sprijini pe călcâie, cu ochii duri, închizând orice emoţie, ascunzând orice gând.

— Tu ce crezi?

Ea simţi un fior pe şira spinării.

— Îmi tot spun că delirai, că glonţul a atins ceva în capul tău, că nu ai comite niciodată o asemenea mârşăvie, să omori o femeie inocentă, indiferent de circumstanţe. Îmi tot spun lucrurile astea.

— Dar nu le crezi.

Întregul ei corp era tensionat auzind lipsa de emoţie din vocea lui.

— Nu vreau să cred.

— Ba da, vrei, zise el cu convingere.

Îşi dorea să fugă, dar privirea lui o ţintuia pe loc şi cuvintele pe care le rosti o făcură să simtă cum i se ridică bila în gât.

— Chiar ai omorât-o.

— Da, doamnă, aşa este. Te-ai căsătorit cu un criminal.

Capitolul 19

Christopher ieşi din biroul de telegraf din Fortune deloc mulţumit de ultimele informaţii primite. Se putea, oare, ca lucrurile să meargă şi mai rău?

— Şerifule Montgomery!

Reprimându-şi un geamăt, Christopher recunoscu vocea scorpiei. Invocând orice strop de bună-creştere pe care îl poseda pentru a-şi ţine sub control temperamentul, se întoarse pentru a o înfrunta.

Îl lovi senzaţia de déjà vu. Din nou, o ţinea pe fiica ei de braţ şi pe tânăr de ureche. Fata era roşie toată şi îşi ferea privirea, dar tânărul nu afişa niciun pic de remuşcare.

— Doamnă…

— A făcut-o din nou. Desfăcea corsajul lui Lauren.

Răbdarea lui era pe terminate. Se uită urât la băiat.

— Ţi-am zis…

— Azi am făcut şaisprezece ani, şi aţi zis că pot lua o femeie dispusă să ia bani. I-am dat două monede.

Doamna Fairfield miji ochii cu o furie fascinantă.

— I-ai spus să umbla la corsajul fetei mele dacă o plătea?

— Nu chiar. Mi-a interpretat greşit instrucţiunile, încercă Christopher să explice.

— Nenorocitul dracului! ţipă ea în timp ce arunca băiatul spre el. Îl vreau în închisoare, şi pe tine cu el. Mă duc la consiliul oraşului.

O privi cum se depărta, cu indignare justificată în fiecare pas hotărât. El îşi mută privirea spre băiat.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tommy.

— Unde îţi sunt părinţii?

— Morţi.

Christopher oftă adânc.

— Vino cu mine.

— Nu îmi e frică de închisoare.

— Nu te duc la închisoare.

Christopher merse pe trotuarul lat, cu paşii nu la fel de delicaţi cum îi avusese în urmă cu o săptămână. Dacă mai stătea aici o săptămână, cu siguranţă aveau să-i treacă picioarele prin scânduri. Deschise uşa cârciumii.

— O să-i minţi şi o să le zici că sunt suficient de mare să beau? întrebă Tommy cu speranţă în voce.

Christopher îi aruncă o privire cruntă. Tommy ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu.

— Wyndhaven, zise Harrison venind spre el. Ce aduci aici?

— Un băiat care nu are părinţi şi are prea mult timp liber. Ce pot face cu el?

Harrison se uită la băiat.

— Ştii ceva despre vite, băiete?

— Ştiu totul, zise Tommy cu încredere.

— Nu ştii nimic, mincinos mic, zise Harrison, dar vei învăţa în mai puţin de o lună.

— Ce ai să faci cu el? întrebă Christopher.

— Îl pun la muncă pentru Texas Lady Cattle Venture. Hai să discutăm cu Gray. Ţinem vitele pe pământul lui.

*

Christopher se uită la casa cu două etaje, construită din şipci, şi la pământul care o înconjura. Era departe de splendoarea de la Ravenleigh, dar avea un farmec pe care nu şi-l putea explica.

— Cât pământ ai? îl întrebă el pe Grayson Rhodes.

— Cât vezi cu ochii.

Zâmbi cu o bucurie autentică pentru succesul lui Rhodes.

— Tatăl tău este foarte mândru, să ştii.

— Mai degrabă, surprins.

Christopher se întoarse spre prietenul fratelui său.

— Ai crede altceva dacă ai auzi cum se laudă tatăl tău cu tine în cluburile de gentlemeni.

Fu uimit să-l vadă pe Rhodes roşind.

— Vino prin spatele casei. Vreau să o cunoşti pe Abbie, zise Grayson.

Cu Harrison lângă el, Christopher îl urmă pe Grayson. Un bărbat pe nume Magpie îl luase pe Tommy pentru a-l prezenta vitelor. Grayson şi Harrison păreau să creadă că Magpie ar putea avea o influenţă pozitivă asupra băiatului şi

că avea să-l înveţe tot ce trebuia să ştie.

Dădură colţul, şi Christopher se opri, şocat să vadă scorpia agitându-se înainte şi înapoi în faţa unei femei cu părul blond şi ochi violeţi. La o analiză mai de aproape, îşi dădu seama că cele două femei semănau.

— Bărbatul ăla este o ruşine pentru oraşul ăsta, spuse doamna Fairfield. Să îi zică băiatului că ar putea să plătească o femeie pentru a se uita la corpul ei. Nu ştiu ce i-a apucat pe oamenii din oraş să-l facă şerif, dar îţi garantez că o să am grijă să fie dat afară…

— Doamnă! izbucni Christopher cu asprime.

Femeia se întoarse.

— Nenorocitul…

— Înţeleg că ai cunoscut-o pe Elizabeth, zise Grayson încet, cu umor în voce.

— Din păcate.

Ea făcu un pas spre el.

— Din păcate? Sunt pe cale să-ţi arăt exact cât de nefericit eşti. Ţi-am spus să îl închizi pe băiatul ăla…

— Poate aş fi făcut-o dacă aş fi avut cheile de la închisoare sau dacă *aş fi fost* şeriful şi aveam autoritatea să o fac. După cum am încercat să vă explic de câteva ori de fiecare dată când am dat să spun un cuvânt prin turuiala dumneavoastră, eu nu sunt Kit! Sunt fratele lui. Slavă Cerului! Numai gândul că aş putea să dau de dumneavoastră de fiecare dată când ies pe stradă este suficient pentru a mă face să mă întreb de ce s-a deranjat să ia postul de şerif şi să-şi rişte viaţa pentru femei aşa nerecunoscătoare ca dumneavoastră. Acum, mă scuzaţi, trebuie să mă întorc în oraş. Se întoarse spre Grayson şi încuviinţă scurt din cap. Mulţumesc pentru ajutorul cu băiatul.

În timp ce se îndepărta, îl auzi pe Harrison mormăind în urma lui:

— Din moment ce e trăsura mea, ar fi bine să merg cu tine.

*

Christopher duse lingura de supă la buzele subţiri ale tatălui său. Oftă.

— Tată, ştiu că poţi deschide gura pentru că te aud cum mă înjuri pe timpul nopţii când crezi că dorm.

La uşă se auzi un ciocănit.

— Nu acum, doamnă Gurney! strigă el.

Femeia era singura care ştia că tatăl lui se afla aici. Intra în fiecare zi pentru a face curat în cameră şi a schimba cearşafurile celor două paturi.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Vă rog, reveniţi mai târziu!

Un alt ciocănit.

— La dracu’!

Aruncă lingura în castron, împroşcând supă. Rezistă incredibil impulsului de a vărsa castronul în capul tatălui său.

— Doamnă Gurney…

Se opri uitându-se în ochii albaştri ai lui Elizabeth Fairfield.

— Domnule Montgomery…

Ridică o mână.

— Doamnă Fairfield, îmi cer scuze pentru cuvintele de mai devreme. Au fost complet nelalocul lor şi deloc în caracterul meu, de fapt. Mi-aţi denigrat fratele, şi lucrul acesta m-a ofensat, pentru că simt că l-aţi judecat greşit. Dar, lăsând acele sentimente deoparte, nu m-am purtat ca un domn, şi îmi cer scuze. Acum, dacă mă scuzaţi, vă urez o zi bună.

Dădu să închidă uşa, dar femeia puse mâna pe ea.

— Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze, zise ea moale.

El făcu un efort să zâmbească împăciuitor.

— Vă asigur, doamnă Fairfield, că nu sunt necesare scuze.

Mai închise uşa un centimetru înainte ca ea să-l oprească.

— Domnule Montgomery…

— Doamnă Fairfield, acum, nu este un moment potrivit. Răbdarea mea este la pământ. Tatăl meu nu deschide gura să mănânce, deşi mă înjură toată noaptea. Fratele meu a plecat din Galveston în urmă cu câteva zile să-şi ducă soţia în Dallas. Se pare că diligenţa a fost atacată de o bandă de tâlhari. Trei oameni au fost ucişi. Nu este nici urmă de fratele meu sau de soţia lui, deci doar Dumnezeu ştie unde se află. Am angajat oameni care să-i caute, mă rog în fiecare moment să nu fie morţi. Oamenii continuă să mă confunde cu Kit şi să-mi ceară să mă ocup de problemele lor, iar eu nu doar că nu am nicio autoritate, dar nici nu ştiu cum. Căldura este insuportabilă. Nu există teatre să ofere un răgaz de la griji…

— Veniţi să luaţi cina la mine acasă.

Ştia că rămăsese cu gura căscată şi că probabil arăta ca un prost.

— Poftim?

— Când fratele dumitale şi prietenii lui au ajuns, eu am certat-o pe Abbie că nu i-a întâmpinat cum se face în Texas şi acum eu am făcut acelaşi lucru cu dumneata. Aş vrea să mă revanşez. Nu am teatru de oferit, dar am un pian, şi fetele mele ştiu să cânte.

El clătină trist din cap şi vorbi cu voce joasă:

— Tatăl meu a suferit un infarct. I-am promis că nu voi lăsa pe nimeni să afle, în afară de doamna Gurney, şi acum v-am spus despre prezenţa lui. Sper că veţi păstra doar pentru dumneavoastră scăparea mea.

— Nu voi spune nimănui că se află aici.

— Mulţumesc. Dar, din moment ce ştiţi despre starea lui, cred că vă daţi seama că nu pot accepta invitaţia. Nu îndrăznesc să-l las singur.

Ea îi zâmbi.

— Doamna Gurney îl poate supraveghea. Şi apoi, probabil va fi în beneficiul amândurora să staţi despărţiţi o seară. Îi întinse o bucată de hârtie. Mi-am permis libertatea de a desena o hartă. Noi luăm cina la ora şase. Să fiţi acolo.

Începu să se îndepărteze.

— Nu pot promite.

Ea privi peste umăr.

— Nu v-am cerut o promisiune, doar prezenţa.

El închise uşa şi se uită la hartă. Ce carte de vizită splendidă!

*

Cu un oftat de uimire şi cu un stomac mai plin decât avusese vreodată, Christopher stătea pe scaunul-balansoar al lui Elizabeth Fairfield de pe veranda din faţă şi privea cum soarele aflat la marginea orizontului picta cerul în nuanţe strălucitoare de portocaliu, violet şi roz. Cum de putea să fie aici de o săptămână şi să rateze apusul?

Lângă el, Elizabeth stătea pe un alt scaun, şi cele trei fete ale ei – copie fidelă a mamei lor – stăteau pe treptele din faţă. Casa lui Elizabeth nu era mare, dar îl umplea cu pace. Se gândi la mulţumirea pe care o văzuse pe chipul lui Harrison şi pe al lui Grayson. La fel avea să vadă pe chipul lui Kit? Şi, dacă da, atunci ce avea să facă? Ar trebui să-i dezvăluie adevărul descoperit?

— Îmi place să mă uit la apus, zise Elizabeth moale. Eu şi Daniel nu am avut niciodată bani pentru lucruri fine. Obişnuia să spună că ăsta-i motivul pentru care Dumnezeu ne-a lăsat apusurile, ca să avem mereu în viaţa noastră ceva frumos şi care nu ne costa nimic.

— Daniel a fost soţul tău?

Ea încuviinţă din cap, cu tristeţe în ochi.

— A fost omorât în războiul dintre state.

— Îmi pare incredibil de rău, zise el încet.

— Poate că nu mi-ar fi păsat aşa mult dacă am fi câştigat războiul. Chicoti

uşor. Nu, tot mi-ar fi păsat. L-am iubit cu pasiune. Reveni cu privirea la orizont. Grayson a zis că sunteţi văduv.

— Da, soţia mea s-a îmbolnăvit şi a murit cu puţin timp înainte ca Kit şi prietenii lui să vină încoace.

Ea privi spre el.

— Încă vă este dor de ea.

Christopher zâmbi trist.

— În fiecare zi.

Elizabeth încuviinţă din cap, ca şi cum ar înţelege.

— Mă tot uit la drum, aşteptând ca Daniel să apară într-o seară. Mintea mea ştie că nu va veni, dar inima speră.

— Cred că îi este greu unei femei de una singură, zise el.

— Nu vă imaginaţi că unei femei cu bărbat îi este mai uşor.

— Dar sunt momente când femeia are nevoie de forţa fizică a bărbatului.

Ea se uită la el cu o sclipire în ochi.

— Şi există momente când un bărbat are nevoie de compasiunea unei femei pentru a-l ghida prin vâltoarea vieţii.

— Chiar aveţi dreptate. Cred că cel mai mult simt lipsa cuiva căruia să îi spun ce mă frământă.

— Aveţi multe probleme?

El clătină uşor din cap.

— Nu chiar. Alţii au probleme mult mai mari decât ale mele.

În jurul lor se aşternu o tăcere prietenoasă în timp ce ultimele raze ale soarelui dispăreau la orizont.

— Fetelor, trebuie să-i uraţi noapte bună domnului Montgomery înainte de a merge la culcare, zise Elizabeth în timp ce întunericul înainta.

El se gândi să îi corecteze modul de adresare, dar hotărî că aici nu avea nicio importanţă. Fetele, de paisprezece, doisprezece şi zece ani, îi urară un noapte bună sfios, apoi se grăbiră în casă.

— Mă duc doar să le bag în pat, zise Elizabeth, apoi revin.

El rămase singur pe verandă, ştiind că ar trebui să plece în curând, dar detestând ideea de a se întoarce în camera pe care o împărţea cu tatăl lui. Când nu înjura, acesta sforăia. Christopher cunoscuse mereu povara care venea cu faptul că era moştenitorul de drept. Doar că pur şi simplu nu conştientizase cât de greu de dus avea să fie.

O umbră care traversa pragul îi atrase atenţia. Ridică ochii şi îi zâmbi lui Elizabeth.

— Ar trebui să plec.

— Mai staţi puţin, zise ea încet. Nu mi-a mai stat un bărbat pe veranda din faţă de mult timp. Mi-a fost dor de asta.

— Mereu aţi locuit aici? întrebă el.

— Nu în casa asta, dar în zona asta. M-am născut într-o casă de pe acest drum, ceva mai sus. Fratele meu locuieşte acum acolo, cu familia lui. Casa asta, pământul ăsta au aparţinut familiei lui Daniel.

— Este frumos.

Fierbinte, dar frumos. O simţea cum îl privea în timp ce umbrele nopţii se târau tot mai aproape. Își întoarse un pic capul şi ridică dintr-o sprânceană, deşi se îndoia că ea putea vedea mica mişcare.

— Chiar semănaţi, dar nu flirtaţi ca el, zise ea încet.

— Ah, zise el cu un oftat. Bănuiesc că vă referiţi la fratele meu. Ca moştenitor al averii tatălui meu, trebuie să mă port mai decent, ceea ce mă face un pic plictisitor.

— Nu cred că sunteţi plictisitor.

El rezistă tentaţiei de a se întinde şi de a-i atinge mâna.

— Mulţumesc.

Ea râse uşor.

— Nu mulţumeşti cuiva care spune adevărul.

Ferindu-şi privirea, se foi pe scaun şi se uită la stele.

— Mi-a fost foarte dor de Kit.

— Sunteţi apropiaţi?

Christopher fu amuzat de nota de surprindere din vocea ei.

— Foarte. Când eram băieţi, am făcut pactul ca, deşi eu eram moştenitorul de drept, să administrăm Ravenleigh împreună.

— Probabil că, de când este aici, s-a schimbat destul de mult faţă de cum vi-l amintiţi.

El chicoti.

— Fără îndoială. Cu toate astea, ştiu că, în clipa în care îl voi vedea, va fi ca şi cum ne-am vizitat ieri.

Noaptea se deschidea în faţa lor, luminată de conversaţie. Ea îi povesti despre căsătoria ei, despre Texas, despre cultivatul bumbacului. Şi el îi spuse ce putea despre viaţa lui. Dar cel mai mult se bucură de momentele de tăcere, pentru că nicio clipă nu avu senzaţia că trebuiau umplute. Pur şi simplu, existau ca să te bucuri de ele.

Privi cum cerul se colorează într-un gri-închis, cu nuanţe pastelate de

albastru care-şi făceau loc pentru a crea o tapiserie incredibilă.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el.

Ea râse uşor.

— Acela este răsăritul. Nu-mi spune că nu aţi văzut niciodată răsăritul.

— Răsăritul? Sări din scaun. Am stat aici toată noaptea?

— Exact. Mi-a făcut plăcere compania.

— Dar reputaţia dumitale!

— Sunt văduvă. Nu are ce reputaţie să mă îngrijoreze.

— Dar un domn ar fi plecat cu mult timp în urmă. Dădu înapoi şi se împiedică de trepte. Îmi cer scuze…

— Dacă vă mai cereţi atâta scuze, vă dau una în cap cu tigaia de fontă.

El se uită la ea, apoi începu să râdă.

— Dumnezeule, aţi face-o, nu-i aşa?

Ea se ridică de pe scaun, merse până la marginea verandei şi îşi petrecu braţele în jurul stâlpului.

— Da. Fără îndoială.

Christopher se gândi pentru o clipă să revină pe verandă şi să o sărute.

— Elizabeth, mulţumesc pentru că m-ai invitat. A trecut foarte mult timp de când m-am simţit aşa bine într-o seară.

Ea îi zâmbi moale.

— Voi găti cina şi în seara asta. Sunteţi bine-venit să ni vă alăturaţi.

Niciodată nu regretase aşa mult cuvintele pe care ştia că trebuia să le rostească.

— Cred că ar fi bine dacă nu aş veni. Vedeţi, sunt logodit.

— O iubiţi?

Întrebarea ei directă îl luă pe nepregătite. Dacă nu ar fi ajuns să se ataşeze de ea pe durata nopţii, i-ar fi răspuns că nu era treaba ei.

— Nu, dar căsătoria noastră va ajuta la întărirea ambelor familii.

— Se pare că nu veţi sta prea mult pe verandă, privind apusul.

— La Ravenleigh nu există verandă.

— Cred că aşa-i mai bine.

— Poate. Oricum, vă mulţumesc pentru o seară, o noapte şi un răsărit minunate. Mi le voi aminti mereu.

— Este doar un strop de ospitalitate texană.

El încuviinţă scurt din cap, apoi plecă spre birja pe care o închinase. Datoria îl chema, şi era un supraveghetor dur.

Capitolul 20

Kit scotocea printre rămăşiţele diligenţei răsturnate. Nu fusese aşa dificil să o găsească. Deşi Ashton avusese grijă să acopere urmele lor în timp ce fugeau, observase şi repere de-a lungul drumului.

Chiar era remarcabilă.

Şi, evident, dezgustată de confesiunea lui.

Se gândise să nege adevărul, să dea vina pentru cuvintele lui pe mintea sa confuză, dar ea merita să fie cinstit cu ea. Sperase să fie iertat, dar nu era surprins de repulsia din ochii ei minunaţi. Reflexia lui din oglindă deseori avea aceeaşi expresie.

Adevărul era că această confesiune era o binecuvântare, pentru că niciodată tentaţia de a-şi încălca jurământul personal nu fusese mai mare decât cu o dimineaţă în urmă. Îşi dorea să o întindă pe pământul verde şi dulce şi să se îngroape în ea aşa adânc, încât să nu mai fie niciodată despărţiţi.

Acum, jurământul lui nu avea să mai fie niciodată pus la încercare. După ce aveau să se întoarcă în Fortune, ea avea să plece în Dallas şi să-şi aştepte moartea, în vreme ce el avea să fie deja în iad.

— Unde sunt vizitiul şi bărbatul care era în diligenţă cu noi? Au fost omorâţi, dar nu am avut timp să-i îngrop, zise ea cu vocea uimită în timp ce se uita în jur.

Primul lui gând fu că animalele le căraseră probabil cadavrele, dar nu îl lăsa inima să-i spună asta.

— Multe dintre lucrurile noastre personale lipsesc. Cineva a fost aici. Cu siguranţă, i-a îngropat cum trebuie.

— Ce vom face?

— Vom merge, presupun. Dacă o luăm înapoi, în direcţia din care am venit, ar trebui să ajungem măcar la orăşelul unde vizitiul s-a oprit să schimbe caii. Dacă nu este nicio diligenţă care să meargă spre Fortune, ar trebui să putem închiria o trăsură.

— Aş putea găsi un loc într-o diligenţă care merge spre Dallas.

El miji ochii.

— Ai putea, dar nu te las să călătoreşti singură.

Ea îşi înclină bărbia sfidător.

— Sunt femeie în toată firea.

— Dar eşti şi soţia mea, şi nu te voi lăsa neprotejată.

— I-aş putea trimite o telegramă lui David…

— La cât timp a trecut, sigur i s-a născut copilul. Şi apoi, nu are sens să nu

te duc la Dallas imediat dacă trebuie să aştept sosirea lui David.

Ea începu să umble agitată, cu mâinile strânse în pumni.

— Nu trebuie să aştepţi…

— Ashton, indiferent de cât de proastă este părerea ta despre mine, nu îţi voi lua viaţa. Eşti în siguranţă cu mine.

Ea se întoarse, cu lacrimi în ochi.

— De ce ai omorât-o pe Clarisse?

— Pentru că nu puteam să o văd cum suferea.

— Cine ţi-a dat dreptul?

— *Eu* mi-am dat singur dreptul. Doar eu port povara acelei decizii.

Ea îl studie de parcă voia să vadă în sufletul lui dezgustător.

— Cum ai omorât-o?

El ridică ochii spre cer.

— Ce diferenţă poate face în sentimentele tale faptul că ştii sau nu acest lucru?

— Vreau doar să ştiu.

În vocea ei era un tremur uşor.

El oftă greu, îşi strânse mâinile în pumni şi se uită spre frunzele din copaci.

— Avea dureri. A cerut ceva să i le aline. Medicul mi-a zis un vârf de praf. Eu am pus mai mult. Reveni cu privirea spre ea, temându-se că ea avea să se retragă dacă se întindea să-i atingă ridurile adânci de pe frunte. Voia să nu mai simtă durere. A fost singura dorinţă pe care i-o puteam îndeplini.

— Singura dorinţă pe care i-o puteai îndeplini, repetă ea, cu groază în ochi. În noaptea în care m-ai cerut de soţie, mi-ai spus că ai putut să-i îndeplineşti o singură dorinţă. Aceea a fost? Moartea?

Furia se trezi în el din cauza propriilor scăpări.

— Tu crezi că nu aş fi vrut să-i pot satisface o altă dorinţă? Dar, dintre multitudinea de lucruri pe care ea le voia, moartea era singura pe care i-o puteam oferi.

— Am crezut că iubirea te-a motivat să-i trimiţi flori la mormânt în fiecare zi. Dar a fost vinovăţia, nu-i aşa?

— Este imposibil să le separi când omori ceea ce iubeşti.

Ea se uita la el de parcă-i crescuseră coarne şi o coadă. Cu siguranţă, aveau să-i crească după ce murea şi se prăbuşea cu adevărat în iad.

— Dacă ai fi în situaţia de a alege iar, ai omorî-o din nou? întrebă ea ezitant.

— Da.

Ea încuviinţă simplu din cap, de parcă se aşteptase la răspunsul ăsta, dar tot

era dezamăgită de el.

— Bănuiesc că trebuie să pornim la ultimul drum împreună, zise ea.

El era pe cale să îi dea dreptate, când auzi un nechezat jos. Se întoarse şi-şi văzu calul venind spre el.

— Lancelot, animal frumos. Niciodată nu m-am bucurat mai mult să te văd!

Se întinse şi mângâie grumazul calului, bucurându-se de atingere, de căldură şi de lipsa respingerii. Măcar animalul nu putea înţelege gravitatea acţiunilor stăpânului său. Kit nu era sigur că mai putea îndura alte condamnări. Cu cât porneau mai repede la drum, cu atât mai repede soţia lui ajungea în siguranţă la fratele ei.

Din nefericire, cine vizitase diligenţa răsturnată îi luase şaua. Se întoarse reticent spre Ashton.

— Haide!

Ea se apropie cu precauţie.

— Va fi exact ca atunci când am călărit pe el fără şa de-a lungul ţărmului, o asigură el.

Dar, când îşi puse mâinile pe talia ei şi o simţi cum devine rigidă, ştiu că nu avea să fie deloc aşa. Înainte, ea se bucura de atingerea lui. Acum, o detesta.

Noaptea trecută, în peşteră, dormiseră apropiaţi unul de celălalt, dar nu se atinseseră. Nici măcar o dată.

O urcă pe spinarea calului.

— Ţine-te de coama lui, îi ceru el.

El apucă ce mai rămăsese din funia care ţinuse calul legat de diligenţă. Era recunoscător că trăsese în funie şi o rupsese suficient de scurtă cât să nu se agaţe în vreun tufiş. Ar fi detestat să ştie că Lancelot murise din cauza acţiunilor lui. Porni la drum pe jos.

— Nu călăreşti cu mine? întrebă Ashton.

— Nu, mă îndoiesc că animalul a mâncat prea mult de când ne-am întâlnit cu tâlharii. Este prea slăbit să ne ducă pe amândoi.

Era sigur că în minciuna lui exista ceva adevăr, dar adevărul absolut exista în inima lui. Nu putea să fie lângă ea acum, ştiind că ea nu doar că-i dispreţuia atingerea, ci îl şi ura pentru că era cine era.

*

— Vom rămâne aici peste noapte, zise Kit oprind calul.

Ashton privi în jur prin luminiş.

— Nu ar fi trebuit să ajungem la orăşelul ăla deja?

Uitându-se la ea, el îi susţinu privirea.

— Am hotărât să evit oraşele până ajungem în Fortune.

O frică iraţională puse stăpânire pe ea.

— Nu voi spune nimănui că ai omorât-o pe Clarisse.

În ochii lui se amestecară dezamăgirea şi tristeţea.

— Nu acesta a fost motivul deciziei mele. Ştiu că va fi o călătorie mai dificilă, dar mă preocupă Jasper. Deşi nu este un tip inteligent, dacă mă crede încă în viaţă, s-ar putea să-şi fi plasat oamenii de-a lungul drumului. Dacă mă crede mort, atunci ar putea să pună la cale jaful următoarei diligenţe. Sau ar putea chiar în acest moment să se îndrepte spre Fortune. Dar, din moment ce nu ştiu exact unde este, prefer să mă asigur că, dacă ne întâlnim, va fi în condiţiile mele. Ridică braţele. Haide! Dă-mi voie să te ajut să descaleci. Cum ea nu obiectă, Kit îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică de pe cal, aşezând-o pe pământ la doar un pas de el. Poţi să anunţi lumea despre păcatul meu; pentru mine nu va face nicio diferenţă. Nu voi fi tras la răspundere aici pentru o crimă comisă în Anglia.

— Reputaţia ta va fi distrusă.

— Eu nu am pus niciodată preţ pe reputaţia mea şi pot pleca din Fortune fără să mă uit în urmă.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi îşi petrecu braţele în jurul propriului corp. Îl privi cum se ocupă de cal.

— Vei face un foc? întrebă ea.

— Unul mic, dacă îţi este frig.

Ea ridică din umeri.

— Este toiul verii. Mă îndoiesc că îmi va fi frig.

— Dar acum te temi de întuneric cum nu te-ai temut niciodată, zise el cu voce joasă.

— Tu încerci să mă sperii cu bună ştiinţă?

— Nu trebuie să mă chinuiesc. Se pare că am reuşit.

— Nu îmi este teamă de tine, zise ea ferm.

El păşi spre ea, şi ea făcu un pas în spate.

— Chiar nu îţi este? întrebă el încet.

— În acest moment, nu ştiu ce simt sau ce gândesc, izbucni ea.

— Măcar eşti onestă. Vrei să fac focul?

— Crezi că va atrage atenţia?

— Probabil.

Ea inspiră tremurând.

— Atunci, stau fără foc.

— Nu am nimic pe ce să te întinzi în afară de cămaşa mea.

Începu să desfacă nasturii.

— Nu trebuie să-mi dai cămaşa ta.

— Eşti încă soţia mea, şi confortul tău este responsabilitatea mea. Trase cămaşa peste cap şi i-o întinse. O poţi folosi măcar ca pernă.

Se opriseră să mănânce târziu în acea după-amiază, când un foc nu ar fi fost vizibil. Pentru prima dată în viaţa ei, Ashton ura noaptea. Luă cămaşa lui, se lăsă pe jos, rulă cămaşa într-un ghem strâns şi o băgă sub cap. Mirosul lui masculin era în jurul ei.

El se aşeză în apropiere, cu puşca în poală.

— Tu nu vei dormi? întrebă ea.

— Voi sta de veghe o vreme.

Ea studie silueta bărbatului pe care crezuse că-l iubea. Îşi aminti că scrisese în jurnal cu mult timp în urmă că i-ar permite fericită să-i frângă inima. De unde era să ştie câtă durere avea să provoace această acţiune?

— Ea a ştiut? întrebă ea încet.

— Cine ce să ştie? întrebă el.

— Clarisse a ştiut că o omorai?

Distanţa dintre ei se umplu cu o tăcere grea şi densă.

— Nu, zise el într-un final. Ştia doar că era obosită şi că adormea.

— Deci nu i-ai oferit şansa să îşi ia rămas-bun de la toată lumea.

— Christopher îşi lua rămas-bun de la ea de fiecare dată când pleca din cameră. Ea şi-a luat rămas-bun de la mine crezând că eu eram el, aşa că a avut parte de un rămas-bun final.

— Dar nu şi-a luat rămas-bun de la bărbatul de la care credea ea că îşi ia.

— Sunt sigur că Christopher şi Clarisse au avut multe ocazii să-şi împărtăşească sentimentele. Eu nu i-am negat nimic.

— Cu excepţia vieţii.

Dintr-odată, îi fu frig şi îşi dori să fi avut un foc.

— Şi mama ta?

— Ce-i cu ea?

Ea auzi nerăbdarea din vocea lui.

— Şi pe ea ai omorât-o?

El râse trist.

— Dumnezeule, Ashton, acum mă bănuieşti că am omorât pe oricine suferind de vreo boală?

Ea se ridică, încercând să-şi clarifice sentimentele.

— Mi-ai spus că ai ţinut-o pe Clarisse în vreme ce murea. Îi citeai mamei tale când a murit. Este o prezumţie logică că ai fi putut să-i iei şi ei viaţa.

El oftă greu.

— Mama mea nu a fost în agonie. Nu i-am grăbit moartea.

Ea se simţi uşurată şi simţi cum un pic din căldură revine.

— Ar trebui să dormi. Vom pleca înainte de răsărit. Mâine va fi o zi lungă, zis el.

Ea se aşeză la loc.

— Kit?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ashton, la fel de bine aş fi putut să fac un foc. Vorbăria ta constantă va atrage atenţia oricui se află prin apropiere.

— Voiam doar să spun că nu îmi este teamă de tine.

— Poate că eşti mai degrabă „dezgustată”, zise el caustic. Sau „dezamăgită”, „decepţionată”?

Ea îşi îngropă chipul în cămaşa lui, permiţând lacrimilor tăcute să curgă, dorindu-şi să-l înţeleagă şi să-şi înţeleagă propriile sentimente.

*

— Şerifule! Slavă Cerului, am crezut că aţi murit, zise doamna Gurney în timp ce Kit o însoţea pe Ashton spre pensiune.

Kit nu se mai simţise niciodată aşa extenuat. Evitând oraşele şi călătorind direct spre Fortune, avusese parte de nişte nopţi inconfortabile, dar nu voia ca Jasper şi tovarăşii lui să afle că era în viaţă înainte de a ajunge în Fortune.

Ajunseseră în Fortune după miezul nopţii. Dusese calul la grăjdar, ca omul să se ocupe de animal şi să-i dea de mâncare cum se cuvenea. Acum, tot ce voia era să o instaleze pe Ashton.

— Doar obosiţi, doamnă Gurney. Vom avea nevoie de o cameră pentru noapte.

— Normal că aveţi nevoie de o cameră. Doar nu o să dormi cu soţia ta în patul ăla vechi de la închisoare. Doamnă Montgomery, camera pe care ai avut-o înainte este încă disponibilă dacă o vrei.

— Asta ar fi minunat, doamnă Gurney. Mulţumesc!

— Amândoi arătaţi ca şi cum aţi avea nevoie de o masă caldă şi de o baie fierbinte. Mă apuc de amândouă imediat ce îi spun fratelui tău că eşti aici. A fost foarte îngrijorat.

— David este aici? întrebă Ashton, şi Kit auzi o uşurare profundă în vocea

ei.

— Nu, doamnă, nu fratele tău. Al şerifului.

Kit se simţi ca şi cum primise un pumn în burtă.

— Fratele meu? Christopher?

— Da. Te-a căutat prin jumătate de stat.

Kit o privi cum intră pe uşa din faţă.

— Nu te aşteptai la o vizită din partea fratelui tău? întrebă Ashton încet.

Încă uimit, răspunse ea şi cum ar fi fost undeva departe:

— Nu. Apoi, un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Se întoarse şi se uită la Ashton. El nu ştie despre ce am făcut cu Clarisse. Te rog, te implor, nu-i spune.

— Nu credeam că-ţi pasă de reputaţia ta, zis ea.

— Aşa este, dar îmi pasă de sentimentele lui. Mi-a permis să o văd. Nu vreau să se simtă vinovat pentru acţiunile mele.

Ashton ezită, apoi încuviinţă tăcută din cap. În clipa următoare, uşa de la dormitorul din colţ se deschise şi Christopher ieşi. Doamna Gurney se dădu la o parte din calea lui şi se îndreptă spre bucătărie.

— Dumnezeule, omule, arăţi de parcă ai fi fost până în iad şi înapoi, zise Christopher strângând mâna lui Kit şi îmbrăţişându-l. M-am temut de ce-i mai rău.

Kit auzi emoţia strangulată din vocea fratelui său.

— Doar cei buni mor tineri, Christopher. Voi trăi cu mult peste tine.

Râzând, Christopher făcu un pas în spate.

— Tipic pentru tine să faci să pară totul un fleac. Am primit veşti că ai fost atacat de tâlhari.

— Da, dar, din fericire pentru mine, nu au luat în calcul faptul că soţia mea este plină de resurse sau curajoasă. Kit se întoarse uşor. Aş vrea să o cunoşti pe Ashton.

— Bainbridge mi-a zis că te-ai căsătorit, spuse Christopher încet. Cu ochii aţintiţi în ochii ei, Christopher luă mâna lui Ashton, făcu o mică plecăciune şi îi duse degetele la buzele lui. Deci tu eşti femeia care a capturat inima fratelui meu?

Recunoscător pentru tăcerea ei, Kit privi cum Ashton îşi coboară genele şi se îmbujorează. Deşi nu mai era în inima ei, ea încă era în a lui. Avea să fie până în ziua în care el avea să moară.

— Avem multe de vorbit, zise Kit.

— Da, aşa este, admise Christopher. De ce nu-ţi iei nişte timp să te bucuri de mâncarea bună a doamnei Gurney şi să te revigorezi un pic înainte de a-l

vedea pe tata?

Kit nu ar fi putut fi mai şocat dacă Christopher l-ar fi lovit cu un ciocan.

— Tata este aici?

— Da, dar, din păcate, sănătatea lui este cam precară, şi prefer să nu te vadă aşa neîngrijit. Nu i-am spus nimic în afară de faptul că te-ai căsătorit şi că ai plecat cu mireasa ta în luna de miere.

Gândurile lui Kit erau la fel de neclare ca atunci când glonţul îi atinsese tâmpla. Nu prevăzuse această întorsătură, nu se aşteptase niciodată ca tatăl lui să se aventureze până în Fortune.

— Va trebui să văd dacă găsesc negustorul, să deschidă magazinul. Nu avem nimic în afară de hainele de pe noi.

— Poţi purta hainele mele, desigur, dar mă tem că nu am nimic potrivit pentru soţia ta, zise sec Christopher.

— În caz că nu ai observat, Christopher, m-am mai împlinit de când am plecat din Anglia. Mă îndoiesc serios că hainele tale îmi vor veni sau că ne-ar putea confunda cineva unul cu celălalt.

— Ai fi surprins, zise Christopher zâmbind.

*

Pentru a economisi timp, Kit se spălase la închisoare, în timp ce Ashton se pregătise la pensiune. Acum, stătea în faţa camerei ei, nefiind sigur la ce să se aştepte de la ea, ştiind că orice ar fi fost era binemeritat.

Ciocăni uşor la uşă. Ea deschise şi privi afară.

— Eşti gata? întrebă el.

Ea deschise uşa mai mult.

— Îmi place de Christopher, dar nu văd ce rost are să-l cunosc pe tatăl tău.

— Şi eu m-am temut de asta. Pot să intru o clipă?

Ea se retrase, şi el intră în cameră. Parfumul de leandru plutea în aer. Îl mulţumea să ştie că ea folosea săpunul pe care el i-l cumpărase. Fusese unul dintre puţinele lucruri pe care ea reuşise să le salveze înainte de fuga lor, înainte să afle păcatul soţului ei.

Auzi uşa închizându-se şi fu recunoscător că această conversaţie avea să fie purtată în privat. Oricât ţinea la doamna Gurney, aceasta auzea prea multe şi repeta prea tare.

Se întoarse spre soţia lui.

— Tatăl şi fratele meu au străbătut o mare distanţă ca să fie aici.

Ea traversă camera şi se aşeză pe scaun.

— Dar nu au venit să mă vadă pe mine. Nici măcar nu ştiau că te-ai căsătorit când au pornit la drum. Christopher a venit fiindcă trebuie să vorbească cu tine. Nu văd de ce trebuie să fiu prezentă, mai ales din moment ce eu am de gând să iau diligenţa dimineaţă şi să mă întorc în Dallas.

Kit strânse pumnii în lateral şi îşi blestemă mândria englezească.

— Ashton, îmi dau seama că mă găseşti respingător…

Ea se ridică şi îi întoarse spatele.

— Nu ştiu sigur ce simt pentru tine acum.

Se chinui să nu facă un pas spre ea.

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar îţi cer acum. Te rog, dă-mi voie să te prezint tatălui meu. Prefă-te câteva zile că totul este bine în căsnicia noastră, ca să se poată întoarce în Anglia fără să simtă vreo vină planând asupra lui pentru că m-a trimis aici.

Ea se întoarse.

— Crezi că ăsta-i motivul pentru care a venit? Să-şi aline vinovăţia?

— Este singura explicaţie logică pe care o văd.

— Se pare că vinovăţia este ceva obişnuit în familia voastră.

Adevărul din vorbele ei îl răni adânc.

— De cum pleacă familia mea, voi aranja să te însoţească cineva în Dallas. După aceea, nu vei mai auzi de mine vreodată. Îi zâmbi trist. Deşi îmi voi ţine promisiunea de a pune un trandafir alb pe mormântul tău.

— Nu mai vreau trandafirul alb.

Încă o lovitură în inima lui. Îşi înclină uşor capul.

— Cum doreşti. *Orice* doreşti îţi voi oferi, dacă te prefaci pentru cât timp ei sunt aici că avem o căsnicie fericită.

Ea îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Nu prea mă pricep la a mă preface.

— Nu trebuie să te pricepi. Zâmbeşte din când în când şi fii lângă mine. Asta este tot ce-ţi cer.

— Cât vor sta aici?

— Habar nu am, dar nu-mi pot imagina că vor sta mult. La Ravenleigh au responsabilităţi care necesită prezenţa lor.

El privi cum pe chipul ei apar îndoielile şi grija. Ea încuviinţă brusc din cap.

— Îţi dau noaptea asta şi ziua de mâine. După aceea, plec spre Dallas. Le poţi spune că trebuie să o ajut pe Madeline cu nou-născutul.

Răspunsul ei nu era deloc ce sperase el, dar era mai mult decât se aşteptase.

— Mulţumesc. Voi avea grijă să nu regreţi această amabilitate.

Deschise uşa. Ea inspiră adânc, apoi traversă camera şi se opri lângă el.

— Aş prefera să nu mă atingi.

— Dulceaţă, de asta mi-am dat singur seama acum câteva zile.

Privirea ei trecu peste chipul lui.

— De asta ai mers pe lângă cal cât eu eram călare?

— Da. Mă crezi sau nu, Ashton, eu doar am vrut să-ţi îndeplinesc visul.

— Mi-ai dat, în schimb, un coşmar.

— Se pare că am reuşit asta pentru amândoi.

Capitolul 21

Kit ciocăni vioi la uşa camerei în care stăteau Christopher şi tatăl lui.

Christopher deschise, le zâmbi slab şi făcu un pas înapoi, permiţându-le să intre. Privirea lui Kit se îndreptă imediat spre tatăl său, care stătea într-un scaun lângă fereastră. Arăta incredibil de bătrân. Chiar şi după ce Christopher îl avertizase că sănătatea lui nu era bună, Kit nu se aşteptase ca tatăl său să arate atât de în vârstă.

Era clar că nu se putea ridica şi că limitarea lui fizică îl înfuria. Bătrânul se aşteptase mereu de la el însuşi cât aştepta de la ceilalţi. Kit traversă camera, îngenunche în faţa lui şi zâmbi cu căldură.

— Bună, tată. Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa?

Tatăl său se încruntă, dar Kit observă că privirea lui nu şovăi deloc cât îi parcurse chipul.

— Nu mă aşteptam… să fie… aşa plictisitor… fără scandaluri.

Ridică o mână tremurândă. Kit o luă şi o duse spre faţa sa. O umbră de zâmbet apăru pe buzele tatălui.

— Te-ai aranjat bine… aici.

— Aşa îmi place să cred, recunoscu Kit.

— Mama ta… ar fi mândră.

Kit nu se îndoia că mama lui ar fi mândră. Amuzant era faptul că, pentru prima dată în viaţa lui, îşi dădu seama că voia ca şi tatăl lui să fie mândru.

— Mulţumit? întrebă bătrânul.

— Da.

Sau cel puţin fusese până în urmă cu câteva zile, dar nu văzu vreun motiv pentru care să trezească îndoieli în mintea tatălui său.

Arătând satisfăcut, acesta îşi mută privirea pentru moment la Christopher.

— Ţi-am spus.

Christopher oftă.

— Aşa este. De nenumărate ori.

Kit puse mâna tatălui înapoi în poala lui şi se ridică.

— Mi-ar face plăcere să o cunoşti pe soţia mea. Privi peste umăr şi întinse mâna, dându-şi seama prea târziu de greşeală. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Ashton?

Ea ezită înainte de a face câţiva paşi pentru a se apropia. Îi zâmbi timid tatălui lui.

— Este o plăcere să vă cunosc.

Bărbatul încuviinţă din cap, mijind ochii.

— Mmm. Se uită la Kit. Interesant.

Kit nu era sigur cum să interpreteze acel comentariu. Tatăl său fusese mereu prea perceptiv, şi se temea că, deşi bătrânul nu mai era la fel de pătrunzător ca pe vremuri, nici nu se lăsa uşor păcălit. Kit tuşi.

— Ashton, de ce nu te duci să stai pe scaunul de acolo?

Ea se aşeză pe scaunul tapiţat vizavi de tatăl lui. Kit se aşeză pe braţul scaunului, iar Christopher se aşeză lângă tatăl lor. Ashton îşi strânse mâinile în poală. Kit îşi dorea cu disperare să-i ia mâna, să găsească alinare în atingerea ei, dar se abţinu pentru că dacă ceda dorinţelor lui atrăgea atenţia asupra faptului că doamna Montgomery nu avea niciun chef să fie atinsă de soţul ei.

Nu îşi dorea ca tatăl său sau Christopher să vadă că Ashton îl respingea. Poate că fusese o greşeală că insistase ca ea să vină.

În cameră se aşternură o tăcere densă şi un aer rău prevestitor. Kit detesta să vadă cum se deteriorase sănătatea tatălui său, dar începea să simtă că motivul pentru care fratele lui făcuse această călătorie nu era boala tatălui lor.

Christopher tuşi.

— Kit, trebuie să discutăm nişte lucruri, dar ar fi de preferat în privat.

— Nu am secrete faţă de Ashton.

Deşi îşi dorea cu disperare să fi reuşit să-şi păstreze păcatele departe de ea.

— S-ar putea să gândeşti altfel după ce auzi ce am de spus.

Kit se uită la fratele său.

— Pentru Dumnezeu, ai face bine să nu-mi spui că ai pierdut Ravenleigh.

— Nu, cel puţin, nu în felul în care crezi tu. Scrisorile tale, sfaturile tale şi banii pe care i-ai trimis au fost de folos.

Kit simţi privirea lui Ashton asupra lui. Bănuia că ar fi trebuit să îi menţioneze că nu scăpa din ochi tot ce se întâmpla la Ravenleigh, că uneori trimitea bani dacă Christopher exprima nevoia sau dacă voia să extindă domeniile familiei într-un mod în care tatăl lor putea să nu îl aprobe prea uşor.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, poţi să dezvălui acest secret ascuns şi întunecat, ca să ne putem continua seara? ceru el.

Christopher privi repede spre tatăl lor, apoi reveni cu atenţia la Kit, îşi prinse mâinile şi se aplecă în faţă în scaun.

— Când tata a avut primul infarct, am preluat toate responsabilităţile pentru Ravenleigh, ceea ce a însemnat că m-am pus la curent cu tot ce era în registrele contabile, în sertare şi în ungherele din biroul lui. Acolo, i-am descoperit jurnalul intim.

Kit privi cum fratele său ia un jurnal negru de pe masa de lângă scaunul său şi i-l întinde. Kit clătină din cap.

— Nu doresc să invadez intimitatea tatii.

— Păcat că eu nu am avut respectul tău faţă de gândurile lui cele mai intime. Christopher întoarse jurnalul pe partea cealaltă şi mângâie cu grijă coperta de piele. Tata a scris despre noaptea în care ne-am născut.

Kit ridică din umeri.

— Nu văd nimic neobişnuit în asta. De fapt, chiar aş spera că evenimentul a fost destul de important încât să merite menţionat în jurnalul său.

— Ai dreptate, frate. Naşterea moştenitorului a fost motiv de bucurie. Christopher zâmbi cu tristeţe. Primul născut avea să poarte toate poverile rangului şi toate privilegiile. Toate poverile. Inclusiv să fie marcat ca fiind primul născut, după ce se descoperea că se mai năştea imediat un copil.

Stomacul lui Kit se strânse într-un nod, şi el frecă cu degetul mare, fără să-şi dea seama, cicatricea mică de sub bărbia sa.

— Nu sunt prea sigur ce insinuezi.

Christopher se ridică şi trânti jurnalul în poala lui Kit.

— Tata nu a pus vătraiul fierbinte pe carnea celui de a-l doilea fiu al său, aşa cum spune legenda. L-a aplicat pe primul său născut.

Kit clătină din cap, refuzând să creadă implicaţiile cuvintelor fratelui său.

— Nu are sens ce spui.

— Tu eşti moştenitorul de drept. Tu eşti primul născut. Tu eşti adevăratul viconte de Wyndhaven. Tu vei fi următorul conte de Ravenleigh.

Kit se ridică şi aruncă jurnalul pe scaunul pe care stătuse fratele său.

— Eşti nebun. Ai reuşit cumva să interpretezi greşit ce a scris tata.

— Am citit de o duzină de ori, cuvintele mi-au rămas în memorie. Sunt clare, precise şi exacte. Tata are predilecţia ta pentru detalii. Am citit jurnalul lui. Fiecare cuvânt pe care l-am rostit este scris cu caligrafia lui îngrijită, perfectă. Plănuisem să-ţi trimit vorbă să te întorci imediat în Anglia, dar, când tata a părut

că-şi revine, am crezut că este potrivit să-l aduc aici. Din păcate, a suferit un alt infarct pe navă. Medicul zice că un al treilea ar fi, cu siguranţă, ultimul. Am crezut că trebuie să ştii că Ravenleigh va fi al tău cât tata încă poate confirma adevărul.

Cu inima bătându-i puternic, Kit traversă camera şi îngenunche în faţa tatălui său.

— De ce? Dacă ceea ce spune Christopher este adevărat, de ce mi-ai negat dreptul din naştere?

Îşi privi tatăl cum înghite şi cum îi tremură gura în timp ce se uita în întunericul de dincolo de fereastră.

— Pentru că… erai slab, miorlăiai ca un pisic. Te marcasem deja când s-a născut Christopher cu plămâni ca de leu. Tu erai mic şi fusiform. El era robust. Am ales fiul mai puternic, pentru că Ravenleigh are nevoie de o mână fermă.

Kit se simţea copleşit de confuzie.

— Dar sigur au fost martori.

— Doar medicul, explică Christopher. Tata l-a plătit regeşte ca să-şi ţină gura. Mama avea prea mari dureri ca să observe ceva în neregulă.

— Te-a ales pe tine, zise Kit.

— Se pare că da. Dar acum, că ştim adevărul, te vei întoarce la Ravenleigh şi vei prelua responsabilităţile pe care trebuia să le ai de mult.

— Asta vrei, tată? întrebă Kit.

Tatăl lui rămase tăcut.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Kit încet.

— Nu contează ce vrea tata. Ce contează este să îndreptăm un rău care a fost comis când ne-am născut. Tata a făcut aranjamentele ca moştenitorul să se căsătorească la Crăciun…

— La dracu’ cu aranjamentele lui. Eu am soţie.

Kit se ridică, cu trupul mai tensionat decât fusese vreodată.

— Pentru cât timp? Bainbridge mi-a explicat de ce te-ai căsătorit cu Ashton, zise Christopher.

— Ţi-a spus şi că m-am îndrăgostit de ea?

— Nu, din păcate, asta am simţit de unul singur, dar nu schimbă lucrurile. Christopher ridică jurnalul tatălui său şi îl întinse către Kit. Nu întoarce spatele moştenirii tale fără să te gândeşti bine la circumstanţe. Mereu ai pus Ravenleigh pe primul loc. Nu-mi poţi spune că în inima ta nu ţi-ai dorit niciodată să fii moştenitorul.

Christopher înaintă până ajunseră unul în faţa celuilalt.

— Aminteşte-ţi, frate, că eu îţi cunosc gândurile la fel de bine cum le ştiu pe ale mele.

*

Îmbrăcată în cămaşa de noapte pe care Kit i-o cumpărase de la negustor, Ashton stătea pe pat cu picioarele sub ea. Îl studia pe Kit, care stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară, cu un braţ ridicat, cu mâna lipită de perete, cu cealaltă ţinând jurnalul tatălui său. Nu părea să observe vântul nopţii care flutura draperiile în jurul lui.

Pentru o vreme, în aceeaşi încăpere cu familia lui, ea încetase să existe, uitată într-un colţ. Era un rol pe care îl jucase mare parte din viaţa ei – prezentă, dar nevăzută.

În seara asta, îl jucase la perfecţie, oferindu-şi ocazia de a studia trei bărbaţi ale căror vieţi erau întreţesute precum firele defecte ale unei ţesături. Nu se îndoia că exista iubire între ei toţi, dar existau şi înşelătorie şi minciuni, lucruri care nu existaseră niciodată în familia ei.

Ştia că Christopher nu intenţionase să o rănească atunci când se referise la motivul pentru care Kit se căsătorise cu ea. Dorise doar să sublinieze că Kit era suficient de tânăr să devină văduv, să se însoare cu o altă femeie şi să ofere un moştenitor pentru Ravenleigh. Ba chiar mai mulţi moştenitori.

Grija ei că el avea să îşi petreacă restul vieţii singur nu mai avea sens, pentru că fusese deja aranjată o căsătorie pentru el, pentru moştenitor. Obligaţiile faţă de Ravenleigh aveau să-l forţeze să aibă ceea ce ea dorea pentru el: o familie.

Ciudat cum nu se putea opri din a ţine la el, chiar dacă ştia că luase viaţa unei persoane nevinovate.

Şi mai ciudat fusese să-l audă exprimându-şi cu voce tare iubirea pentru ea în faţa fratelui său, să descopere că sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră chiar dacă ea fusese rece şi distantă pe drumul înapoi spre Fortune. Refuzase să doarmă lângă el şi îi vorbise doar forţată de circumstanţe. Se întrebă dacă Christopher ar continua să insiste ca Kit să ocupe locul său de drept dacă ar şti că o omorâse pe Clarisse.

— Bănuiesc că dezvăluirile lui Christopher din seara asta au venit ca o surpriză, zise ea încet.

— Ai un dar de a spune adevărul doar pe jumătate, dulceaţă.

— Nu ai bănuit niciodată…

— Nu.

Îşi dorea ca el să se uite la ea ca să-l poată privi în ochi şi să ştie exact ce simţea. Mintea îi spunea să nu-i pese, dar nu-şi putea opri inima din a suferi pentru el şi pentru toată tortura pe care el o îndura. Înşelăciunea tatălui său fusese mai crudă decât cicatricea pe care i-o făcuse.

— Mi-ai spus cândva că ai regretat că nu eşti moştenitorul în ziua în care Christopher s-a căsătorit, zise ea moale.

— Am minţit. Privi la cartea pe care o ţinea în mână. Nu mi-am dat seama că am minţit sau că toţi în anii ăştia am ascuns adevărul faţă de mine însumi. Ştiam doar că iubesc Ravenleigh şi că puneam bunăstarea moşiei ăleia mai presus de orice altceva.

— Şi acum, o vei avea, împreună cu o altă soţie.

— Nu vreau altă soţie. Privi peste umăr. Şi tu nu mă mai vrei de soţ. Îşi trecu piciorul peste tocul ferestrei. Noapte bună, Ashton! Somn uşor!

Ea se ridică.

— Pleci.

— Voi reveni dimineaţă. Cum ne-am înţeles înainte, cât timp tata şi Christopher sunt aici, mi-ar plăcea să ne prefacem că suntem într-o căsnicie fericită.

Tristeţea din vocea lui aduse lacrimi în ochii ei. Apoi, el plecă.

Şi ea îşi dădu seama că îşi dorea ca el să fi rămas.

*

Kit intră în cârciumă, uimit de familiaritatea peste care dădu. Niciodată nu se aşteptase să-i pese de statul ăsta despre care credea că fusese construit la trei metri deasupra iadului.

— Kit! Slavă Cerului că te-ai întors!

Se răsuci şi îi zâmbi lui Harrison Bainbridge, care se îndrepta spre el.

— Deci tu nu eşti unul dintre oamenii care au făcut confuzie între Christopher şi mine, zise Kit, forţându-se să aibă în voce o relaxare pe care nu o simţea.

Harrison se poticni şi se opri.

— Doamne, nu! Christopher se poartă ca un adevărat nobil. Tu, pe de altă parte, arăţi ca un nobil arogant, dar rău famat.

— Apreciez complimentul.

— Nu era un compliment, idiotule.

Zâmbetul lui Kit se mări, în timp ce i se puse un nod în piept.

— Nu credeam că o să spun vreodată cuvintele astea, dar mă bucur că am

revenit.

— Este şi mai bine că te-ai întors. Christopher se temea că ai murit.

— Aşa am auzit – şi am fost la un pas de moarte.

Harrison miji ochii de parcă detecta ceva în neregulă.

— Vrei să mergem la mine în birou să bem un pic de coniac şi să discutăm doar noi doi?

— Nu. Simt că am nevoie de haosul creat de oameni. Whisky şi o masă într-un colţ ar trebui să fie de ajuns.

Kit o luă în faţă, în timp ce Harrison îi făcu un semn Lornei. Kit se aşeză şi privi prin cârciumă. Harry făcuse o treabă remarcabilă. Nu ar fi fost niciodată un club pentru domni, dar aici un bărbat se putea relaxa şi putea să fie el însuţi. Rareori se întâmpla asta în Londra.

Chiar şi în propria casă, un bărbat ar fi trebuit să afişeze un aer de autoritate şi nobleţe, altfel ar fi fost considerat un nebun excentric.

Harry se aşeză pe scaun, iar Lorna puse o sticlă de whisky şi două pahare pe masă. Îl studie pe Kit.

— Asta-i tot fratele şerifului?

— Nu, zise Harry cu amuzament în voce.

Chipul Lornei se lumină, şi ea se aşeză în poala lui Kit.

— Chiar mi-a fost dor de tine.

Kit îi strecură o monedă şi o bătu peste şold.

— Fii fată bună, atunci, şi lasă-mă singur, ca să vorbesc cu Harry.

Ea se ridică uimită, uitându-se la banii din mâna ei.

— Eşti genul care este fidel soţiei, nu-i aşa?

— Se pare că da.

Ea ridică din umeri.

— Cred că mă bucur. Nu te-aş fi plăcut aşa mult dacă nu ai fi fost.

Kit o privi cum se îndepărtează lent, flirtând cu bărbaţii pe lângă care trecea. Îşi îndreptă atenţia spre paharul plin de whisky pe care Harry îl împinsese spre el. Îl dădu pe gât dintr-odată şi aşteptă cu răbdare ca Harry să umple din nou paharul.

— Aşadar, ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

Kit cuprinse paharul cu degetele.

— Îţi aminteşti de bărbatul care trăgea în podeaua ta?

— Nu era un tip uşor de uitat.

— Este şi hoţ. Jefuieşte diligenţe. A încercat – a reuşit, de fapt – să o jefuiască pe cea în care călătoream eu şi Ashton. Un glonţ mi-a atins tâmpla şi

m-a lăsat inconştient. Nu ştiu cum a reuşit Ashton să o facă, dar m-a ascuns de ei şi mi-a îngrijit rana.

— Ce realizare pentru o femeie muribundă!

— Într-adevăr. Este remarcabilă. Kit luă o gură mare de whisky, delectându-se cu senzaţia de arsură de-a lungul gâtului. Lăsă jos paharul şi se uită în ochii lui Harry. Ashton ştie despre Clarisse.

Harry se pregătea să toarne whisky, dar se opri.

— Ce anume ştie?

— Totul. Harry era singura persoană căreia Kit i se confesase complet. Se pare că glonţul mi-a zdruncinat conştiinţa şi mi-a dezlegat limba. Din păcate, ea nu a fost un confident la fel de imparţial ca tine. Mă detestă.

— Deşi văd că te îngrijorează, poate este mai bine că ea ştie. Oricum urma să o pierzi, mai devreme sau mai târziu. Mai devreme e mai bine, înainte ca sentimentele tale pentru ea să devină mai profunde.

Kit clătină din cap.

— O iubesc, Harry. Nu am crezut niciodată că ar putea fi posibil să iubesc altă femeie la fel de mult cum am iubit-o pe Clarisse. Se aplecă în faţă. Adevărul amar este că pe Ashton o iubesc mai mult, şi ea se uită la mine de parcă se teme să nu-i iau viaţa din clipă în clipă.

— Poate că nu înţelege cât de mult a suferit Clarisse.

— I-am spus. Am încercat să-i explic. Cum mă pot aştepta ca ea să înţeleagă când eu mi-am regretat acţiunile în toţi anii, ştiind în acelaşi timp că aş face din nou acelaşi lucru.

— Mi-aş dori să fiu un înţelept care să-ţi poată oferi vreun sfat demn de urmat.

Kit chicoti.

— Mi-ai dat nişte sfaturi înţelepte. Doar că eu nu le-am urmat, şi tu aveai dreptate. Am căzut şi mai adânc în măruntaiele iadului.

— Măi să fie, dacă nu este şeriful care nu poartă armă!

Privirea lui Kit trecu peste Harry şi-i văzu pe Jasper şi pe câţiva dintre oamenii lui stând în apropiere.

— Am auzit că te-ai întors în oraş, zise Jasper cu un zâmbet şi arma direcţionată spre pieptul lui Kit. Avem nişte treburi neterminate.

— Harry, pleacă de la masă, zise Kit cu o voce calmă care nu trăda furtuna ce era în el.

— Plec pe dracu’! În cârciuma mea nu sunt permise armele, domnilor, după cum v-a spus şeriful altă dată.

— Crezi că-mi pasă? întrebă Jasper.

— Ţi-ar păsa dacă ai cunoaşte-o pe nevastă-mea.

— Am început să obosesc să tot aud de nevastă-ta. Poate o fac văduvă.

Kit ridică mâinile.

— Amândoi suntem neînarmaţi. Împuşcă-ne acum şi vei comite o crimă cu sânge rece în faţa unei duzini de martori. Vei fi spânzurat.

Spre surprinderea lui Kit, Jasper încuviinţă şi-şi băgă arma în toc.

— Sunt pentru o luptă cinstită. Mâine la miezul zilei. Capătul sudic al oraşului. Nu apari, ardem toate clădirile până la temelie.

Kit privi cum bărbatul se plimbă prin cârciumă, cu pintenii zdrăngănind. La uşă, zgârie podeaua cu un pinten, lăsând o urmă adâncă.

— Să vedem ce zice nevastă-ta de asta.

Ieşi, urmat de oamenii lui. Uşa se legănă în urma lor.

— Este genul de bărbat pe care i-ar plăcea lui Jessye să-l omoare, zise încet Harry, apoi se întoarse spre Kit. Vă trebuie să trimiţi o telegramă şi să ceri întăriri…

— Nu, zise Kit. Nu am încredere în abilităţile poliţiei statale. Şi apoi, dacă-i chemăm, este posibil să facă apel la legea marţială, iar ăsta este fix motivul pentru care oamenii mi-au cerut să fiu şerif: ca să nu avem de-a face cu corupţia şi incapacitatea poliţiei statale.

Kit se ridică şi se adresă clienţilor rămaşi cu gurile căscate:

— Aţi auzit cu toţii anunţul domnului Jasper. Cred că disputa lui este una mai degrabă personală, cu mine, decât cu oraşul. Mă voi întâlni cu el, aşa cum a cerut. Nicio clădire nu va fi arsă, dar am nevoie să împrăştiaţi vorba ca nimeni să nu fie pe străzi mâine la prânz. Printre priviri fixe, bolboroseli şi şoapte, Kit se ridică şi luă paharul de whisky, surprins de cât de fermă îi era mâna. A zis că a auzit că m-am întors. Unul dintre oamenii lui probabil l-a văzut pe Christopher şi l-a confundat cu mine. Mă cutremur gândindu-mă ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aş fi întors în noaptea asta.

Harry se aplecă în faţă.

— Doar nu vorbeşti serios că intenţionezi să te înfrunţi cu el mâine.

Kit ridică paharul într-un salut ironic.

— Crezi sau nu, Harry, omul ăla a rezolvat multe dileme pentru mine.

Capitolul 22

Neputând să doarmă, Ashton puse pe ea halatul cumpărat de Kit de la negustor şi ieşi din camera ei. Bărbatul ei se gândise la tot, ceea ce nu o

surprindea. Era cu adevărat priceput să se ocupe de detalii.

Pensiunea era în întuneric. Coborî în tăcere scările. Văzu o lumină palidă ieşind pe sub uşa bucătăriei. Doamna Gurney părea a găti mereu, noapte şi zi. Nu era de mirare că Kit mânca aici chiar dacă stătea în altă parte.

Intră în bucătărie şi se opri brusc când văzu părul lucios. Stând la masă, bărbatul săltă privirea din cartea pe care o citea, îi zâmbi şi se ridică. Inima i se linişti când îl recunoscu pe Christopher şi îndepărtă dezamăgirea imediată că nu era Kit.

Ea îşi flutură mâna.

— Te rog, nu te ridica. Nu am vrut să te deranjez. Credeam că este doamna Gurney, şi voiam doar nişte lapte cald.

El îşi luă cana.

— Eu am o slăbiciune pentru lapte cu cacao. Am făcut un pic mai mult, dacă vrei.

Ea îi zâmbi slab.

— Da, mulţumesc.

— Dar nu poţi pleca înapoi în camera ta. Trebuie să stai şi să vorbeşti cu mine.

Ascultătoare, ea se aşeză în timp ce el turnă lapte cu cacao în cana ei. Asemănarea dintre el şi Kit era izbitoare, şi totuşi erau aşa multe diferenţe. El era mai slab. Responsabilităţile îi creaseră riduri pe chipul lui nobil, dar nu erau la fel de adânci ca ridurile de pe chipul fratelui său. Asemenea lui Kit, se purta ca un om care, nu doar că îşi ştia, dar îşi şi înţelegea perfect poziţia în lume.

Puse ceaşca de porţelan în faţa ei, apoi reveni la scaunul lui.

— Kit a menţionat că îţi place ciocolata.

Ea duse ceaşca la buze şi bău din lichidul cald, savurându-i gustul şi aburul care-i gâdila nasul.

— Fratele meu are darul de a spune adevăruri doar pe jumătate.

— Mi-a cumpărat multă ciocolată când am fost în Galveston, zise ea, dorindu-şi să fi rămas în camera ei. Ce citeşti?

El luă cartea.

— Un roman ieftin. Nu prea se poate numi literatură, dar este foarte amuzant. Mă ajută să mă relaxez. Eroul din această poveste îmi aduce foarte mult aminte de Kit.

— Nu a zis niciodată că cineva scrie o carte despre el.

— Modestia l-ar împiedica să facă un astfel de anunţ, sunt sigur. Poate personajul nu este bazat pe el, deşi, de când sunt aici, am auzit zvonuri cum că

nu poartă armă, ceea ce pare să fie ceva destul de neobişnuit pentru un şerif.

Ea ridică din umeri.

— Majoritatea bărbaţilor în Texas poartă arme, fie că sunt şerifi, fie că nu.

— Aşa am observat. Aici chiar suntem la frontieră, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da.

Mai luă o gură de lapte.

— Înţeleg că mariajul tău cu Kit este doar unul formal, zise Christopher încet.

Degetele lui Ashton se încordară pe mânerul ceştii.

— De ce ai crede asta?

— Pentru că tata l-a văzut pe Kit coborând pe stâlpul de suport al acoperişului şi, din moment ce camera ta este deasupra camerei noastre, amândoi am presupus că nu împărţiţi patul.

Ea simţi cum obrajii îi iau foc.

— Momentan, nu împărţim un pat. Nu.

Christopher îşi înclină capul de parcă analiza posibilităţile.

— Dar l-aţi împărţit o vreme? Deci v-aţi certat.

Ea puse intenţionat ceaşca jos.

— Nu cred că este treaba ta cum dormim sau dacă ne-am certat.

— Aş fi de acord dacă nu l-aş iubi pe Kit aşa mult.

Ea se întrebă cu cât s-ar diminua dragostea lui dacă ar şti ce îi făcuse Kit soţiei lui.

— Kit a vrut cu disperare să te ţină de mână când a aflat secretul tatii.

Ashton simţi cum i se strânge pieptul.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am văzut-o în ochii lui, în felul în care se uita la tine – cu dorinţă, dar temător. Dacă mă gândesc, nu te-a atins când mi te-a prezentat în hol, deci cearta voastră a avut loc înainte să sosiţi în seara asta.

— Nu ne-am certat, izbucni ea.

Nu-i plăcuse să afle că Kit îşi dorise să o atingă, dar nu o făcuse pentru că ea îi ceruse asta. Mereu se gândea la nevoile ei şi nu la ale lui. Ar fi trebuit să-şi închipuie cât de dificil îi era lui să-şi întâlnească tatăl, ar fi trebuit să lase deoparte pentru o vreme dezgustul faţă de el. Să-i ofere forţa ei, nu slăbiciunea ei, după toate câte îi oferise el.

— Te întristează perspectiva de a te muta în Anglia? întrebă el.

— Nu voi merge nicăieri cu Kit. Căsătoria noastră este temporară…

— Din cauza sănătăţii tale?

— Da.

El încuviinţă din cap.

— Toate căsătoriile sunt temporare. Până la urmă, unul dintre soţi moare. Căsătoria se încheie. Doar dragostea rămâne.

Ea se încruntă.

— Nu sunt sigură dacă eşti morbid sau romantic.

— Realist. Dar îmi cer scuze. Sunt într-o stare melancolică. Ţi-a spus Kit că a iubit-o pe soţia mea?

Gura ei se uscă. Ashton nu putu decât să încuviinţeze din cap.

— Cândva la noapte, zise Christopher, îşi va da seama că el ar fi trebuit să *se însoare cu* Clarisse. Îşi coborî privirea spre masă şi duse degetele la gură. Viaţa este plină de ironii.

— Dar şi tu ai iubit-o. Şi ea te-a iubit. Kit mi-a zis că a murit cu numele tău pe buze.

— În braţele lui. Pe buzele lui Christopher apăru un zâmbet secretos, în timp ce arăta cu degetul spre ea şi ridica dintr-o sprânceană. Asta a fost ceva ce am ghicit, dar expresia din ochii tăi confirmă. Mie nu mi-a spus asta niciodată. Fără îndoială că ţi-a spus multe alte lucruri pe care mie nu mi le-a zis.

— Dacă ai întrebări despre moartea ei, va trebui să-l întrebi pe el.

Ea dădu să se ridice.

— Stai.

— Nu cred că ar trebui.

— Îţi este teamă că ai să-mi dezvălui păcatele fratelui meu? Îi ştiu păcatele, Ashton.

— Atunci, nu ai nevoie de mine să rămân.

— Spune-mi de ce v-aţi certat.

Ea se lăsă la loc pe scaun.

— Ţi-am spus că nu ne-am certat.

El încuviinţă din cap spre ea.

— Ţi se răceşte laptele.

Ashton duse ceaşca la buze. Era mai rece, dar tot plăcut – dacă ar fi putut doar să treacă de nodul din gâtul ei.

— Clarisse era în agonie, zise Christopher. Cancerul ei nu a avut niciun pic de milă. De două ori – nu, de trei ori –, am pregătit o licoare care i-ar fi pus capăt suferinţei pentru totdeauna, dar nu am reuşit să i-o duc la buze. Aşa că am trimis după Kit. El a fost mereu cel mai puternic, vezi tu. Chiar şi la început, când era slab, avea un spirit care îl făcea de ruşine pe al meu. Ştiam că el avea să găsească

voinţa de a face ceea ce trebuia făcut. Nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat în cameră cât a fost cu Clarisse, dar, când mi-a zis: „Nu contează unde va fi corpul meu, *eu* voi fi în iad”, am ştiut. Am ştiut că el i-a îndeplinit dorinţa.

Uitându-se la el, ea puse lent ceaşca jos.

— Ea a vrut să moară, şi tu l-ai trimis pe el, ştiind că o va omorî?

Privi cum o lacrimă se rostogoleşte pe chipul lui Christopher.

— În viaţa ei nu mai rămăsese decât durerea. Moartea era singurul lucru pe care mi l-a cerut şi pe care nu i l-am putut da, însă ştiam că Kit nu i-ar fi negat nimic, indiferent de cât de mare ar fi fost costul pentru el. Şi a suferit mult pentru asta.

*

Detalii. Atât de multe detalii de luat în consideraţie.

Stând la biroul lui, Kit privi pentru un moment la încăperea în care dormea. Ştia că, dacă ar fi inteligent, s-ar întinde pe pat şi ar dormi câteva ore înainte de întâlnirea cu destinul.

Dar, după cum aflase în ultima vreme, nu era un bărbat inteligent.

Şi detaliile se adunau.

Jasper plănuise să jefuiască acea diligenţă, aşa că Kit ştia că şi el era un om care înţelegea conceptul de a nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Îşi unsese şi îşi curăţase deja puşca şi o încărcase. Nu urma să aibă nevoie de gloanţe în plus. Dacă cele paisprezece gloanţe din puşca lui Harry nu îşi făceau treaba, se îndoia serios că avea să mai fie în viaţă să încarce din nou şi să termine.

Cu toate astea… puse gloanţe de rezervă lângă puşcă. Nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Hotărâse şi când exact să iasă pe stradă. Nu voia să pară prea dornic, dar nici nu voia să stea acolo cu vântul bătând şi palmele transpirând.

Aşa multe detalii nenorocite, şi toate erau lipsite de importanţă. Toate cu excepţia celor la care lucra acum. Cele care aveau legătură cu Ashton.

Se gândise să se urce pe fereastră înapoi în camera ei şi să se strecoare în patul ei. Braţele lui voiau să o cuprindă, umărul lui tânjea să simtă din nou acea mişcare mică de încuviinţare pe care o făcea în timp ce se cuibărea lângă el.

Înmuie peniţa în călimară şi notă ceva pe hârtia din faţa lui. Se gândise să-i scrie o scrisoare de rămas-bun, dar ce era de spus? Se gândise să-i mulţumească pentru timpul petrecut împreună, dar cuvintele îi făceau sentimentele să sune banal. Se gândise să scrie o scrisoare în care să-şi explice păcatul, dar, dacă

cuvintele rostite nu o puteau influenţa, se îndoia că o pledoarie scrisă avea să o facă.

Aşa că singurul lucru la care lucra în noaptea asta era o scrisoare care să-i fie înmânată lui Christopher a doua zi dimineaţă. Aşa era cel mai bine.

Ridică jurnalul pe care i-l dăduse Christopher. Studie coperta şi se întrebă despre ce scrisese tatăl său în el. Gânduri pe care nu voia ca un alt suflet să le citească.

Ridică privirea când uşa se deschise şi Christopher păşi înăuntru. Fratele lui privi în jur.

— Încă nu am înţeles de ce încui locul ăsta jalnic.

— Pentru că am arme şi nu vreau să le ia cineva.

Christopher încuviinţă gânditor din cap. Kit întoarse hârtia pe care îşi nota. Nu ştia cum avea să explice tot ce urma să se întâmple a doua zi, dar se gândise că un bilet scurt ar fi mai potrivit, pentru ca astfel Christopher să aibă cât mai puţin timp să încerce să-l convingă să o ia pe un alt drum.

— Ce faci aici, oricum? întrebă Kit.

— Te-am văzut când ai plecat de la pensiune. Christopher ridică dintr-o sprânceană. Clădirea are o uşă principală, să ştii.

— Sunt conştient de asta, dar prefer să trăiesc periculos.

— Asta explică motivul pentru care ai acceptat poziţia de şerif, nu-i aşa? Viaţa ta este constant supusă riscului.

— Nu prea. În mare parte, scot cowboy-i beţi din cârciuma lui Harry, zise Kit.

Christopher se uită în camera în care dormea Kit.

— Este foarte departe de măreţia de la Ravenleigh.

— Mi se potriveşte, zise Kit încet.

Cu un oftat, Christopher se aşeză pe scaunul pe care îl ocupase David Robertson în urmă cu câteva săptămâni. O viaţă.

— De ce nu mi-ai scris când tata a suferit primul infarct? întrebă Kit.

— Ba ţi-am scris, zise Christopher. Bănuiesc că scrisoarea nu a ajuns.

Kit privi prin biroul lui.

— Eu nu am văzut-o, dar se pare că nu există un timp exact în care o scrisoare ajunge la mine.

Christopher arătă cu capul spre jurnalul pe care îl ţinea Kit.

— L-ai citit?

— Nu.

— Ah, ce încrengătură complicată avem aici, nu-i aşa? întrebă Christopher,

încrucişându-şi degetele şi aşezându-le peste abdomenul lui plat.

— Planul tatii părea destul de simplu. Kit puse jurnalul deoparte. Ai fi putut să păstrezi pentru tine descoperirea asta, să ştii.

Christopher încuviinţă uşor din cap.

— M-am gândit la asta, şi nu din cauza lăcomiei, a avariţiei sau a foamei după un titlu. Dar cine sunt eu dacă nu moştenitorul Ravenleigh?

— Eşti Christopher Montgomery.

El pufni.

— Dar cine este el, Kit? Eu am fost mereu definit de cel care aveam să fiu. Când am citit jurnalul tatii, m-am simţit de parcă cineva m-a aruncat cu nepăsare într-o furtună. Încă nu mi-am găsit ancora în furtuna asta de farse.

Kit îşi aminti visul atât de viu pe care îl avusese în noaptea în care se instalase ceaţa. Acum, avea sens: resimţea, de fapt, frustrările fratelui său.

— Ţinând cont de circumstanţe, cred că orice om s-ar simţi confuz. Cu toate astea, ai fi putut să arzi jurnalul.

Chicotind încet, Christopher clătină din cap.

— Am fost tentat, atât de tentat. Chiar am făcut focul, dar apoi, ştiam că nu aş putea trăi împăcat şi că nu aş mai îndrăzni să mă uit în ochii tăi dacă nu eram onest cu tine, dacă nu îţi împărtăşeam descoperirea.

Kit se aplecă în faţă pentru a exprima îngrijorarea care îl nedumerea.

— Ai riscat viaţa tatii aducându-l aici. Ai fi putut să aştepţi…

— Nu intenţionasem să-l iau cu mine, dar el a insistat. Nu mi-am dat seama că a vrut să vină pentru a folosi timpul ăsta încercând să mă convingă să-mi ţin gura. Sunt supărat pe el. Furios, de fapt. În toţi aceşti ani, ne-a înşelat. M-a transformat în cineva ce nu îmi era menit să fiu.

— Te-a transformat în cine a *vrut* el *să fii.*

Christopher lovi cu pumnul în birou, surprinzându-l pe Kit cu această neobişnuită criză de furie.

— Legea engleză nu funcţionează aşa. Aristocraţia nu îşi alege moştenitorii. Dumnezeu o face. Frecându-şi cu forţă lateralul mâinii, Christopher oftă. Îmi cer scuze pentru această ieşire.

— Nu este nevoie să îţi ceri scuze. Ai tot dreptul să fii supărat.

— Nu pari deranjat de cursul evenimentelor.

Kit îşi atinse cicatricea de sub bărbie.

— Cred că nu am digerat încă totul. Şi apoi, cred că am avut o oarecare contribuţie cât am fost aici. Trebuie să înţelegi, Christopher, că am găsit ceva care să mă mulţumească.

— Tata m-a avertizat că aşa va fi, că nu ţi se va părea descoperirea asta la fel de tentată cum credeam eu că ţi se va părea. Sunt surprins să descopăr că are dreptate.

— Pe cât este de greu de admis, tata ne cunoaşte bine pe amândoi – cu puncte forte şi puncte slabe, zise Kit, dispus să recunoască măcar faţă de el însuşi că tatăl lui îi făcuse un serviciu comportându-se cum se comportase.

Neoferindu-i nimic, îl pregătise să stea pe propriile picioare.

Christopher se uită la Kit.

— Nu eşti curios ce i-a provocat tatii primul infarct?

Kit ridică din umeri şi îi zâmbi ursuz fratelui său.

— Îmi imaginez că urla la vreunul dintre arendaşi că nu a avut grijă de culturi cum s-a cerut.

— Urla la mine. A găsit scrisorile pe care tu mi le-ai trimis. Nu a fost deloc mulţumit că ţi-am căutat sfaturile.

— Ai fost un prost că nu le-ai ars de cum le-ai terminat de citit.

— Conţineau prea multă înţelepciune. Le reciteam deseori… M-am gândit chiar să le adun într-o carte.

— Ar fi o carte foarte scurtă, comentă Kit.

— Îmi dau seama de asta, dar tot cred că o carte mică plină de înţelepciune e mai utilă decât o carte mare plină de tâmpenii. Christopher se aplecă în faţă. Înţeleg în mare tot ce e legat de administrarea moşiei Ravenleigh. Detaliile îmi strică socotelile din când în când. Tu eşti aşa priceput cu detaliile. Mereu ai fost. Asta-i motivul pentru care am sugerat să ne ocupăm împreună de Ravenleigh. Cred că tata s-a înfuriat că a ales greşit.

Kit studie atitudinea abătută a fratelui său. Era mult mai greu să accepţi să cazi dintr-o poziţie înaltă decât să accepţi să fii ridicat întruna. Dorinţa lui Christopher de a dezvălui adevărul era o dovadă a integrităţii lui.

— Tata nu a ales prost. Analizezi atent fiecare decizie, hotărăşti unde vor fi atinse mai bine beneficiile. Eşti exact omul de care are nevoie Ravenleigh.

Christopher râse, un sunet pe care Kit nu-l mai auzise de la fratele lui de mult timp.

— Ce este aşa amuzant? întrebă Kit.

— Nu te vezi ca stăpân al acelui loc?

Kit clătină încet din cap.

— Sincer să fiu, nu.

— Atunci, ce *eşti* aici, dacă nu stăpânul locului? Eşti responsabil de bunăstarea acestor oameni. În scurta perioadă de când sunt aici, mi s-au pus mai

multe întrebări decât în perioada de când am preluat administrarea moşiei Ravenleigh.

Kit analiză observaţia fratelui său. Într-un fel ciudat, era un stăpân, dar nu avea putere absolută, ci doar responsabilitate absolută, în limitele legii.

— Interesant. Bănuiesc că am putea continua cu faptul că, dacă sunt stăpân aici, nu am nevoie să fiu la Ravenleigh.

Christopher se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Nu, nu putem continua cu asta. Tata a greşit negându-ţi dreptul din naştere.

— Cine dintre noi este fără de păcat?

— Poate că-i adevărat, dar asta nu schimbă faptul că tu eşti moştenitorul de drept.

Kit ridică jurnalul tatălui său.

— Nu este aşa simplu cum vrei tu să fie. Mă voi gândi foarte atent la situaţie şi te voi informa mâine asupra deciziei mele.

Cu un oftat greu, Christopher se ridică.

— Indiferent de decizia ta, sentimentele mele faţă de tine nu se vor schimba. Nu mi-aş fi putut dori un frate mai bun.

Kit înghiţi cu dificultate. Cuvintele erau incredibil de greu de acceptat şi chiar mai greu de rostit.

— Şi eu simt la fel. Ai fost o binecuvântare în viaţa mea.

— O spui de parcă viaţa ta se termină. *Sunt* o binecuvântare în viaţa ta şi voi continua să fiu. Plec acum, ca să te poţi odihni, pentru că ai nevoie şi meriţi. Christopher se îndreptă spre uşă, se opri şi se întoarse un pic. Ne vedem la micul dejun.

— Am nişte treburi care-mi solicită atenţia dimineaţă. Vă voi vizita pe tine şi pe tata cu puţin înainte de prânz.

— Înainte de prânz, atunci. Vino cu răspunsul pe care-l vreau eu, nu cu cel la care mă aştept.

Christopher ieşi şi închise uşa.

Kit puse jurnalul deoparte. Tatăl lui făcuse mari eforturi pentru a se asigura că Christopher avea să fie moştenitorul de drept. În mod ironic, în ziua următoare, un străin pe nume Jasper avea să îndeplinească fără să ştie cea mai profundă dorinţă a tatălui său.

Capitolul 23

— Nu ştiu cine sunt, zise Christopher încet.

— Eşti Christopher Montgomery.

Chicotind pe un ton jos, privi spre femeia care mergea alături de el, având pe ea nimic mai mult decât cămaşa de noapte. Îi bucurase inima când nu pusese sub semnul întrebării faptul că el o deranjase în miezul nopţii, ci îi sugerase pur şi simplu să se plimbe, ca el să poată vorbi despre ce-l supăra. În ciuda raţiunii şi a hotărârii sale de a nu face aşa, luase cina în casa ei în fiecare seară. Femeia asta avea un calm – când nu îi erau ameninţate fiicele – care îl atrăgea precum cântecul de sirenă.

— Kit a zis acelaşi lucru. Dar cine este acesta, Elizabeth?

— Nu văd să fie vreun mare mister. Tu eşti tu.

Se opri din mers, se întoarse şi se uită direct la ea.

— Toată viaţa mea am fost vicontele de Wyndhaven, ştiind că într-o zi voi deveni conte de Ravenleigh. Acum, sunt doar Christopher.

Ea îşi încrucişă braţele sub sâni, şi el se forţă să nu-şi coboare privirea.

— Pui prea mare preţ pe un nume. Un nume nu te face cine eşti. Până am împlinit şaptesprezece ani, eram Elizabeth Morgan. Apoi, m-am căsătorit şi am devenit Elizabeth Fairfield. Îşi lipi mâna de piept, deasupra sânilor. Dar eram tot Elizabeth, aici, unde conta.

El clătină din cap, întrebându-se cum putea să explice cum se vedea el însuşi cuiva care nu crescuse în societatea lui.

— Ai fost fiică şi apoi soţie.

— Fiică, soţie, mamă, prietenă – nu contează ce sunt; *cine* sunt eu contează – şi sunt Elizabeth. Tu poţi fi viconte, conte, rege, fermier şi eşti tot Christopher.

— Fermier?

Gândul în sine era suficient de incredibil încât să-l facă să izbucnească în râs.

— Nu este nimic rău în a fi fermier.

Auzi seriozitatea din vocea ei şi fu recunoscător că nu râsese.

— Nu mă văd fiind fermier.

— Cred că nici fratele tău nu se vedea vreodată culegând bumbac sau mânând vite.

El oftă.

— Da, bănuiesc că aşa este. Fermier, deci?

Ea se puse în mişcare, şi el îi urmă paşii, ajungând lângă ea.

— Mie mi-ar prinde bine nişte ajutor pe aici, dacă ai de gând să rămâi.

Îi aruncă o privire rapidă. El zâmbi.

— O să mă gândesc.

— Nu, nu o vei face.

— Ai dreptate. Nu o voi face.

— Tot pierdut te simţi? întrebă ea.

— Nu aşa rău, deşi trebuie să îmi cer scuze că te-am scos din pat…

Ea îl întrerupse izbucnind în râs.

— Eşti bărbatul care îşi cere cel mai des scuze din câţi am întâlnit. Prietenii trebuie să-ţi fie alături când ai nevoie de ei, indiferent de oră şi de situaţie.

— Dar se pare că eu sunt cel care are mereu nevoie de tine. Nu ştiu să-ţi fi oferit ceva în schimb.

— M-ai scutit de a petrece nişte seri singuratice.

— Asta nu pare să fie suficient, mai ales că şi eu am beneficiat de acele seri.

Ea clătină din cap.

— Prietenii nu ţin socoteala.

— Poate că nu, murmură el.

O conduse până la verandă, îi ură noapte bună şi o privi cum dispare în casă. Nu o cunoştea pe Elizabeth de mult timp, şi cu toate astea ştia că avea să ducă cu el mereu amintirea serilor lor împreună.

*

Kit stătea pe vine lângă pat şi îşi privea soţia dormind, gravându-şi trăsăturile ei în memorie. În ultima săptămână, îi fusese greu să facă drumul spre Fortune. Cu siguranţă, avea să doarmă şi pe timpul zilei, lucru pe care el îl prefera.

Avea să se trezească descoperind că era văduvă, dar măcar nu trebuia să stea cu grijă aşteptând veştile.

Cât de ironic era că rolurile lor se schimbaseră. Se căsătorise cu ea pentru că ea era pe moarte, şi acum el era cel care înfrunta moartea. Se gândi să o trezească, dar nu voia ca ultima lui amintire să fie cum privea nişte ochi care nu mai străluceau.

Prefera amintirea cu ea dormind.

Fără îndoială, împuşcăturile aveau să o trezească. Nu ar fi trebuit să accepte condiţiile lui Jasper aşa repede. Nu se gândise la faptul că întâlnirea cu aceşti bărbaţi la capătul sudic al oraşului avea să le ofere celor din pensiune o privelişte clară asupra luptei. Putea doar să spere că urmau să aibă inspiraţia de a sta deoparte şi în afara bătăii armelor.

Puse un trandafir alb lângă ea, pe pernă, apoi se ridică. Cu toate greutăţile şi suferinţa care veniseră la sfârşit, nu ar fi dat la schimb un singur moment din

timpul petrecut cu ea. Bucuria pe care ea i-o adusese nu putea fi măsurată, dar avea să fie cu el pentru eternitate.

Ieşi din cameră în linişte şi coborî scările, unde îl aştepta un alt rămas-bun. Din păcate, acesta nu avea să fie silenţios.

Ciocăni la uşa familiei lui. Christopher deschise uşa, pe chipul lui citindu-se clar îngrijorarea.

— Ce sunt zvonurile astea pe care le-am auzit cum că nişte ticăloşi te-au provocat? întrebă Christopher.

Kit intră în cameră şi închise uşa.

— Bună dimineaţa şi ţie.

— La dracu', Kit! Gurney a zis că o bandă cunoscută de proscrişi…

— Doamna Gurney are tendinţa de a exagera.

— Poate, dar nu minte. Vreau adevărul.

— Este corect ce ai auzit. La miezul zilei va avea loc un duel. Provocarea a fost aruncată, şi eu am acceptat-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai făcut asta? întrebă Christopher.

— Pentru că sunt şeriful…

— Care nu poartă armă! Christopher luă un roman ieftin de pe masa alăturată. *Şeriful care nu purta armă.* Tu eşti, nu-i aşa?

— Eu nu folosesc pistoale, dar mă pricep cu puşca.

— O puşcă? Te vei angaja într-un duel cu o puşcă?

Kit oftă.

— Nu este un duel aşa cum mi-am imaginat eu. Un proscris s-a simţit jignit pentru că eu l-am lovit şi, mai târziu, când încerca să jefuiască diligenţa în care călătoream, i-am împuşcat doi oameni. Vreau dreptate.

— Dreptate? Dreptate ar fi să fie atârnat de cea mai apropiată spânzurătoare.

— Da, dacă am fi în Anglia civilizată, dar nu suntem! A ameninţat să ardă întregul oraş până la pământ, şi, pentru Dumnezeu, o va face dacă nu mă întâlnesc cu el şi cu oamenii lui la miezul zilei.

Christopher îşi îndreptă umerii.

— Atunci, eu voi fi secundantul tău.

Niciodată nu-şi iubise Kit fratele mai mult.

— Pe dracu' vei fi! Dacă faci asta, Ravenleigh va rămâne fără moştenitor, şi eu nu pot tolera această posibilitate.

— Atunci, voi sta în locul tău.

Kit clătină din cap.

— Poţi să slujeşti mai bine Ravenleigh şi pe mine stând aici.

Christopher se uită urât spre Kit, nu doar îndoindu-se de cuvintele fratelui său, ci şi întrebându-se de ce era aşa de hotărât să ia parte la un duel pe care, după spusele doamnei Gurney, avea mici şanse să-l câştige.

— Întregul scop al călătoriei noastre a fost să te aducem înapoi în Anglia. Acum, este un moment la fel de bun ca oricare altul să plecăm.

— Siguranţa oraşului cade pe umerii mei, zise Kit cu hotărâre. Fie, mi-am făcut de cap câteva săptămâni şi l-am lăsat fără gardian, dar asta nu anulează obligaţiile mele faţă de cetăţenii săi. Din păcate, am multe treburi de terminat. Am o listă…

— Nu crezi că poţi câştiga? întrebă Christopher, simţind cum teama i se târăşte de-a lungul şirei spinării.

Kit îl privi direct.

— Nu contra a şase. Zâmbi încrezut. Dar voi lua cu mine în iad cât de mulţi pot.

Întinse hârtia către Christopher.

— Am să-ţi cer să te ocupi de planurile mele. Ashton doreşte să se întoarcă la fratele ei în Dallas. Asigură-te că soseşte acolo în siguranţă. Am vorbit cu bancherul. Banii mei vor fi plasaţi într-un fond pe care tu îl vei supraveghea. Ashton va primi tot ce doreşte inima ei, şi când…

Christopher îşi privi fratele cum înghite de parcă se lupta cu emoţii insuportabile.

— Vreau să faci aranjamente ca un trandafir alb să îi fie pus pe mormânt în fiecare zi. Restul banilor din fond vor fi daţi spitalului St. Mary din Galveston pentru cercetare medicală.

Christopher scoase cuvintele peste nodul din gât:

— Jur că mă voi asigura ca totul să fie făcut cum ai cerut.

— Mulţumesc. Kit se întoarse spre tatăl său. Sir, îmi dau seama că nu ţi-am provocat decât o constantă dezamăgire, dar vreau să ştii că tu nu ai fost niciodată o dezamăgire pentru mine. Un fiu nu ar fi putut cere un exemplu mai bun de tată. Nu ţi-am citit jurnalul cum a sugerat Christopher, pentru că nu am văzut nicio nevoie să o fac. Mereu ai pus bunăstarea moşiei Ravenleigh mai presus de orice altceva, cum ţi-a dictat datoria. Şi acum, eu mă voi ocupa de datoria mea.

Christopher văzu cum apar lacrimi în ochii tatălui său şi voi ca el să spună cuvintele care trebuiau spuse. Dar bătrânul doar încuviinţă din cap şi se întoarse.

Kit se uită la ceas.

— Păi, ar fi bine să plec, altfel voi avea de stins focuri. Întinse mâna către Christopher. Când Christopher o luă, Kit îl trase aproape, îmbrăţişându-l strâns.

Vocea lui era joasă, plină de emoţie: Dacă are vreo importanţă, înţeleg de ce nu ai putut să fii lângă Clarisse la sfârşit. Nu voi nega că am iubit-o, dar ştiu că iubirea mea nu a fost egală cu a ta. Sunt recunoscător că te-a avut pe tine, Christopher.

Christopher simţi o durere în piept care ameninţa să-i sfărâme coastele. Cuvintele se împiedicară în gât când Kit îi dădu drumul dintr-odată. Îşi privi fratele cum merge spre uşă, o deschide şi îngheţă.

Grayson Rhodes şi Harrison Bainbridge stăteau dincolo de prag, cu armele legate cu cureaua de coapse.

— Ce dracu' credeţi că faceţi aici? întrebă Kit.

— Tu eşti priceput cu puşca, zise Harrison, dar fac pariu că poţi să împuşti doar patru, ceea ce lasă unul pentru Gray şi unul pentru mine.

— Niciunul din voi nu a mai omorât. Credeţi-mă, nu este ceva ce vrei să ai pe conştiinţă.

— Şi tu crezi că să ştim că prietenul nostru de încredere a murit fără nimeni lângă el este ceva ce preferăm să avem pe conştiinţă? întrebă Harrison.

— La dracu', Harry! Tu eşti dreptaci. Ai nevoie de mâna aia ca să ţii un baston, nu o armă.

Harrison îşi ridică bărbia sfidător.

— Am nevoie de baston ca să merg. Pot să stau destul timp fără el. Pot să dau drumul cu uşurinţă bastonului şi să scot repede arma…

— Şi să-ţi laşi nevasta văduvă. S-a gândit vreunul din voi la asta? Sau la faptul că ai voştri copii vor fi crescuţi fără taţi?

— Amândoi am discutat despre decizia aceasta cu soţiile noastre, zise Grayson.

— Şi v-au dat binecuvântarea? întrebă Kit.

— Ne-au arătat înţelegere, zise Grayson.

Kit clătină din cap.

— Ştiind că vă vor îngropa?

— Nu dacă suntem împreună, zise Grayson. Tu ai stat alături de noi în trecut, Kit. Nu te poţi aştepta să te abandonăm acum. Am venit aici împreună.

— Niciun om nu a avut prieteni mai adevăraţi, dar lupta asta este a mea şi doar a mea. Eu i-am rănit mândria lui Jasper. Nu vreau ca alţii să plătească pentru acţiunile mele.

— I-ai omorât şi doi dintre oameni în timp ce încălcau legea atacând o diligenţă cu gândul să o jefuiască. Acum, ne ameninţă oraşul, sublinie Grayson. Toată lumea poate crede că asta este lupta ta, dar eu nu. Nu am muncit aşa mult

în ultimii cinci ani ca un nenorocit arogant să-mi distrugă fericirea. Nu voi permite ca soţia şi copiii mei să fie ameninţaţi de nişte oameni ca el. Dacă el câştigă, Kit, vom pierde cu toţii, pentru că vor urma alţii de teapa lui. Eu zic să stăm acum unul lângă celălalt, ca să nu trebuiască să o facem mâine.

Kit oftă.

— Nu există niciun lucru pe care să-l spun ca să vă fac să vă răzgândiţi, nu-i aşa?

— Niciunul, ziseră Grayson şi Harrison în acelaşi timp.

— Atunci, trebuie să vă fac secundanţi, ca să fie totul legal.

— Chiar te rog, zise Harrison. Nu vreau să atârn în laţ după ce devin erou.

Lui Christopher nu-i venea să creadă că fratele lui chicotea în timp ce închidea uşa în urma lui. Se întoarse spre tatăl său, care se uita fix la uşa prin care tocmai dispăruse primul lui născut.

— După tot ce ai auzit şi ai văzut, tot crezi că nu ar fi trebuit să-i spun adevărul lui Kit?

*

Cu Gray şi Harry flancându-l, Kit mergea pe centrul străzii prăfuite. Din când în când, vedea pe cineva privind afară printr-o fereastră murdară, dar cetăţenii în majoritatea lor îi urmaseră sfatul şi căutaseră adăpost departe de orice loc pe unde s-ar putea rătăci un glonţ.

— Nu veţi scoate armele până când unul dintre ei nu face prima mişcare, le ordonă Kit tovarăşilor săi.

— Fac pariu că regula asta va face ca măcar unul dintre noi să fie împuşcat, zise Harry caustic.

— Aşa este legea, sublinie Kit. Dacă facem altfel, se schimbă acţiunea noastră din legitimă apărare în crimă. Voi încerca să-i conving să se predea…

— Îţi vei pierde vremea cu treaba asta, interveni Gray.

— Cu toate astea, voi încerca.

Şase bărbaţi ieşiră dintre două clădiri la capătul sudic al oraşului. Gura lui Kit se uscă precum praful pe care îl ridicau cizmele sale.

— Indiferent de cum se termină lucrurile, vreau să ştiţi amândoi că mereu am considerat o onoare să am privilegiul de a vă numi prieteni.

— Nu deveni sentimental. S-ar putea să trecem peste asta, zise Harry.

— Şi, dacă nu, spuse Gray, vom domni împreună în iad. Fac pariu că este mai răcoare decât aici.

— Îţi accept pariul ăla, zise Harry.

Kit nu se putu abţine să nu zâmbească. Niciun om nu avea prieteni mai adevăraţi.

Se opriră la o distanţă scurtă de Jasper şi cei cinci tovarăşii ai săi. Kit se îndoia că aveau să fie la fel de fermi lângă Jasper.

Jasper scuipă tutun pe stradă.

— Deci, şerifule, eşti pregătit să-l întâlneşti pe Dumnezeu?

— Nu, de fapt, sunt aici ca să te arestez.

— Să mă arestezi?

— Da. Ştiu că eşti responsabil de moartea a cel puţin trei oameni. Am scris un raport detaliat al jafului asupra diligenţei la care ai participat şi l-am trimis mai departe către alţi şerifi din oraşele învecinate. Predă-te acum, şi voi face tot ce pot ca să mă asigur că vei merge la închisoare, nu la spânzurătoare.

Jasper pufni.

— Să mă predau? Eşti ţăcănit? Am de gând să te bag adânc sub pământ.

Kit îşi mută lent privirea de la un om la celălalt până când se uită la toţi şase.

— Atunci când sunteţi gata, domnilor, trageţi cât puteţi de bine, pentru că vă garantez că va fi ultima împuşcătură.

*

Ashton se trezi şi zâmbi la trandafirul alb care stătea lângă ea pe pernă. Kit fusese aici şi, fără îndoială, o lăsase să doarmă. Ridică floarea şi îi inspiră parfumul dulce.

Răsăritul se ivise la orizont înainte ca ea să poată adormi, cuvintele lui Christopher zăbovindu-i în minte. Soţul ei nu era un criminal. Era un salvator. De ce gândise ea altfel?

Se ridică în fund pe pat şi se uită la ceasul aflat pe masa din apropiere. Mai erau câteva minute până la miezul zilei. Kit probabil că-şi luase deja micul dejun şi acum ori îşi vizita familia, ori muncea în biroul lui. Trebuia să discute cu el, să rezolve lucrurile între ei.

Tot avea să se ducă în Dallas, dar măcar nu aveau să existe resentimente între ei. Locul lui era în Anglia, nu alături de ea. Dar voia să plece cu conştiinţa împăcată şi ştiind că ea îi înţelegea acţiunile. Nu se simţea complet confortabilă cu ele, dar îşi şi dădea seama că nu era în poziţia de a-l judeca.

Se dădu jos din pat şi probă repede rochia pe care i-o cumpărase în ziua anterioară. Zâmbi privindu-se în oglindă. Se potrivea perfect.

Îşi desfăcu părul, îl perie cu putere, îl trase spre spate şi-l legă cu o fundă de

un galben strălucitor, ca să-l ţină la un loc. Avea să depună mai mult efort ca să fie atrăgătoare mai târziu. Acum, tot ce voia era să-l vadă pe Kit, să-i explice că înţelegea şi să-i spună că-l iubea.

Deschise uşa şi se grăbi în jos pe scări. Doamna *Gurney stătea* la fereastra camerei din faţă, uitându-se pe geam.

— Doamnă Gurney, mi-ai văzut soţul în dimineaţa asta? întrebă Ashton.

Doamna Gurney se întoarse. Pe chipul ei se vedea groaza.

— Nu ţi-a spus?

— Ce să-mi spună? întrebă Ashton, străbătută de un presentiment.

Plecase deja să-şi accepte locul la Ravenleigh?

Doamna Gurney îşi muşcă degetul şi clătină din cap.

— Dumnezeule, ar fi trebuit să-ţi spună!

Christopher ieşi din camera lui şi întinse braţele spre ea.

— Ashton, vino aici!

Ea făcu un pas în spate, temându-se, din motive pe care nu le putea înţelege. Dacă Christopher era încă aici, atunci Kit nu plecase, dar toată lumea era prea solemnă.

— Unde este Kit?

— Tâlharii ăia, izbucni doamna Gurney. L-au provocat şi se înfruntă cu el chiar în acest moment.

— Tâlharii?

— Oamenii care au atacat diligenţa, explică Christopher. Se pare că va avea loc un duel.

— Un duel? Adică, un schimb de focuri?

Christopher păru surprins.

— Da, normal, armele sunt implicate într-un duel.

Ashton clătină din cap, refuzând să creadă ce auzea.

— Nu, nu. Nu este un duel cum crezi tu. Este o baie de sânge. O să fie ucis. Trebuie să-i oprim!

Porni în fugă spre uşă.

Christopher o prinse, ţinând-o aproape, lipindu-i corpul de al lui.

— Este prea târziu să-i opreşti.

Ea se luptă pentru a se elibera.

— Nu înţelegi. El crede că-l urăsc. Trebuie să-i spun că acum înţeleg. Îl iubesc…

Auzi un bubuit, un zgomot asurzitor în timp ce se trăgea foc după foc.

— Nu! strigă ea, prăvălindu-se peste Christopher, cu corpul tremurând şi cu

lacrimi alunecându-i pe faţă. Nu!

Dar nici cuvintele ei, nici lacrimile ei nu puteau opri zgomotul schimbului de focuri.

Capitolul 24

— Am nevoie de o băutură, zise Gray cu voce tremurândă.

— Eu am nevoie de o întreagă sticlă, răspunse Harry, cu vocea la fel de tremurândă. Două sticle. Trei. Trei sticle sună chiar extraordinar. Să luăm fiecare câte trei sticle de whisky?

— Eu nu vreau nimic, zise Kit, mergând spre oamenii întinşi pe jos, cu sângele scurgându-se în pământ.

Ce risipă. Dar măcar oraşul era protejat de această bandă de criminali. La fel ca diligenţele şi podeaua cârciumii.

— Harry!

Kit privi peste umăr şi o văzu pe Jessye aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Harry. Harry îşi lipi gura de a ei cu aşa o pasiune, încât Kit simţi un junghi de invidie.

Harry se lăsă pe spate.

— Nu puteam să-l las pe Kit să-i înfrunte de unul singur.

Ochii lui Jessye se umplură de lacrimi, şi ea încuviinţă din cap.

— Ştiu. Se uită peste Harry şi întâlni privirea lui Kit. Aş fi venit şi eu dacă nu mi-ar fi fost teamă că ne-am putea lăsa fetele orfane.

— Ai făcut alegerea corectă, Jessye, zise Kit încet. Mereu ai făcut-o când a fost vorba despre fetele tale.

Ea ridică bastonul lui Harry şi i-l înmână.

— Hai să mergem acasă şi să le îmbrăţişăm pe fete.

Harry îşi petrecu braţul în jurul ei.

— Să ne oprim în drum pe la cârciumă ca să iau o sticlă de whisky, da? Apoi, simt o nevoie puternică de-a exersa cum să-ţi ofer o fiică.

— Sunt deja însărcinată.

— Da, dar eu trebuie să-mi păstrez antrenamentul ca să-ţi ofer alta.

Atenţia lui Kit fu atrasă de o mişcare şi se întoarse să o vadă pe Abbie venind spre Grayson. Se opri la un braţ distanţă de el.

— Te-am pierdut o dată. Nu ştiu cum aş fi supravieţuit dacă te-aş fi pierdut din nou.

Grayson o îmbrăţişa, ridicând-o de pe pământ şi sărutând-o pasional. Când îi dădu drumul, zise:

— Hai să luăm copiii şi să mergem la un picnic.

Kit îi privi cum se pregăteau să plece. Grayson se întoarse uşor.

— Vrei să vii cu noi?

„Şi să fie martor la ceva ce el nu va avea niciodată?” Clătină din cap.

— Nu, trebuie să termin aici.

Grayson încuviinţă din cap şi-şi trase soţia mai aproape de el în timp ce se îndreptau spre grajduri.

Slavă Domnului, prietenii lui supravieţuiseră şi erau teferi, deşi el bănuia că aveau să treacă vreo câteva nopţi până când să doarmă liniştiţi. Chiar şi când acţiunea era justificată, luarea unei vieţi nu era o povară uşor de dus.

— Ce vrei să fac cu ei, şerifule?

Kit se întoarse spre antreprenorul de pompe funebre.

— Caută-le prin buzunare, domnule Dawson. Vezi dacă poţi să-ţi dai seama cine sunt. Apoi, foloseşte sicriele simple de pin şi îngroapă-i în spatele cimitirului bisericii. Fortune va acoperi cheltuielile.

— Mă ocup imediat de problemă.

Kit văzu oamenii cum ies cu precauţie din magazinele lor.

— Să se întâmple repede, îi zise el lui Dawson. Oamenii nu trebuie să vadă aşa ceva.

Porni spre pensiune, ştiind că avea alte lucruri care-i necesitau atenţia. Uşa se deschise larg, şi Ashton ieşi rapid, fugind peste peluză de parcă era urmărită. Obrajii îi erau uzi de lacrimi. Îşi *petrecu* braţele în jurul lui, şi el simţi cum corpul ei tremură violent.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Privi peste capul ei şi-l văzu pe Christopher stând pe verandă. Reveni cu atenţia la Ashton, îşi strecură degetul sub bărbia ei şi îi înclină faţa în sus. Prinse cu degetul mare o lacrimă care aluneca.

— De ce plângi?

— Te-ai dus să înfrunţi moartea fără să-ţi iei rămas-bun de la mine.

— Am făcut aranjamentele ca să mă asigur că nu vei duce lipsă de nimic.

Ea se desprinse de el.

— Asta-i tot ce crezi că voiam?

— Sincer să fiu, da. Ea închise ochii, şi lacrimile îi alunecară pe la colţuri. Uită-te în urma mea, Ashton. Sunt Moartea. Eu sunt lucrul de care îţi este cel mai teamă.

Ea deschise ochii şi dezvălui iazuri limpezi de tristeţe.

— Pentru o vreme, cu tine, am putut să uit. Mi-ai oferit momente de mare

bucurie, care mă vor sprijini tot restul vieţii mele. Dar tu nu te vei mai putea uita niciodată la mine fără să vezi umbrele întunecate care sălăşluiesc în sufletul meu, iar eu le voi vedea reflectate în ochii tăi, şi asta, dulceaţă, nu pot îndura.

— Nu poţi şti cum am să te privesc!

— Ba pot, pentru că te-ai uitat la mine în acest fel de la prima noastră noapte în peşteră.

Arăta ca şi cum voia să spună mai multe, dar dintr-odată ochii ei se măriră şi ea exclamă:

— Sângerezi!

El privi spre umărul care palpita.

— Doar un pic. Glonţul a ieşit.

Ea îl apucă de braţul nerănit.

— Unde este doctorul?

— La celălalt capăt al oraşului.

— Trebuie să ne ocupăm de rana ta înainte de a se infecta.

Hotărârea din vocea ei îl făcu să vrea să zâmbească. Se uită peste ea la Christopher.

— Am nişte chestiuni de terminat, apoi revin ca să ne rezolvăm problema.

Christopher încuviinţă din cap şi intră în pensiune.

— Tremuri, zise Ashton în timp ce mergea alături de el, agăţată de braţul său.

— Mereu tremur după ce omor pe cineva.

Ea îl săgeta cu privirea.

— Îţi face plăcere să-mi aminteşti că tu omori oameni.

— Nu în mod deosebit, dar este un fapt al vieţii mele şi a devenit dintr-odată imperativ ca tu să nu uiţi asta.

— Ai numărat vreodată câte vieţi ai salvat?

— Nu, pentru că numărătoarea este neimportantă. Nu am putut salva vieţile care au contat cel mai mult.

*

Ashton merse în jurul închisorii, observându-i aspectul dezolant şi cenuşiu. Kit îi spusese că trebuia să se ocupe de nişte hârtii, aşa că veniseră aici după ce-l cususe doctorul.

Avea aşa multe să-i spună şi nu ştia cum să înceapă.

Se opri în prag şi se uită în încăperea dezolantă, care, presupunea ea, fusese folosită cândva pe post de depozit. Avea un pat pliabil şi o cutie cu cărţi. Hainele

atârnau pe perete lângă un raft pentru bărbierit. Nu era un loc în care stăteai singur, ci unul în care *te simţeai* singur.

— Aici locuieşti? întrebă ea.

Kit ridică ochii de la hârtiile împrăştiate pe birou şi îi întâlni privirea.

— Da.

— Nu este foarte sofisticat.

— Nu am nevoie de ceva sofisticat. Am nevoie doar să fie util.

Uşa de la intrare se deschise, şi un bărbat înalt şi slab intră ducând o cutie mică.

— Am reuşit să găsesc nişte acte de identificare la vreo doi dintre ei. Puse cutia pe birou. Nu cred că lucrurile de aici au aparţinut vreunuia dintre ei.

Kit scoase un ceas din cutie.

— Iniţialele de pe ceas sunt C.S. Nu cred că vreunul din ei avea un nume care să se potrivească cu iniţialele, zise bărbatul.

Ea îl privi pe Kit încuviinţând şi punând cu grijă ceasul înapoi în cutie.

— Cred că am reuşit să-i identific după afişele de urmăriţi. Închise ochii şi oftă. Păcat că nu am verificat afişele în noaptea în care trăgeau în podeaua cârciumii lui Harry. Trei oameni nevinovaţi ar fi putut fi în viaţă.

— Nu văd mare pierdere că aceşti proscrişi au pierit.

Kit deschise ochii.

— Orice viaţă curmată este o pierdere, domnule Dawson. Chiar şi când acea viaţă nu a fost folosită pentru a face bine.

— Aşa o fi cum zici. Eu le spun călătorie sprâncenată.

Domnul Dawson se întoarse şi o salută pe Ashton ducând mâna la pălărie.

— Cu siguranţă, suntem mândri să-l avem pe soţul tău ca şerif, doamnă Montgomery.

— Aşa mândri, că i-aţi fost toţi alături.

— Eram acolo, doar că nu stăteam la vedere, pentru că aşa ne-a zis el…

— Mulţumesc, domnule Dawson, interveni Kit.

— Nu era lupta noastră, şi trebuia să ne dăm din cale.

— Cred că te-ai ocupat cum trebuie de problema aceasta, domnule Dawson, zise Kit. După ce termin *de* completat formularele, voi avea grijă să primeşti banii pentru cheltuieli.

— Apreciez, şerifule.

Domnul Dawson ieşi din birou, lăsând în urma lui o tăcere asurzitoare. Kit se uită rapid la Ashton, apoi reveni la completarea hârtiilor.

— Le-ai spus oamenilor din oraş să nu se amestece?

Kit continua să scrie.

— Mândria rănită l-a adus pe Jasper înapoi în Fortune. Disputa lui era cu mine.

Ea studia încăperea în care locuia el.

— Arată ca o închisoare.

— Normal că arată ca o închisoare. *Este o* închisoare.

— Mă refer la locul în care trăieşti tu. Nu este pic de confort aici.

— Am cărţile.

— Te pedepseşti.

Auzi sunetul făcut de peniţa lui care scria în tăcere.

— În afară de a mă enerva, ce faci aici, Ashton?

Ea traversă încăperea şi îşi puse mâinile pe biroul lui.

— Încerc să te înţeleg. Nu ai putut-o salva pe Clarisse, aşa că încerci să salvezi pe toată lumea. Te simţi vinovat că i-ai luat viaţa, aşa că te pui în situaţii în care ţi-ai putea pierde viaţa.

— Presupuneri prosteşti.

— Dar adevărate.

El aruncă peniţa cât colo, se sprijini de spătarul scaunului şi o ţintui cu privirea.

— Şi concluzia ta este?

— Te iubesc.

— Nu se poate, ştiind tot ce ştii. Ridică peniţa şi începu să scrie sârguincios. Trebuie să mă ocup de detalii. Aşa multe detalii. Uneori, mă pierd în ele… mă pierd aşa mult… că pentru o secundă sau două pot să uit cum am simţit ultima ei respiraţie pe carnea mea. Pot să uit… Am nevoie să pleci. Trebuie să completez rapoartele despre cei care au murit astăzi. Rapoarte detaliate. Nu mă pot concentra pe detalii dacă tu stai acolo.

Ea ocoli lent şi silenţios biroul şi îngenunche lângă el. Văzu lacrimile adunate în ochii lui, şi ale ei începură să ardă.

— Trebuie să mă concentrez pe detalii. Pleci, te rog? întrebă el.

— Nu, răspunse ea blând.

El îşi roti capul, şi în străfundurile ochilor lui ea văzu calvarul cu care el trăia de aşa mult timp. Lacrimile îi alunecau pe obraz. Ea se întinse şi îi cuprinse chipul.

— Oh, Christian.

— Un nume complet nepotrivit pentru mine. O glumă nesărată a vieţii.

— Nu cred.

Degetele lui ajunseră incredibil de aproape de chipul ei, apoi el le strânse în pumn.

— La momentul acela, mi s-a părut lucrul potrivit de făcut să-i dau lui Clarisse o doză mai mare de medicament contra durerii. Avea dureri aşa mari.

Izbucni în hohote de plâns. Ea se ridică şi îşi petrecu braţele în jurul lui, lipindu-i chipul pe pieptul ei.

— Apoi, ea a murit, şi m-au cuprins regretele şi îndoielile. Şi de atunci nu-mi dau pace. Suferinţa mea a fost cea căreia am vrut să-i pun capăt. Nu suportam să o văd cum se lupta când eu ştiam rezultatul. Am vrut să înfrunte moartea cu demnitate, înainte ca boala să îi ia totul. Ea simţi un fior străbătând corpul lui. Egoist, incredibil de egoist din partea mea. Nu era a mea să fie iubită de mine. Viaţa ei nu îmi aparţinea, să o curm eu.

Ea îl sărută pe gât.

— Te iubesc!

— Cum poţi acum, când ştii de ce sunt capabil?

Lăsându-se pe spate, ea îşi plimbă degetele de-a lungul lacrimilor de pe chipul lui şi îi susţinu privirea.

— Te iubesc şi mai mult. Cred că ştiai vinovăţia cu care vei trăi dacă-i îndeplineai dorinţa.

— Suferinţa mea este nimic în comparaţie cu ceea ce avea ea de îndurat.

— Dar a ta este eternă, şi ai ştiut că va fi aşa când ai luat decizia aceea.

El închise ochii.

— Da.

— Îmi vei lua viaţa?

Kit deschise ochii şi o privi.

— Dacă mi-o ceri.

Ea îi atinse buzele uşor cu ale ei.

— Nu o voi face.

— Asta este uşor de spus înainte ca fiecare secundă să îţi fie măsurată în cât de profundă este durerea.

Ea se ridică şi îl prinse de mână.

— Vino cu mine!

— Am lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Şi eu la fel. Îl trase de mână. Întinde-te pe patul tău cu mine.

El clătină din cap.

— Ashton, problemele noastre nu se vor rezolva cu mine oferindu-ţi plăcere.

— Vreau să mă ţii.

— Este un pat foarte îngust.

— Atunci, mă ţii mai aproape.

Kit se ridică şi o urmă în timp ce ea îl conducea într-o încăpere pe care ea ajunsese deja să o dispreţuiască. Cum de putuse trăi aici în toţi aceşti ani?

El se întinse pe o parte în pat, cu spatele la perete. Atentă, ea se întinse, lipindu-şi corpul de al lui şi petrecându-şi braţul peste talia lui, ca să nu cadă pe podea.

— Vezi? Ţi-am spus că este îngust, zise el.

Ea ridică ochii spre el.

— Cum dormi aici?

Ridică un colţ al gurii.

— Pe o parte.

— Cred că este cel mai inconfortabil lucru pe care am stat. Îi desfăcu primul nasture de la cămaşă. Nu porţi o cămaşă de penitenţă, nu-i aşa?

— Nu, dar mă biciuiesc mental în fiecare dimineaţă.

— De ce?

Kit oftă adânc.

— Am luat viaţa unui om nevinovat, Ashton.

— Christopher ştie.

Ochii lui se întunecară de furie.

— I-ai spus?

— El mi-a zis mie.

Kit se ridică într-un cot.

— Cum adică ţi-a spus? El nu ştie că am omorât-o pe Clarisse.

— Mi-ai spus că vă ştiţi gândurile unul altuia.

— Nu pe ăsta. Asta este îngropat adânc în mine. Nu l-ar fi găsit nici măcar dacă săpa cu o lopată.

Ea îşi puse mâna în dreptul inimii lui.

— Te cunoaşte, Kit, la fel cum te cunoşti tu însuţi. De ce crezi că a trimis atunci după tine?

Ea văzu cum furia se retrage, fiind înlocuită de îndoieli.

— A vrut să o omor?

Ea încuviinţă din cap.

— Pentru că el nu putea.

El îi cuprinse chipul.

— El ţi-a zis asta?

— Azi-noapte. Nu puteam să dorm, şi m-am dus în bucătărie. Am împărţit nişte lapte cu cacao.

Kit se uită la peretele îndepărtat şi încuviinţă din cap.

— Are o pasiune pentru laptele cu cacao.

Se lăsă pe spate, şi ea putu vedea în ochii lui toate bătăliile duse. Neîncredere, acceptare, înţelegere. Dar nu furie. Se aşteptase la furie.

— Te-a folosit, sublinie ea, pentru că el era prea slab…

— Pentru că o iubea prea mult.

Dacă Kit nu înnebunea, ea da.

— Nu ar fi trebuit să te iubească pe *tine* suficient încât să nu îţi ceară sau să nu aştepte de la tine ce a aşteptat?

— Trebuie să înţelegi legătura dintre mine şi Christopher.

— Deci, dacă eu ţi-aş cere să-mi curmi viaţa, l-ai trimite pe Christopher să o facă? izbucni ea.

— Nu. El îşi mută privirea spre ea şi îşi plimbă degetele pe chipul ei. Profunzimea iubirii din ochii lui era de ajuns să o facă să-i vină să plângă. Nu, vreau să fiu cel care-ţi satisface toate dorinţele. Nu este o treabă uşoară să iei o viaţă. Nu-l pot găsi vinovat pe Christopher că nu a vrut să facă asta. Nu mi-a ţinut o armă la cap. Doar mi-a dat ocazia să-i ofer lui Clarisse ce puteam.

— Dar cu ce cost pentru tine?

— Cu un preţ pe care eram dispus să-l plătesc.

Ea se simţi descurajată în timp ce-i studia chipul.

— Nu cred că voi înţelege vreodată.

— Nu trebuie să înţelegi. Trebuie doar să ştii că dragostea mea pentru Christopher este aşa profundă, că aş face orice pentru el. Degetul lui mare îi atinse buza de jos. La fel cum aş face orice pentru tine.

Îşi apropie chipul de al ei.

— Mai devreme, ai zis că mă iubeşti.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi acum, suntem aici cu trupurile lipite.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Deşi azi-noapte mi-ai cerut să nu te ating.

— Noaptea trecută nu înţelegeam, şopti ea.

— De ce am omorât-o pe Clarisse?

Ea clătină din cap.

— Ce aş simţi dacă te-aş pierde. Ochii i se umplură de lacrimi. Când doamna Gurney mi-a spus că îi vei înfrunta pe proscrişi… Un hohot de plâns se

eliberă, şi corpul i se cutremură, străbătut de fiori. Oh, Kit, mi-a fost aşa frică! Nu am vrut să mori!

— Deci lacrimile de mai devreme erau pentru mine?

— Normal, zise ea.

— Şi dacă mi-aş lipi buzele de ale tale, mi-ai răspunde la sărut?

— Cu toată inima.

Gura lui o acoperi pe a ei cu o disperare care spunea totul. Ea îşi petrecu degetele prin părul lui, ţinându-l pe loc, întrebându-se cum de reuşise vreodată să se îndoiască de motivele lui, să nu aibă încredere în acţiunile lui. Îşi riscase sufletul pentru Clarisse, îşi riscase viaţa pentru oamenii din oraşul ăsta şi îşi riscase inima pentru ea.

Capitolul 25

— Pentru Dumnezeu, eu nu pot… să cred… cât de mult m-am înşelat!

Stând în camera tatălui său, cu Christopher lângă el, Kit asculta cuvintele împleticite ale tatălui său şi privea cum i se contorsionează chipul când făcea un efort să vorbească. Kit simţi o durere insuportabilă în piept văzându-şi tatăl încercând să-şi păstreze demnitatea.

— Insufli oamenilor loialitate… înţelegi adevărata măsură a responsabilităţii… eşti dispus să faci cele mai mari sacrificii pentru a-i proteja pe cei care au avut încredere că vei avea grijă de ei. Cine s-ar fi gândit la asta?

Arătă cu degetul tremurând spre Kit.

— Te-ai născut primul pentru un motiv, dar eu am crezut că sunt mai deştept. Tatăl lui clătină din cap. Am fost un prost. Tu eşti moştenitorul Ravenleigh, şi în curând vei purta şi titlul.

Kit se lăsă pe vine lângă el.

— L-ai pregătit pe Christopher pentru acel rol şi el mereu s-a aşteptat să poarte titlul. Nu este drept să-l lipseşti de el.

— Drept? cârâi tatăl său. Tu vorbeşti despre corectitudine când ai fost înşelat de la naştere? Bătrânul îşi încreţi chipul ridat şi îl împunse pe Kit în umăr cu degetul, fără forţă. Vezi? Încă o dată, dovedeşti că am dreptate.

Kit rezistă impulsului de a-l lua peste picior.

— Am fost trimis aici pentru un motiv. Nu sunt un moştenitor care să merite, indiferent de ce crezi tu. Reputaţia mea este scandaloasă.

Tatăl său mişcă degetul în cerc de parcă încerca să amestece ceaiul într-o ceaşcă.

— Nimeni nu va şti. Trebuie doar să schimbaţi numele.

Kit se uită la Christopher. Cu tipicul său aplomb englezesc, Christopher îndepărtase emoţiile de pe chipul său şi nu dezvăluia nimic din furtuna interioară cu care Kit ştia că se lupta. Emoţiile îl derutau şi pe Kit.

Luând jurnalul care conţinea păcatele tatălui său, Kit se ridică.

— Asta-i singura dovadă a ceea ce s-a întâmplat în noaptea în care ne-am născut?

— Da, zise Christopher succint. Medicul a murit de mult.

Kit rupse o pagină din jurnal, apoi puse jurnalul în vatră.

— Ce faci? întrebă Christian.

Kit rulă hârtie şi băgă un capăt în lampă, până când flacăra se ridică şi aprinse hârtia. O scoase din lampă, îngenunche şi o duse la un colţ al jurnalului. Privi fascinat cum flăcările ating lacom ofranda lui.

— Asta nu schimbă adevărul! strigă tatăl lui.

— Nu, dar îndepărtează dovada.

Tatăl lui bătu cu pumnul în braţul scaunului.

— Vreau ca tu să fii moştenitorul!

Kit se ridică şi îl privi direct pe tatăl său. Niciodată nu-i fusese mai greu să vorbească.

— Când ai aranjat căsătoria dintre Christopher şi Clarisse, ştiind ce simt pentru ea, mi-ai cerut să pun Ravenleigh pe primul loc. Şi am făcut-o. Am tăcut şi am pus ce valora pentru mine mai mult – moştenirea pentru Ravenleigh – peste ce iubeam mai mult. Când te-ai temut că nu voi avea tăria de caracter să nu mă ating de soţia fratelui meu, mi-ai cerut să pun Ravenleigh pe primul loc şi să las în urmă ceea ce iubeam şi am făcut cum mi-ai cerut. Acum, îmi ceri să pun ce preţuiesc mai mult peste ce iubesc mai mult. Susţinu privirea tatălui său. De data asta, tată, nu pot. Mereu am iubit Ravenleigh. Am crezut că nu există iubire mai mare, dar m-am înşelat, pentru că pe Ashton o iubesc mai mult. Nu o voi părăsi… nici pentru toate ducatele din Anglia.

Văzu cum tatăl său îşi încordează maxilarul.

— Atunci, ia-o cu tine.

— Şi să o condamn la moarte? Iernile englezeşti sunt grele, umede şi reci. Poate că ar supravieţui la una, dar mă îndoiesc că ar trece peste a doua. Oricum ar fi, de data asta, pun ceea ce iubesc mai presus de ceea ce preţuiesc.

— Nu poţi!

— Pot şi o voi face.

— Eu nu voi pretinde ceea ce nu este al meu, zise Christopher, de neclintit.

— Nu-mi voi lăsa soţia să moară singură, insistă Kit.

Christopher îi întâlni privirea.

— Treci cu vederea soluţia evidentă, frate. Îmi vei lua locul şi te vei întoarce cu tata în Anglia, şi eu voi sta în locul tău şi o voi ţine pe soţia ta cum tu ai ţinut-o tu pe a mea.

— Dacă ar fi aşa simplu, Christopher. Din păcate, nu este.

— Faci asta doar ca să-mi faci în ciudă, mormăi tatăl său.

— Nu, tată. Inima mea nu mai este la Ravenleigh. Christopher nu poate spune acelaşi lucru. Poţi, frate?

— Sentimentele mele despre acest subiect nu sunt importante.

Kit zâmbi.

— Te-ai oferit să stai în locul meu. Fă-o la Ravenleigh, nu aici. Se înclină un pic. Acum, domnilor, mă scuzaţi, soţia mea mă aşteaptă.

Christopher îi strânse uşor mâna.

— Ştii că poţi să ieşi pe uşa din faţă în loc să ieşi pe fereastră.

Kit îi făcu cu ochiul fratelui său.

— Nu în noaptea asta.

*

Cu flacăra arzând mică în lampa care se afla pe masă în timp ce ea stătea întinsă în pat, Ashton se uita la tavan, cu cuvintele lui Kit răsunându-i în cap.

„Dacă ar fi aşa simplu…”

Kit îi spusese că voia să discute cu tatăl şi fratele său de unul singur. Ea coborâse după nişte lapte cald. Nu fusese în intenţia ei să tragă cu urechea, dar uşa rămăsese întredeschisă, şi vocile lor groase ajungeau în hol.

„Dacă ar fi aşa simplu…”

Kit sacrifica din nou totul pentru ea. Nu avea să o lase să moară singură, indiferent de costurile pe care era nevoit să le plătească.

Uşa se deschise, şi ea privi cum soţul ei intră cu un zâmbet leneş pe chip.

— Încă trează? întrebă el de parcă nu se aşteptase la nimic diferit.

Credea că nu avea să-l iubească niciodată mai mult ca în acest moment. Încuviinţă uşor din cap, gravându-şi în memorie felul în care el îşi scotea hainele, lent, seducător, de parcă ştia cât îi plăcea ei spectacolul senzual.

— Cum a mers discuţia cu fratele şi tatăl tău?

— A mers bine. Am distrus jurnalul tatii, ca să nu existe nicio dovadă care să indice pe altcineva decât Christopher ca fiind moştenitorul de drept al Ravenleigh. Cred că Christopher este uşurat. Acum, poate prelua frâiele fără niciun sentiment de vinovăţie. Se aşează pe pat şi îşi scoase cizmele. Şi apoi, este

îndrăgostit.

— De unde ştii?

El ridică din umeri.

— Am simţit în seara asta. Bănuiesc că este vorba despre femeia cu care tata i-a aranjat să se însoare. Dacă acceptam Ravenleigh, îi luam nu doar titlul, ci şi femeia pe care o vrea.

Ea se întinse şi puse o palmă pe spatele lui cald şi gol.

— Şi tu?

El se lăsă pe spate şi îşi trecu degetele prin părul ei.

— Eu am ce vreau.

O sărută tandru, dulce, buzele lui jucându-se peste ale ei de parcă aveau toată noaptea să facă asta.

— Tata şi Christopher pleacă spre Galveston mâine, pentru a lua o corabie înapoi spre Anglia. M-am gândit că am putea călători cu ei, poate petrecem câteva săptămâni la ţărm, apoi mergem la Dallas.

— Mergem la Dallas? întrebă ea.

— Da, m-am gândit că poate vrei să-i spui personal lui David că te-ai hotărât să rămâi cu mine, zise el în timp ce-şi freca nasul de al ei.

— Am hotărât eu asta? întrebă ea încet.

El se retrase şi îi cuprinse chipul în mâini.

— Ştiu că sunt lucruri pe care le vrei şi eu nu ţi le pot oferi, dar tot putem avea o viaţă plină de însemnătate împreună.

— Cât timp?

— Cât respirăm. Mi-ai spus în după-amiaza asta că te-ai temut să te gândeşti că era posibil să mor. Nu crezi că eu simt la fel în fiecare noapte în care adorm, sperând în fiecare dimineaţă când mă trezesc să fii încă lângă mine?

— Dar să rămânem împreună este aşa nedrept faţă de tine, te lipseşte de aşa multe.

— Nu mă lipseşte de nimic atâta timp cât eşti cu mine. Reveni cu buzele pe gâtul ei. Rămâi cu mine.

Ea se simţi fără putere când cuvintele lui fură însoţite de magia pasiunii.

— Oferă-mi plăcere, zise ea.

Gura lui se năpusti, dornică să o acopere pe ai. Ar fi putut trăi cu pasiunea asta în fiecare noapte pentru tot restul vieţii ei. Dorinţa, puternică şi frumoasă, se trezi în ea în timp ce limba lui se mişca în gura ei şi corpul lui îl atingea pe al ei. Ştia că nu aveau să experimenteze niciodată o uniune completă, dar în seara asta nu conta.

În seara asta, voia ce oferea el, chiar dacă nu era chiar ce îşi dorea ea. Avea nevoie să-şi amintească această noapte, să-şi aducă aminte cum şi-au oferit unul altuia ce au putut.

El îndepărtă hainele lor, şi apoi erau carne pe carne, căldură pe căldură, tremurând, zvârcolindu-se, atingându-se, explorându-se. El fusese mereu agresorul, în timp ce ea luase ceea ce el oferise. Dar nu în seara asta.

În seara asta, voia mai mult, avea nevoie de mai mult. Voia să ofere înapoi tot ce luase.

Gemu uimită în timp ce gura lui porni călătoria de-a lungul corpului ei, provocându-i sânii, limba lui învârtindu-se şi rotindu-se, apoi cuprinzându-i sfârcul cu gura şi sugându-l cu blândeţe. Plăcerea se ridică în spirală prin ea.

El coborî, şi limba îi intră în buricul ei şi continuă să coboare până ajunse să o sărute intim. Ea gemu în timp ce plăcerea crescu datorită manevrelor lui abile şi persistente. Ştia de ce avea nevoie şi cum să-i ofere mângâiere.

Tremura când el o duse pe cel mai înalt val al furtunii şi o trecu peste.

Kit îşi puse capul pe abdomenul ei ca pe o pernă şi o penetră cu degetele. Zâmbi cu o satisfacţie pur masculină.

— Îmi place felul cum tremuri după, zise el încet.

— M-ai simţit cum am tremurat în ultima noapte în care am fost aşa împreună? întrebă ea.

El ridică ochii spre ai ei.

— Da.

— N-ai putea… pentru un moment…

— Nu. O sărută pe abdomen şi se mişcă în sus pentru a o săruta pe sân. Habar nu ai cât de greu îmi este să mă abţin. Sunt aproape să explodez acum.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Dacă eu pot simţi plăcere fără a ne uni corpurile, tu de ce nu poţi?

Ea privi cum el înghite în sec.

— Pot, zise el.

— Arată-mi cum.

El îşi afundă degetele în părul ei şi îi duse gura spre gura lui, sărutând-o profund, cu foame. Se rostogoli pe spate, şi ea veni deasupra lui, sprijinindu-se în cot, cu gura peste a lui, cu mâna apăsând pe pieptul lui.

El îi luă încheietura şi îşi desprinse gura de a ei înainte de a o săruta pe palmă şi pe fiecare deget. Se uită în ochii ei.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

— Dar regula este că trebuie să te uiţi la mine, corect?

El zâmbi seducător.

— Corect.

Îi coborî mâna, şi ea îşi înfăşură degetele strâns în jurul lui. El gemu pe un ton jos, privirea lui rămânând în ochii ei. O ghidă până când ea înţelese ritmul, apoi îi cuprinse un sân, masând carnea moale şi flexibilă în timp ce ea îl mângâia.

Ea auzi cum răsuflarea lui se precipită şi văzu cum i se întunecă ochii. Degetele încurcate în părul ei se încordară. Mormăi în timp ce corpul lui se arcui şi ea simţi sămânţa fierbinte ţâşnind în mâna ei.

El se cutremură, şi corpul lui se relaxă sub al ei. Ea îl sărută pe gâtul transpirat.

— Iubesc felul cum tremuri, zise ea răguşit.

El râse jos şi apoi îi încercui cu un deget conturul feţei.

— Te iubesc, Ashton.

— Dar este corect faţă de tine dacă asta e tot ce vom avea?

El îi trase capul pe pieptul lui, şi ea auzi cât de tare îi bătea inima.

— Putem face să fie de ajuns, îi zise el. Îţi promit.

*

— Este aşa încăpăţânat!

Christopher privea la lună de parcă ea era sursa furiei lui.

O mână mică, dar puternică o acoperea pe a lui, care se odihnea pe braţul balansoarului.

— Ar trebui să-i spui ce simţi.

— Dumnezeule, Elizabeth, *ştie ce* simt! Îmi cunoaşte gândurile la fel de bine cum eu le ştiu pe ale lui. Ştie foarte bine că am venit aici mânat de obligaţie şi corectitudine, că râvnesc la Ravenleigh şi la titlu. Şi el simte la fel, deşi pretinde că o iubeşte pe Ashton mai mult. Dar ea va muri, şi apoi ce? Îşi va petrece restul vieţii singur. Dacă măcar s-ar întoarce în Anglia, s-ar putea căsători.

— Este drăguţă?

El privi spre ea.

— Este fragilă, eterică. Îmi aminteşte de o zână. Nu ai cunoscut-o pe Ashton?

Elizabeth zâmbi călduros.

— Mă referam la femeia cu care tatăl tău a aranjat să te însori.

— Ah. Oftă. Nu am cunoscut-o încă. Se încruntă. Nici nu-mi pot aminti numele ei. Tata l-a menţionat în trecere când mi-a zis că a făcut aranjamentele, dar nu mi-a păsat. Inima mea era încă la Clarisse. Se întoarse ca să fie cu faţa spre ea. Asta nu-i deloc corect faţă de ea, nu-i aşa? Mă refer la femeia cu care urmează să mă căsătoresc.

Ea îi strânse mâna.

— Eu nu mi-aş face griji. Îi vei afla numele înainte să vă căsătoriţi. Şi apoi, după ce o vei cunoaşte, poate te va ajuta să nu îţi mai fie dor de Clarisse.

El îi cuprinse obrazul.

— Cine te va ajuta pe tine să nu-ţi mai fie dor de Daniel?

Văzu cum zâmbetul ei dispare şi ea îşi linse buzele.

— Nu mă mai gândesc la Daniel aşa mult. Uneori, mă simt vinovată pentru asta.

El se aplecă mai aproape.

— Am o mărturisire de făcut. Nici eu nu m-am mai gândit la Clarisse din prima noapte în care am stat pe veranda ta până la răsărit.

Îi atinse buzele cu degetul mare.

— Îmi doresc cu disperare să te sărut. Crezi că, fiind în poziţia în care sunt, adică logodit, ar fi o ofensă de neiertat dacă aş ceda tentaţiei doar o dată?

Ea clătină uşor din cap, şi el simţi cum ei i se accelerează pulsul când palma lui îi apăsă pe gât. Îşi coborî gura peste a ei, luând cu lăcomie din nectarul dulce pe care ea i-l oferea şi blestemându-şi fratele pentru că-l condamna la iad cu gestul lui de generozitate.

*

Kit se trezi moleşit şi se întinse. Nu mai dormise aşa bine de ani de zile. Se rostogoli pentru a o lua în braţe pe soţia lui, dar descoperi că era singur. Privi repede prin camera goală. Cu siguranţă, se trezise mai devreme pentru a se bucura de răsărit.

Se dădu jos din pat şi îşi începu ritualul de dimineaţă. Ashton va trebui să-şi mai cumpere câteva lucruri înainte de a pleca spre Galveston. Orice altceva dorea inima ei avea să-i cumpere acolo.

Ieşi din cameră şi coborî scările cu un sentiment de bine. Privi spre uşa care dădea spre dormitorul tatălui său. Spera ca, până acum, tatăl lui să fi înţeles raţionamentul lui Kit şi să-l fi iertat.

Intră în hol exact când Elizabeth Fairfield intră pe uşa din faţă. Se opri dintr-odată şi se uită la el.

El îi zâmbi cu căldură.

— Bună dimineaţa, Elizabeth.

Ea îi întinse o pătură.

— Ţi-am adus asta.

El se apropie şi examină cusătura complicată.

— Este minunată. Ridică ochii spre ai ei. Un cadou de nuntă?

Ea încuviinţă iute din cap şi arăta de parcă se chinuia să nu plângă.

— Poţi să-i spui cum vrei. Eu doar m-am gândit că te va ajuta să te încălzeşti în pat.

Generozitatea ei îl luă pe nepregătite în timp ce-i accepta cadoul.

— Mulţumesc. În tot timpul ăsta nu am crezut că-ţi pasă prea mult de mine.

— De ce ai crede asta?

El auzi o uşă deschizându-se şi se uită la privirea ei care se mişca spre sursa sunetului.

— Elizabeth, ce cauţi aici? întrebă Christopher.

Elizabeth îşi mută privirea înapoi la Kit şi se îmbujoră. Luă pătura din braţele lui.

— Trântorule, ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti tu.

Kit chicoti.

— Deci tu eşti cea care l-a confundat pe Christopher cu mine. Cred că a fost o întâlnire interesantă.

— Într-adevăr, a fost, zise Christopher încet, cu amuzament în voce în timp ce se apropia de Elizabeth.

Ea împinse pătura spre el.

— Ţi-am adus asta ca să îţi ţină de cald noaptea. Am făcut-o chiar eu. Este modelul stelei singuratice, şi, din moment ce Texasul are o singură stea pe steag, am zis că te-ai putea gândi la mine când o foloseşti.

Kit simţi un junghi de vinovăţie când văzu melancolia din ochii fratelui său în timp ce lua cadoul.

— Nu voi avea nevoie de ceva să-mi amintească de tine, dar mulţumesc pentru cadou.

Elizabeth încuviinţă din cap.

— Fetele mă aşteaptă în căruţă, aşa că trebuie să plec.

— Mi-ar face plăcere să-mi iau rămas-bun de la fetele tale, zise Christopher încet.

— S-ar bucura. Te aştept afară.

Se întoarse şi ieşi, dar nu înainte ca Kit să observe lacrimile adunându-se în

ochii ei. Christopher puse pătura pe un scaun şi se îndreptă spre uşă. Kit îl prinse de braţ şi îl întoarse.

— Ai neglijat să-mi spui că aveai un motiv pentru care nu mai voiai să fii moştenitorul.

— Motivul nu a existat înainte de a ajunge aici.

Kit îşi studie fratele.

— Azi-noapte am simţit că eşti îndrăgostit, dar am crezut că eşti de cineva din Anglia. Este vorba despre Elizabeth, nu-i aşa? O iubeşti.

— Sentimentele mele şi pe cine iubesc nu au importanţă pentru decizia ta.

— Pe dracu' nu au!

— Tata a făcut aranjamentele pentru o căsătorie de Crăciun. Ai dreptate că Ashton va muri dacă o duci în Anglia, şi nu poţi fi stăpân al proprietăţii de aici. Ţi-ai sacrificat o dată dragostea pentru o femeie – o femeie care îţi aparţinea de drept, aş sublinia eu –, aşa că acum este rândul meu să fac un sacrificiu.

— La naiba cu aranjamentele tatii! Dacă o iubeşti pe Elizabeth, căsătoreşte-te cu ea şi ia-o în Anglia cu tine, sugeră Kit.

— Şerifule?

Kit se întoarse la sunetul vocii doamnei Gurney.

— Da, doamnă Gurney.

Ea îi întinse un plic.

— Mi s-a spus să îţi dau asta.

Kit deschise plicul, scoase conţinutul şi simţi cum i se scurge sângele de pe chip şi cum i se înmoaie genunchii. Pieptul îl durea, lacrimile îi înţepau ochii şi toată lumea lui încetă să mai existe. Degetele i se înmuiară şi hârtiile plutiră spre podea.

— Ce este? întrebă Christopher cu îngrijorare reflectată în voce. Ce s-a întâmplat?

Cu vocea strangulată de emoţie, Kit scoase cuvintele cu forţa:

— Ashton a murit.

Capitolul 26

Ignorând cuplul mai în vârstă care stătea vizavi de ea, Ashton se uita afară pe fereastra diligenţei, unde peisajul era un amestec de frunziş verde, pământ maroniu şi cer albastru. Se simţea la fel de moartă precum scria în certificatul pentru care îl plătise pe medic să-l scrie pentru ea.

Data corectă a morţii ei nu era importantă. Astăzi. Sfârşitul anului. Nu conta, pentru că ştia că sosirea morţii era iminentă.

Ce conta era faptul că Kit era liber să se întoarcă în Anglia, să ocupe locul de drept în casa unde se născuse, pe proprietatea pe care o iubea şi peste care veghease de la distanţă. Trebuia să se întoarcă împreună cu tatăl lui şi să-şi asume dreptul la moştenire.

Timpul tatălui său era la fel de limitat ca al ei. Odată ce acesta murea, noul conte de Ravenleigh avea să-şi ocupe locul. Ea voia ca acel bărbat să fie Kit, şi acţiunile ei făceau ca acel vis să devină real.

Adevărat, înregistrarea morţii ei era falsă, dar nu era mai falsă decât înregistrarea naşterii lui Kit. Cum putuse tatăl lui să schimbe destinul?

Se auzi un foc de armă. Femeia care stătea vizavi de Ashton ţipă şi îşi îngropă chipul în umărul soţului în timp ce el îşi petrecu braţul în jurul ei şi o trase mai aproape. Ashton îşi strânse mâinile şi închise ochii. Încă un jaf!

Nu exista lege dincolo de graniţele nici unui oraş?

Simţi cum diligenţa încetineşte şi nu ştia dacă să se simtă uşurată că nu încercau să fugă de tâlhari sau să se teamă de ce ar putea face hoţii. Avusese o astfel de experienţă care o făcuse să se teamă de toţi oamenii care nu respectau legea.

Diligenţa se opri. Inima lui Ashton bătea fără milă în pieptul ei. Jură că, dacă urma să mai aibă ocazia, nu va avea să mai meargă niciodată cu diligenţa. Auzi tropăitul copitelor şi nechezatul unui cal.

Apoi, o tăcere care era mai înfricoşătoare, pentru că nu oferea niciun indiciu.

Uşa se deschise brusc. Ashton ţipă spre silueta rău prevestitoare care bloca lumina soarelui. Pasagera cealaltă leşină.

— Nu avem bani, zise soţul femeii.

— Nu mă interesează banii. Silueta cenuşie întinse mâna spre Ashton. Doamnă Montgomery.

Uşurarea se lupta cu furia în timp ce Ashton se uita la soţul ei.

— Nu ai citit scrisoarea pe care ţi-am lăsat-o?

— Ba am citit-o, după ce mi-a revenit inima la normal. Ţi-aş sugera ca, data viitoare când decizi să faci o glumă din asta, să pui scrisoarea *peste* certificatele de deces, nu sub ele.

— Nu văd ce importanţă are unde am pus scrisoarea. Am explicat totul.

— Acum am câteva lucruri să-ţi explic. Se întinse şi mai mult în diligenţă. Vino cu mine, te rog!

Ea puse cu reticenţă mâna în a lui, bucurându-se de forţa şi căldura pe care nu crezuse că avea să le mai simtă vreodată. Cu ajutorul lui, păşi în lumina

soarelui. Îi dădu drumul şi îşi îndreptă fustele înainte de a-şi înclina bărbia.

Chipul lui era umbrit de fire de barbă, şi ochii îi erau roşii şi umflaţi. Îşi dorea cu disperare să-l atingă şi să-i aline suferinţa, dar nu putea ceda tentaţiei. Trebuia să rămână puternică.

— Ai face bine să vorbeşti repede. Oamenii ăştia se grăbesc.

— Am de gând să explic pe îndelete. Ridică ochii spre vizitiu. Valiza soţiei mele este deasupra?

— Da, domnule, zise vizitiul, în timp ce o lua şi o arunca jos.

Kit o prinse cu uşurinţă.

— Mulţumesc, domnule Jordan.

— Cu plăcere, şerifule. Bine că te-am recunoscut. Altfel, nu aş fi oprit. Au fost cam multe jafuri în ultima vreme.

— Ce crezi că faci? întrebă Ashton cu frustrare şi furie.

Reuşise să găsească în sfârşit curajul de-a face ceva pe cont propriu şi Kit îi strica socotelile.

— Dă-mi o săptămână, şi, dacă la sfârşitul acelei perioade, tot crezi că acţiunile tale sunt justificate, atunci voi onora înregistrarea morţii tale şi te voi duce înapoi în Dallas chiar eu.

— Şi promiţi să te întorci la Ravenleigh?

— Da.

Tristeţea din ochii lui îi sfâşie inima şi, în ciuda raţiunii, încuviinţă din cap.

*

— De ce şi-ar face Ashton propriul certificat de deces? îl întrebă Elizabeth pe Christopher în timp ce acesta se sprijinea de balustrada verandei, cu o mână în buzunar şi cu capul plecat.

El clătină lent din cap.

— Pot doar să presupun că a crezut că aşa-i oferă lui Kit ceea ce el voia. Ridică ochii. Relaţia lor este complicată. Nu că a noastră n-ar fi.

Elizabeth se încruntă, îşi lipi umărul de stâlpul care sprijinea acoperişul deasupra verandei şi îşi încrucişă braţele sub sâni.

— Eu nu văd prietenia noastră ca fiind complicată.

Christopher îşi schimbă poziţia.

— Aici, nu este complicată, într-adevăr, dar în Anglia ar fi. Eu sunt nobil, tu nu eşti. Eu sunt educat, pe când pe tine te-a şcolit mai mult viaţa. De la mine se aşteaptă un anumit comportament, iar tu eşti adepta dezvăluirii propriului eu.

Elizabeth miji ochii.

— De ce mă simt ca şi cum aş fi insultată?

— Crede-mă, nu este în intenţia mea să te insult. Doar încerc să identific în mod realist şi cu tact obstacolele pe care le-am avea de depăşit dacă am fi în Anglia.

Elizabeth îşi dădu ochii peste cap, întrebându-se de ce el ducea conversaţia în acea direcţie.

— Nu văd ce sens are să identifici nimic. Nu suntem în Anglia.

— Aşa este, nu suntem. El o privi în ochi, şi ea văzu nesiguranţă în ochii lui de un albastru-deschis. Dar am putea fi.

Ea se încruntă.

— Nu văd cum.

— Dacă ne-am dori. Făcu un pas mai aproape. Tatăl meu mi-a aranjat ambele căsătorii. Prima a mers minunat. Eu şi Clarisse ne potriveam, şi, până când ea s-a îmbolnăvit, am fost foarte fericit. Mă îndoiesc însă în privinţa celei de a doua căsătorii. Nu-mi pot imagina că voi fi mulţumit.

Ea ridică din umeri.

— Ştiu că te simţi vinovat pentru că nu-ţi aminteşti numele ei…

— Îndoielile mele legate de a doua căsătorie nu au de-a face cu incapacitatea mea de a-mi aminti numele logodnicei mele. Îşi au izvorul în faptul că nu te voi putea uita.

Ea simţi că rămâne fără aer şi tot ce reuşi să spună la declaraţia lui flatantă fu un moale „Oh”.

Ea se întoarse şi se uită la câmpurile care rămăseseră necultivate de când Daniel plecase să lupte pentru Confederaţie.

— Îmi dau seama că nu ne cunoaştem de mult timp, continuă el, şi poate sentimentele mele sunt premature, dar trebuie să mărturisesc că m-am îndrăgostit de tine. Speram să fii de acord să te căsătoreşti cu mine.

Lacrimile îi ardeau ochii, înceţoşând câmpurile pe care soţul ei le plantase şi le culesese. Îşi apăsă mâna tremurândă pe buze. Trecuseră mulţi ani de când atrăsese ultima oară atenţia unui bărbat, mulţi ani de când îşi dorise să facă asta. Dar, în ultima vreme, vântul care şoptea printre frunze, vocile fetelor ei şi râsetele lor nu mai erau suficiente să îi aline singurătatea.

— Ar fi ca şi cum l-aş părăsi. Lacrimile îi alunecau pe obraji în timp ce ea se întoarse spre Christopher. Ştiu că ţi-am spus că în ultima vreme nu m-am gândit la el… şi aşa este, dar nu pot *pleca* de aici, nu pot părăsi ceea ce cunosc.

Izbucni în hohote de plâns.

El o îmbrăţişă şi o lipi de pieptul său. Nu mirosea a transpiraţie, a cai, a

pământ sau a recolte. Mirosea a lămâie, proaspăt şi curat.

— Îmi pare aşa rău, zise ea pe un ton dogit, detestând slăbiciunea care o făcea să se simtă incredibil de tânără şi de vulnerabilă.

El o strânse mai puternic în braţe. Oh, Doamne, era robust. Ar fi fost un fermier bun.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, zise el încet. Nu ar fi trebuit să te pun în situaţia asta ciudată de a fi nevoită să mă respingi. Vorbăria mea de mai devreme era o încercare de a afla ce ai simţi în privinţa asta. M-am descurcat prost.

Ea îşi înălţă capul şi întâlni privirea tristă. Inima i se strânse într-un ghem dureros. Nu voia să-l rănească, dar gândul de a lăsa în urmă tot ce cunoscuse întreaga viaţă o speria îngrozitor.

— Nu este vorba despre tine, îl asigură ea. Doar că…

El clătină încet din cap.

— Este în regulă. Nu trebuie să explici. Îmi dau seama că propunerea mea era egoistă. Mi-a plăcut să fiu cu tine şi voiam să prelungesc timpul nostru împreună – pentru tot restul vieţilor noastre, de fapt. Zâmbi călduros, călătorind cu privirea pe chipul ei de parcă voia să reţină fiecare curbă şi fiecare adâncitură. Plănuisem chiar să construiesc o verandă în jurul conacului, ca să putem privi apusul.

Ea simţi şi mai multe lacrimi alunecând. El i le şterse cu blândeţe.

— Nu plânge, zise el blând. Nu vreau ca ultima mea amintire cu tine să fie lacrimile care-ţi udă chipul frumos.

Ea îl prinse de cămaşă şi îşi lipi chipul de pieptul lui. De ce era despărţirea asta aşa dureroasă? Îşi întoarse capul şi privirea ei căzu pe drumul lung, un drum murdar la care se uita în fiecare dimineaţă când se trezea. În ultima vreme, nu se mai uita după Daniel. Se uitase după bărbatul care acum o ţinea în braţe şi avea să se uite după el şi când avea să plece.

— Te iubesc, zise ea încet.

— Atunci, acceptă-mi propunerea. Ştiu că nu va fi uşor şi ştiu că trebuie să fie înspăimântător să te gândeşti la a-mi fi soţie, cum a fost şi pentru mine să mă gândesc la a fi fermier. Îşi trecu degetele prin părul ei şi îşi lăsă capul pe spate până li se întâlniră privirile. Dar promit că nu vei ajunge niciodată să regreţi decizia dacă accepţi să fii soţia mea. Nu pot să neg că viaţa ta se va schimba dramatic şi că vor fi multe solicitări, dar te voi învăţa bucuros tot ce trebuie să ştii şi cred chiar îţi va face plăcere provocarea. O sărută pe obraz, pe tâmplă, pe frunte. Spune da, Elizabeth.

Pledoaria, rostită cu aşa tandreţe, îi topi inima. Îşi petrecu braţele în jurul

gâtului său, se lăsă pe spate un pic şi se uită în ochii lui.

— Da.

Un zâmbet frumos şi plin de bucurie apăru pe faţa lui, apoi îşi coborî gura peste gura ei, sărutul lui pasional îndepărtând îndoielile până când ea putu admite că nu era posibil niciun alt răspuns.

*

Cuibărită între coapsele lui Kit, care călărea pe Lancelot şi ghida calul, Ashton auzi bubuitul cascadelor cu mult înainte să ajungă la ele. Timpul petrecut aici fusese de scurtă durată, şi, în ciuda circumstanţelor care-i făcuseră să descopere acest mic Eden, ea îl găsea frumos şi liniştit.

Dar nu se aşteptase ca el să o aducă aici.

Cu verdele luxuriant care-i înconjura, aşa diferit de uniformitatea din Dallas, pentru un moment efemer, simţi ca şi cum se întorseseră în paradis. Dar era doar o iluzie frumoasă, o tapiserie elaborată şi de neuitat în care se puteau da explicaţiile, în care se putea ajunge la înţelegere şi în care se putea spune un final rămas-bun.

Nu avea să-i permită lui Kit să se întoarcă în Dallas cu ea. Avea să se ducă singură, pentru că nu avea nicio dorinţă să păteze Dallasul cu o amintire despre care ştia că avea să-i frângă inima.

Locul acesta era potrivit, pentru că splendoarea lui avea să susţină cel mai dureros moment din viaţa ei. De ce nu se mulţumise Kit cu scrisoarea cu explicaţii? Ce putea el spune pentru a o face să se răzgândească?

Ştia că o iubea, ştia că îl iubea. Iubirea avea nevoie de sacrificii, şi el le făcuse pe toate pentru ea. Acum, voia să-i întoarcă favorul. Cum de nu putea înţelege?

Ea văzu cascada în care se spălase când el fusese rănit. Curentul care lovea pietrele de jos nu era puternic, şi apa curgea printre spărturi şi fisuri spre destinaţii pe care ea doar şi le putea imagina.

Kit îl opri pe Lancelot şi descălecă. Întinzându-se, îşi puse mâinile pe talia ei şi o aduse lent pe pământ, corpul ei frecându-se de al lui, provocându-i fiori calzi de plăcere prin corp. Refuza să cedeze tentaţiei de a-şi petrece braţele în jurul gâtului său şi de a-i trage capul în jos pentru un sărut.

Trebuia să rămână lipsită de pasiune şi să proiecteze o imagine falsă de forţă, când tot ce-şi dorea cu adevărat era să rămână în îmbrăţişarea lui pentru totdeauna. Voia să rămână în braţele lui, şi pentru o scurtă perioadă de timp o invidie pe Clarisse.

Poate că, dacă tatăl lui era puternic, Kit ar putea rămâne cu ea până la sfârşit, dar ştia în inima ei că, dacă el nu se întorcea la Ravenleigh acum, nu avea să se întoarcă niciodată. El avea să fie cel care să îi pună trandafirul singuratic pe mormânt. Avea să ducă o viaţă singuratică, aşa cum mereu se văzuse făcând-o.

Ea făcu un pas în spate.

— Aici vom sta de vorbă?

El zâmbi leneş.

— Eu nu am zis nimic despre vorbit.

— Dar ai vrut să mă convingi…

— Cu acţiuni, nu cu vorbe. Dă-mi voie să mă ocup de confortul lui Lancelot, şi apoi mă voi ocupa de tine.

El luă calul, în timp ce Ashton se îndreptă spre apa care bolborosea. Ce avea el de gând?

Orice ar fi fost, nu avea să o facă să se răzgândească în privinţa deciziei sau a drumului pe care ştia că trebuia să-l urmeze.

Mâinile lui ajunseră să se odihnească pe umerii ei în timp ce el o sărută cu gura lui caldă pe ceafă. Dacă nu ar fi fost răcoarea ce venea dinspre cascadă, Ashton credea că s-ar fi topit pe loc. Îi simţi limba jucându-se pe carnea ei, apoi şopti:

— O femeie moartă şi înţeleaptă îşi face valiza.

Ea se întoarse. El întinsese o pătură pe jos, şi valiza ei era în apropiere. Ea se uită în ochii lui de un albastru-deschis.

— Kit…

— Şşştt. Îi prinse bărbia şi atinse cu degetul mare buzele ei. Niciun cuvânt – nu încă.

Îşi coborî capul şi îi atinse buzele cu ale lui.

— Kit, pasiunea nu este răspunsul.

— Acum, ştiu asta, dar este un înlocuitor splendid, şopti el înainte de a-i cuprinde gura cu a lui, limba lui căutând accesul pe care ea nu i-l putea nega.

Ca viţa-de-vie care caută să se agaţe, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului şi îşi lipi corpul de al lui. Indiferent de plăcerea pe care el i-o oferea, nu avea să rămână cu el; îl iubea prea mult. Încercase să-i arate asta în ultima noapte în care împărţiseră un pat. Poate că asta fusese greşeala ei, că-i oferise plăcere aşa cum el îi oferise ei.

Cu toate astea, simţise golul. Mereu avea să fie acolo între ei, o prăpastie pe care nu o puteau umple, pentru că el nu i se dăruia ei în întregime, şi a naibii inima ei că înţelegea şi că suferea aşa mult. Şi că dorea cu disperare ce nu putea

să aibă niciodată din partea lui.

Cu o altă femeie, nu ar trebui să-şi nege abandonul complet în faţa gloriei pasiunii.

În timp ce gura lui aluneca de-a lungul gâtului ei, ea încerca să nu se gândească la buzele lui atingând gâtul altcuiva, aprinzând carnea altcuiva.

Simţi cum i se înmoaie genunchii şi cum în curând avea să se topească la picioarele lui. El îşi petrecu un braţ vânjos în jurul taliei ei, ţinând-o dreaptă, în timp ce degetele de la mâna cealaltă îi deschideau cu pricepere corsajul.

— Ce faci? întrebă ea într-un oftat fără aer.

— Ce am vrut să fac de când te-am văzut prima dată sub apele curgătoare ale cascadei. Doar că atunci m-a chemat datoria şi nu am avut timp să mă bucur de tine.

— La fel cum şi acum te cheamă datoria. Îi cuprinse chipul cu mâinile. Doar prelungeşti inevitabilul.

— Poate că asta am făcut de la bun început.

Îi strivi gura cu a lui cu o disperare pe care ea nu i-o simţise niciodată, de parcă se agăţa de ea, temându-se de propria moarte dacă ea nu era lângă el. Auzi cum se rupe materialul corsajului ei, dar nu-i păsa.

Nimic nu avea să o facă să se răzgândească, dar putea să ia această amintire cu ea, să o aibă aproape când moartea urma să se ivească şi să zâmbească. Îşi mişcă dornică mâinile peste umerii lui puternici şi peste pieptul lui robust, până când degetele ei găsiră nasturii cămăşii lui.

Simţi aburul rece cum îi atinge umerii goi şi în scurt timp şi spatele gol. Îi scotea hainele cu o eficienţă care le transforma în zdrenţe. Cu doar jumătate dintre nasturii lui deschişi, el făcu un pas în spate şi, cum ea stătea goală în faţa lui, privirea lui hoinări lent peste ea de parcă îşi picta o imagine în minte, cu mişcări lente.

Privirea lui se îndepărtă de ea doar cât el îşi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă într-o parte. Urmară cizmele. Apoi, dădu jos restul de lenjerie, dezvăluindu-i priveliştea uimitoare a goliciunii lui.

Înainte, fuseseră mereu umbre pe el, ascunzând anumite porţiuni, având grijă să nu dezvăluie splendoarea lui completă.

Simţi un junghi de regret. Nu voia ca o altă femeie să se uite la el cum se uita ea acum, scăldat în razele soarelui care pătrundeau printre crengile groase şi frunzele de deasupra.

Îl dorea pentru totdeauna.

Îi zâmbi timid în timp ce el îi întinse mâna, cu mult mai mare decât a ei. Cu

mult mai puternică. Cu mâinile lui salvase un oraş, şi, de fiecare dată când o atingea, simţea cum lua cu el o parte din ea, creând o amintire care nu avea să se estompeze niciodată.

Ea îşi puse mâna în a lui şi degetele lui se strânseră peste ale ei. O trase aproape şi îşi strânse braţele în jurul ei în timp ce o conducea spre cascadă. Aburul devenea mai dens, şi un fior îi străbătu corpul în întregime. Sfârcurile i se întăriră.

Kit îi dădu drumul şi o împinse spre apa care cădea. Ea privi peste umăr la el.

— Tu nu vii?

El clătină uşor din cap.

— Vreau să te privesc o vreme.

Ashton simţi căldura stânjenelii încălzindu-i corpul din vârful capului până la degetele de la picioare.

— Mă simt ca şi cum ai vrea să fac un spectacol.

— Nu vreau nimic mai mult decât amintiri, Ashton. Dacă puterea convingerii mele va fi mai mică decât cred eu că este, dacă nu vei rupe certificatul de deces care este în desaga mea, amintirile sunt singurul lucru pe care-l voi avea să îmi ţină companie în suferinţa mea. Cer prea mult?

Ea simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii.

— Kit, trebuie să înţelegi…

— Înţeleg, dulceaţă. De asta am nevoie de amintiri. Am aşa puţine despre prima femeie pe care am iubit-o, că nu voi mai face aceeaşi greşeală.

Cu un oftat şi dorinţa arzătoare de a-i oferi mai mult decât ceruse, ea îşi feri privirea şi intră sub apa curgătoare. Forţa ei era la fel de evidentă precum blândeţea ei. Lăsă apa să cadă peste ea, curăţându-i inima şi corpul.

Avea să-l părăsească pentru ca el să-şi urmeze destinul. Se întoarse mândră şi-l înfruntă. Chiar şi prin aburul apei, putea să vadă intensitatea privirii lui, să simtă căldura vibrantă în timp ce el se uita la ea. Stătea nemişcat precum o statuie, precum un animal care-şi aşteaptă prada.

Dintr-odată, se simţi vulnerabilă şi neprotejată. Privirea lui pătrunzătoare nu o părăsi nicio clipă pe a ei. Dumnezeu să o ajute, nu ştia dacă avea forţa să facă faţă atacului asupra inimii ei, atac de care îl ştia în stare.

Kit intră sub cascadă, şi ea privi cum apa îl spală, lipindu-i părul de cap în timp ce-şi continua drumul. O trase spre el, iar Ashton se uită printre picături în ochii lui.

— Eşti aşa frumoasă, zise el pe un ton jos.

Îi cuprinse unul din sâni, îl ridică un pic în timp ce-şi cobora capul şi punea gura pe sfârcul întărit. Furia pasiunii explodă în ea.

— Ai mai luat în greutate, zise el încet.

Aşa era. Remarca de fiecare dată când se îmbrăca, dar toate kilogramele din lume nu aveau să înfrângă moartea.

El îi cuprinse celălalt sân şi îi duse sfârcul la gură, sugând cu blândeţe. Ea îi cuprinse umerii, încercând să rămână în picioare când tot ce-şi dorea era să fie sub el, cu corpul moale precum ceara modelat de mâinile lui cu pasiunea pe care ştia că putea să o aibă.

El îşi duse gura la a ei, şi un apetit nepotolit o străbătu. Îşi băgă limba în gura lui, dorindu-l cum nu-l dorise niciodată înainte, cu o sălbăticie şi o nevoie care erau aproape înspăimântătoare. Mai mult decât să primească plăcere, voia să i-o ofere lui din nou, să vadă reacţia corpului său, cum i se întunecă ochii de pasiunea care îl consuma ca un foc neîngrădit.

Voia totul şi, Dumnezeu să o ajute, voia pentru tot restul vieţii, indiferent că era măsurat în ore, zile sau săptămâni.

Kit îşi petrecu o mână pe sub genunchii ei şi cealaltă în jurul spatelui ei şi o ridică în braţe, ţinând-o la pieptul lui.

— Sărută-mă, îi ceru el.

Iar ea nu-l mai putu refuza, cum nu putea opri soarele din a străluci.

Gustă puritatea apei care cădea peste ei, udându-i, şi mai mult îl gustă pe el, un gust la fel de aparte precum însuşi bărbatul. Ameţitor, îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi îşi lipi şi mai mult corpul de al lui, în timp ce sărutul lui se adâncea.

Kit o luă de sub cascadă. Tremura, şi el o strânse mai bine, de parcă voia să o încălzească. Se lăsă cu grijă într-un genunchi şi o aşeză pe pătură. Apucă un capăt şi începu să şteargă stropii de apă de pe pielea ei.

— La naiba, te pot încălzi mai repede, murmură el, apoi îşi întinse corpul peste al ei.

Ea îşi desfăcu instinctiv coapsele până când el era aşezat comod între ele. O acoperea în întregime de la şold la piept. Ridicat un pic în coate, el îi cuprinse chipul şi o sărută pe frunte, pe ochii închişi, pe obraji, pe vârful nasului, coborând apoi spre restul corpului.

— Kit, asta nu va schimba nimic, şopti ea, argumentul ei răsunând slab chiar şi pentru ea.

— Ştiu, murmură el în timp ce limba îi încercuia un sfârc. El dădu înapoi până când privirile li se întâlniră. Se uită fix în ochii ei. Vreau să fiu în tine,

Ashton. Măcar o dată.

Cu o palmă, îi cuprinse obrazul şi încuviinţă din cap.

— Promite-mi că nu vei închide ochii, zise el. Vreau să văd extazul din ochii tăi când pasiunea pune stăpânire pe tine.

Înghiţi în sec. El voia de la ea ceea ce ea nu putea avea niciodată de la el. Cu toate astea, avea să-i ofere cu bucurie acest ultim dar, acceptând durerea pierderii care ştia că avea să o însoţească atunci când el avea să se oprească, neoferindu-i ceea ce ea dorea cel mai mult: abandonul lui complet. Să fie aşa pierdut în ea încât să uite de jurământul lui, să uite de tot în afară de ea.

Mâinile ei alunecară pe spatele lui şi îl îndemnară înainte.

— Vino la mine!

Kit o sărută profund, cu foame, apoi veni deasupra ei, uitându-se în ochii ei. Cu mâinile care-i mângâiau spatele, observă tensiunea din muşchii lui în timp ce intra în ea. Gemând de plăcere, Ashton îşi ridică şoldurile, întâmpinând mişcarea lui iniţială, savurând uniunea lor.

Iubirea pe care o simţea înflori şi mai mult când el se mişcă în ea, coborându-şi capul din când în când ca să-i sărute gâtul, sânii, umerii, buzele. Ridicându-şi capul pentru a-i vedea privirea în timp ce corpul lui o ţinea în extaz.

De data asta, avea să fie ultima dată pentru ei, şi ea voia să ţină minte fiecare amănunt, fiecare senzaţie. Mâinile ei îi parcurgeau corpul de parcă era o femeie înfometată, atingând fiecare centimetru ce putea fi atins, reţinând texturile diferite ale cărnii lui, părul de pe braţele sale, pieptul lui, părul des de pe capul lui, muşchii încordaţi care vibrau la fiecare mişcare.

Răspundea sub el în ritmul apei cascadei, cu senzaţii care se succedau şi păreau să nu se mai termine în timp ce deveneau tot mai puternice. Dar ea nu cobora aşa cum făcea apa cascadei, ci urca tot mai mult, ajungând dincolo de limite.

Simţi cum tensiunea din muşchii lui creşte, cum mişcările lui devin mai iuţi, conducând-o spre punctul culminant. Ţipă când el o duse peste margine în senzaţii de neegalat, mai bogate decât tot ce simţise vreodată. Privi uimită cum spatele lui se arcui cu ultima mişcare şi cum el scoase un geamăt gutural, pe un ton jos.

Splendid. Se simţea splendid şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Completă. Întreagă.

Corpul ei palpita, în timp ce ai lui tremura violent, privirea lui fiind încă aţintită în ochii ei.

— Oh, Doamne, şopti ea, cuprinzându-i chipul. Doar nu…

El încuviinţă din cap, coborându-şi corpul şi sărutând-o pe tâmplă, apoi îşi îngropă faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul ei.

Îl strânse mai puternic. Nu trăise niciodată aşa o bucurie sau aşa o tristeţe. Îi oferise ceea ce ea dorea mai mult, dar cu ce cost pentru el?

Lacrimile alunecau pe obrajii ei. El o sărută în colţul ochilor.

— Nu plânge.

— Dar nu voiai asta.

— A fost exact ce am vrut. Îşi înălţă capul şi îi pieptănă părul cu degetele. Am vrut asta de când te-am văzut stând pe verandă, în prima dimineaţă, la pensiune.

— Dar jurământul tău…

— A fost făcut de frică, o frică ce a părut aşa nesemnificativă când am deschis plicul şi am văzut certificatul tău de deces. Îi mângâie obrazul cu degetele. Dumnezeule, Ashton, regretele care m-au copleşit mi s-au părut de neînvins. Am crezut că fiecare moment pe care l-am avut împreună mă va ajuta de-a lungul vieţii. Dar, când mă holbam la nenorocitul ăla de document, mi-am dat seama că nu contează când mori – că este mâine sau peste o sută de ani de acum –, mereu îmi voi dori un moment în plus. Şi să ne refuzăm amândurora ceva ce vrem cât continuăm să respirăm este un păcat.

— Dar dacă rămân gravidă?

— M-am gândit mult la această posibilitate. Totul în viaţă este un risc. Oricare din noi ar fi putut să moară când tâlharii au atacat diligenţa. Aş fi putut să mor când i-am înfruntat pe strada din Fortune. Niciun moment nu ne este garantat. Mereu m-am străduit să anticipez neprevăzutul, să planific. Dar nu m-am aşteptat niciodată să mă îndrăgostesc nebuneşte de tine. Dacă te las însărcinată, atunci pur şi simplu va trebui să trăieşti suficient cât să-mi oferi şansa să-l ţin în braţe.

— Nu pot controla asta! ţipă ea.

El îi atinse buzele cu ale lui.

— Ştiu asta, dulceaţă, dar dacă medicul se înşală? În loc de şase luni, mai ai douăsprezece. Este timp suficient pentru un copil. Ai înflorit la Galveston. Am vorbit cu medicul de la St. Mary şi mi-a zis că există dovezi că un climat mai uscat poate prelungi viaţa unui tuberculos şi, în rare ocazii, îl poate vindeca. Nu ştie de ce sau care este secretul. Am vizitat partea de vest a acestui stat, şi acolo aerul este mai uscat decât aici, şi mă gândeam că poate ne-am putea muta acolo. În acest moment, zona aceea este stăpânită de nelegiuiţi şi renegaţi, dar s-a dat

recent *o* lege care permite statului să refacă patrulele în partea de vest. Au nevoie de bărbaţi cu experienţă care să conducă.

Groaza puse stăpânire pe ea.

— Tu iei în consideraţie să fii unul dintre ei?

— Da.

— Ţi-ai pierdut minţile. Ai putea muri! Tâlharii te-ar putea ucide!

— Şi ai să mă părăseşti pentru că există această posibilitate? Moartea ne aşteaptă pe toţi, Ashton. Este la fel de posibil să mor din cauza unui glonţ sau din cauza tuberculozei. Eu zic să-i dăm ceva de lucru morţii.

Ea izbucni în râs şi îşi duse mâna la gură.

— Eşti nebun. Cum rămâne cu Ravenleigh? Ştiu că iubeşti locul acela, că în toţi aceşti ani ţi-ai dorit în secret să fii moştenitorul.

— Pe tine te iubesc mai mult. Duse un deget în faţa chipului ei. Recunosc un lucru, dar doar în faţa ta – şi nu vei mai spune nimănui. Oftă. M-am cam ataşat de statul ăsta nenorocit.

— Dar dacă medicul are dreptate şi eu nu trec peste iarnă…

— Atunci, voi jeli. O sărută uşor, apoi se uită din nou la ea. Dar dacă greşeşte şi ne despărţim acum, voi jeli şi mai mult pentru momentele pe care le-am pierdut.

*

Cu pătura în jurul umerilor, Ashton stătea la marginea cascadei privind căderea apei. Precum oceanul, mişcarea ei nu se oprea niciodată. Dacă ar putea fi sigură că respiraţia ei nu avea să se oprească înainte de a fi pregătită, înainte ca el să fie pregătit…

Avea să vină, oare, un moment când avea să întâmpine atingerea morţii? Nu voia să lase în urmă tot ce o înconjura. Dar cel mai mult nu-şi dorea să-l lase pe Kit.

Îi ceruse o săptămână să o convingă să rămână alături de el, dar o convinsese cu o singură acţiune. Îi oferise totul. Văzuse asta în adâncul ochilor lui şi o simţise în muşchii încordaţi şi tremurători ai corpului său. Văzuse în transpiraţia care îi sclipea pe piele şi auzise în respiraţia lui precipitată şi în gemetele profunde. Ştiuse în momentul în care corpul ei se strânsese în jurul lui în timp ce sămânţa lui pulsa în ea.

Sămânţa lui. Posibilitatea de a fi însărcinată cu copilul lui o făcea să se simtă incredibil de bucuroasă – o bucurie pe care nu o mai simţise niciodată.

Îi oferise ce-şi dorise cel mai mult, şi acum ea era îngrozită că moartea nu

avea să-i dea ocazia de a se bucura de tot.

Auzi mişcările lui când se îmbrăca, în vreme ce toate îndoielile din lume o copleşeau. Îşi trăise viaţa apreciind fiecare zi, temându-se că nu avea să existe un mâine.

Dar mâine sosea mereu, bătându-şi joc de nesiguranţa ei.

Kit îngenunche lângă ea şi îi puse hainele în poală.

— Ar trebui să te îmbraci.

Ea privi spre el.

— Mi-am petrecut viaţa aşteptând moartea.

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Moartea ne aşteaptă. Nu ar trebui să o aşteptăm noi. Când eu, Gray şi Harry i-am înfruntat pe acei nelegiuiţi în Fortune, chiar înainte să trag primul glonţ, m-am gândit la o mie de lucruri pe care mi-am dorit să le fi făcut înainte de acel moment. Zâmbi. În urmă cu câteva clipe, am reuşit să mă bucur de primul lucru de pe lista mea, ceea ce înseamnă că mai am nouă sute nouăzeci şi nouă de făcut.

O furie iraţională o străbătu.

— Deci să faci cu adevărat dragoste cu mine a fost un lucru pe lista ta?

El zâmbi cu căldură.

— Fiecare lucru de pe lista mea era despre a face ceva cu tine. Vreau să privesc răsăritul cu tine. Şi apusul. Vreau să privesc furtuna care trece peste pământ. Vreau să-ţi inspir parfumul când mă trezesc şi să te aud respirând când adorm.

Ea îi prinse cămaşa şi îşi îngropă chipul la pieptul lui.

— Oh, Kit, şi dacă renunţi la Ravenleigh şi eu mor mâine?

— Şi dacă nu renunţ şi mor *eu* mâine?

Ea îşi înălţă capul şi se uită la el.

— În ultima vreme, am trecut de două ori mai aproape de moarte decât eşti tu în acest moment. Cândva, mi-ai spus că ziua de mâine este un dar şi că ni se pare că ni se cuvine că va fi acolo. Aşa că amândoi ne-am reţinut, temându-ne că, dacă oferim prea mult, vom pierde ceea ce iubim, şi suferinţa noastră va fi mai mare. Eu zic la naiba cu a trăi doar pentru astăzi. Hai să trăim ca şi cum am avea o mie de zile de mâine.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui, alunecând apoi cu ele pe linia puternică a maxilarului.

— Nu vreau să ai regrete, să renunţi la ceva ce iubeşti.

— Tu eşti tot ce iubesc. La tine ţin cel mai mult. Băgă mâna sub pătură şi îşi

întinse degetele peste abdomenul ei gol. Dacă ce s-a întâmplat între noi în urmă cu câteva momente nu a fost suficient, spune-mi ce trebuie să fac pentru a te convinge că ceea ce voi regreta toată viaţa vor fi momentele pe care nu le-aş avea cu tine cât vei trăi.

Lacrimile îi ardeau ochii şi îi blocau gâtul.

— Te iubesc aşa mult.

— Atunci, îmbătrâneşte alături de mine.

— Şi dacă nu pot?

El oftă melancolic.

— Îmbătrâneşte un moment alături de mine. O oră. O zi. O săptămână. Dar nu mă părăsi decât atunci când chiar trebuie.

— Ţi-ai încălcat jurământul. Copilul tău ar putea muri cu mine.

El clătină din cap.

— Eşti mai puternică decât îţi dai seama, nu mai eşti aşa fragilă cum erai înainte. O să risc să-ţi fac o duzină de copii dacă te lupţi cu moartea.

Ea puse mâna peste a lui, care stătea pe abdomenul ei.

— Niciodată nu mi-a fost mai teamă ca în acest moment. Mereu am înfruntat moartea. Nu ştiu cum să înfrunt viaţa.

El îşi împreună degetele cu ale ei.

— Este simplu, dulceaţă. Doar ţine-mă de mână.

Capitolul 27

Stând pe canapea, Ashton se cuibărise în el, cu degetele împreunate cu ale lui. Kit studia bărbatul care stătea în faţa geamului, privind afară. Îşi întâmpinase vizitatorii, dar Kit se îndoia că avea să primească la fel de bine veştile lor.

— O iubesc pe Ashton, David, zise Kit încet şi simţi cum degetele lui Ashton le strâng pe ale lui.

David încuviinţă lent din cap.

— Mă temeam că asta s-ar putea întâmpla dacă petreceaţi prea mult timp împreună. Privi peste umăr, mâhnirea fiind evidentă pe liniile chipului său. Nu te voi întreba ce simţi pentru el, Ashton. Dragostea ta pentru Kit se reflectă clar în ochii tăi. Cu un oftat, clătină din cap. Îmi pare rău, Kit. Nu ştiu de ce am crezut că totul va rămâne simplu şi fără complicaţii. Eşti bine-venit să rămâi aici… aruncă o privire rapidă spre Ashton… cât doreşti.

— De fapt, eu şi Ashton ne vom muta în partea de vest a statului.

David făcu un pas spre ei.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Foarte serios.

— Nu este suficient de puternică…

— Este, insistă Kit. Este mai puternică decât era când ne-am căsătorit, şi eu sper că un climat mai cald îi va face bine.

David se uită la sora lui.

— Bănuiesc că tu vrei să te duci.

Ea zâmbi cu căldură.

— Vreau să fiu cu Kit.

El întinse braţele. În ochii lui Ashton se adunară lacrimile. Ea se ridică şi îşi îmbrăţişă fratele.

— Te iubesc, David.

Kit văzu cum ochii lui David se umplu de lacrimi în timp ce atingea obrazul surorii sale.

— Şi eu te iubesc şi vreau doar să fii fericită. Dacă vei fi fericită unde decide englezul ăsta să te ducă, atunci du-te cu binecuvântarea mea.

— Mulţumesc, David!

Kit se ridică, îşi puse braţul în jurul lui Ashton când ea i se alătură şi o trase mai aproape de el.

— Deci când veţi pleca? întrebă David.

— Christopher este în Fortune acum, îşi aranjează propria căsătorie, explică Kit. Odată ce va avea loc fericitul eveniment, avem de gând să petrecem o lună în Galveston cu tatăl meu şi noua familie a lui Christopher. Când ei vor pleca, noi ne vom începe călătoria spre vest.

*

Ashton stătea pe doc, în timp ce Kit îşi lua rămas-bun de la fratele şi de la tatăl lui. Ca proaspătă mireasă, Elizabeth strălucea. Cele trei fiice ale ei săreau, se agitau şi vorbeau entuziasmate despre călătoria lor. Ashton îşi dorea să le ceară să se liniştească. Voia să ceară tuturor să urce mai repede pe navă sau să plece de pe chei.

Era prea aglomerat. Îi era greu să respire, şi, cu cât se chinuia mai mult să respire, cu atât îi devenea mai greu. Simţea cum o sufoca căldura lunii august.

Prea mulţi oameni. Blocau aerul. Avea nevoie disperată de aer.

Ashton simţi cum stropii de transpiraţie apar pe frunte şi cum i se ridică bila în gât. Ceva era în neregulă, îngrozitor de in neregulă.

Auzi râsul lui Kit de la mare distanţă în timp ce vorbea cu Christopher.

Kit privi peste umăr, şi ea îl văzu încruntându-se. Îl apucă de braţ. Pe

trăsăturile lui se citea îngrijorarea. Spera că nu arăta la fel de rău cum se simţea.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, simţind că respira tot mai greu.

— Sunt bine.

— Arăţi palidă.

Lacrimile îi înţepară ochii când îi cuprinse chipul cu mâini tremurânde. Nu era bine, şi o ştia şi ea. Avusese simptome zilnic, şi astăzi erau mai rău.

— Te rog, du-te cu ei. Întoarce-te în Anglia!

— De ce?

Ea simţi cum o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Moartea este aici.

— Pe dracu' este! Ashton, ascultă-mă…

Voia cu disperare să o facă, dar vocea lui se auzea tot mai încet în timp ce ea se prăbuşea în abisul întunecat.

*

La St. Mary, Kit se uita afară pe fereastră. Se simţea ca o navă fără ancoră, captiv într-o furtună pe mare. Nu-şi putea aminti ultima dată când tuşise Ashton. Păruse mai puternică, şi el aproape că uitase că ea era bolnavă.

Episodul de astăzi de pe docuri fusese un memento subit şi înfricoşător că nu era totul în regulă la ea. Voia să urle şi să înjure, dar nu ştia către cine să-şi direcţioneze furia.

Gândurile îi erau împrăştiate precum promisiunile deşarte în vânt.

— Medicii din Anglia nu ne-ar ţine aşteptând aşa, mormăia tatăl său. Ei nu-şi dau seama cine sunt?

Kit zâmbi slab. Tatăl său se ataşase de Ashton în ultima lună şi, până la urmă, acceptase elegant decizia lui Kit de a rămâne în Texas.

— Corabia voastră va pleca fără voi dacă nu mergeţi acum, zise Kit încet.

— Va fi o alta, răspunse Christopher.

Kit încuviinţă din cap. Da, avea să fie o altă corabie. O sută de alte corăbii. Câte momente urma să mai aibă el cu Ashton?

O uşă se deschise, şi apăru un bărbat. Kit îl recunoscu pe medicul cu care vorbise înainte, doctorul Stewart.

— Domnul Montgomery?

Kit se întoarse şi-l văzu pe Christopher făcând un pas în faţă şi pe tatăl său încercând să se ridice de pe scaun. Dacă nu ar fi simţit cum i se frânge inima, ar fi râs. Puse mâna pe umărul tatălui său pentru a-l opri.

— Se referă doar la mine.

— Tuturor ne pasă, izbucni tatăl său.

Kit îl strânse uşor de umăr.

— Ştiu. Vă spun ce îmi zice.

Kit îl urmă pe doctorul Stewart în încăpere. Pieptul i se strânse când o văzu pe Ashton în faţa biroului, cu mâinile împreunate. Era încă incredibil de palidă. Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi îşi puse mâna peste ale ei.

Ea îşi mută privirea la el şi îi zâmbi sfios. Cât de mult îşi dorea să o ia în poala lui, în braţele sale şi să o asigure că totul avea să fie bine!

Medicul se aşeză în spatele biroului şi zâmbi.

— Îmi place mereu să încep cu veştile bune.

Inima lui Kit se prăbuşi.

— Eu prefer întâi veştile proaste.

Doctorul Stewart încuviinţă scurt din cap.

— Bine. Îşi încrucişă braţele peste birou şi se aplecă un pic în faţă. Soţia ta îmi spune că iarna trecută un medic a diagnosticat-o cu tuberculoză. Îşi strânse buzele şi se uită la Ashton. Eu nu văd nicio dovadă că boala s-a întins dincolo de plămânii tăi. De fapt, eu văd foarte puţine urme de leziuni la nivelul plămânilor. Ai menţionat că iarna trecută ai tuşit sânge.

Ashton încuviinţă din cap.

— Uneori. A fost înfricoşător.

— Îmi imaginez că da. Doctorul Stewart ridică o palmă, de parcă spera să găsească răspunsul acolo. Când leziunile se sparg, pacientul poate tuşi sânge. Uneori, leziunile se vindecă. Din păcate, majoritatea doctorilor din acest stat sunt autodidacţi. Pot interpreta greşit simptomele sau pot trage concluzii bazate pe cunoştinţe limitate. Pentru că eu nu te-am examinat iarna trecută, nu am cu ce să compar examinarea de acum. Dar, dacă diagnosticul lui era corect, atunci ţi-ai îmbunătăţit remarcabil sănătatea, lucru care nu este de nemaiauzit. Dieta, odihna, activităţile care forţează plămânii să muncească mai mult decât au făcut-o înainte pot face o mare diferenţă.

Ashton îşi împreună degetele cu ale lui Kit. Kit îşi mută atenţia de la doctor, inima lui bucurându-se de adoraţia din ochii lui Ashton.

— Soţul meu mă forţează să mănânc şi să fac plimbări lungi cu el. Zâmbi. Ne vom muta într-un climat mai uscat.

— Luându-mă după ce am putut eu verifica, mutarea asta ar trebui să ajute, zise doctorul Stewart. Aş vrea să vă mai recomand un lucru. Oraşul Mineral Wells are o fântână despre a cărei apă se ştie că a vindecat o serie de boli. V-aş

sugera o vizită o dată sau de două ori pe an.

Kit se aplecă în faţă ca să se asigure că nu înţelesese greşit.

— O dată sau de două ori pe an? O spui de parcă te aştepţi ca soţia mea să trăiască după Crăciun.

— Aşa este, domnule Montgomery. Am citit despre cazuri documentate în care unui pacient i s-a mai dat o lună de trăit şi a trăit cincizeci de ani. Tuberculoza este o boală schimbătoare. Din păcate, cum este cazul cu multe boli, nu ştim tot ce avem nevoie să ştim.

Strângând mâna lui Ashton, Kit se aşeză la loc pe scaun.

— Asta-i veste bună, doctore Stewart. Ar fi trebuit să te las să începi cu vestea bună.

Doctorul Stewart zâmbi larg.

— Oh, nu asta era vestea bună, domnule Montgomery. Vestea bună este că soţia ta este însărcinată.

Kit se simţi ca şi cum ar fi fost lovit în piept. Ashton exclamă uimită şi îşi apăsă mâinile pe abdomen. Pe chipul ei lucea o asemenea bucurie, încât Kit simţi cum i se pune un nod în gât. Aplecându-se, sărută zâmbetul frumos de pe chipul ei.

Privi înapoi la doctor.

— Eşti sigur?

— Este un diagnostic uşor, domnule Montgomery. Nu am greşit niciodată.

Neliniştea îşi făcu simţită prezenţa.

— A leşinat pe doc…

— Probabil, prea mulţi oameni. Acum, respiră pentru doi. Are nevoie de mai mult aer, de mai multă mâncare, de mai multă odihnă, de mai multă atenţie.

Kit se uită din nou la soţia sa, pe care o adora.

— I-aş oferi mai multă *iubire* dacă s-ar putea.

Epilog

Octombrie 1871

Dragul meu Kit,

Cu inima grea îţi scriu să te anunţ că tata a murit. S-a dus fără suferinţă, cu un zâmbet şi numele mamei pe buze.

Şi cu aşa de multă mândrie. Scrisoarea ta sosise, anunţând naşterea fiului tău. A declarat că Damon Montgomery va fi următorul conte de Ravenleigh.

Am sentimentul că avea dreptate în presupunerea lui şi mă bucur de asta. Eu am o slăbiciune pentru fete, şi Elizabeth m-a binecuvântat cu una care arată foarte mult ca o Montgomery. O ţin în braţe în timp ce scriu această scrisoare.

Cred că Clarisse ne zâmbeşte din rai şi ne împărtăşeşte fericirea. Cred şi că ar aproba din inimă hotărârea ta de a-ţi investi banii în cercetare medicală în loc de flori.

Cu dragoste,

Christopher, conte de Ravenleigh

Kit îşi plecă uşor capul; gâtul i se strânse şi pieptul îl durea. Chiar şi când moartea era aşteptată, suferinţa era copleşitoare şi venea fără avertisment. Era recunoscător că se împăcase cu tatăl său şi chiar mai recunoscător că până la urmă tatăl său îi respectase decizia.

Kit auzi paşii moi şi ridică ochii când Ashton îngenunche lângă el.

— Tatăl tău a murit, zise ea încet, punând o mână pe braţul lui. El încuviinţă din cap, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mă aşteptam să-mi fie dor de el. Era la un ocean depărtare, pentru numele lui Dumnezeu. Când mi-am luat rămas-bun de la el în Galveston, am ştiut că nu aveam să-l mai văd vreodată, dar nu am plâns.

Ea îşi puse palma pe pieptul lui, în dreptul inimii.

— Suferinţa nu cunoaşte distanţa măsurată în kilometri. Iubirea dictează profunzimea ei.

El o trase în poala sa şi îi cuibări capul în scobitura umărului său.

— Soţia mea a devenit un filosof. Ce mă fac eu cu tine?

— Îmbătrâneşte alături de mine.

El privi în ochii ei de un albastru penetrant, care îl provocau să-i nege cuvintele. Era mai puternică decât fusese vreodată, cu o strălucire pe faţă despre care el spera că nu avea să dispară niciodată. În cel mai îndepărtat colţ al inimii lui, ştia că urma să vadă cum părul ei avea să devină argintiu şi cum pe fruntea ei aveau să apară riduri.

Îşi şterse lacrimile.

— Christopher zice că tata l-a proclamat pe Damon ca fiind următorul duce de Ravenleigh.

Ashton zâmbi.

— Mi se pare potrivit, din moment ce tatăl lui ar fi trebuit să fie.

— Va trebui să avem grijă să fie educat cum trebuie şi manierat. Fără

scuipat de tutun şi înjuratul de care texanii sunt aşa ataşaţi! Va trebui să ne străduim să aducem cultura în statul ăsta.

Ea râse uşor.

— Întâi aduci legea în partea de vest a statului şi acum vrei să aduci cultura în Texas. Ce mă fac eu cu tine?

— Îmbătrâneşte alături de mine, murmură el, apoi o luă în braţe, se ridică şi o duse în dormitor, unde plănuia să îmbătrânească împreună.

Nota autoarei

În urmă cu câţiva ani, când mă uitam printr-o librărie, mi-a atras atenţia o carte. Am încetat de mult să mă mai întreb de ce anumite cărţi ies în evidenţă pe raft şi am căpătat pur şi simplu obiceiul de a le cumpăra când îmi atrag atenţia, convinsă că va veni o vreme când mă voi bucura că am făcut-o.

Doc Susie, scrisă de Virginia Cornell, este biografia unui medic diagnosticat cu tuberculoză care a călătorit spre vest pentru a-şi găsi acolo sfârşitul, la vârsta de treizeci şi şapte de ani. Incredibil de slabă şi uneori tuşind sânge, a trebuit dusă la tren. Când a ajuns la destinaţie şi s-a împrăştiat vorba că era medic, s-a trezit solicitată de diverse persoane şi a mers la casele oamenilor bolnavi pentru a le oferi ce asistenţă medicală putea. Nu ştie nimeni dacă a fost vorba despre aer, despre dieta îmbunătăţită, despre plimbările vioaie sau pur şi simplu despre determinarea de a nu muri, dar Susan Anderson, medic, a descoperit în curând că sănătatea i se îmbunătăţea şi, cu timpul, nu a mai rămas niciun semn de tuberculoză. A mai trăit încă cincizeci şi trei de ani.

Povestea ei mi-a servit drept inspiraţie pentru personajul meu, Ashton. Deşi Ashton nu este medic, se însănătoşeşte. Ca autor, ar trebui să ştiu dacă aerul, dieta îmbunătăţită sau plimbările zilnice i-au îmbunătăţit sănătatea. Ca o romantică însă, trebuie să cred că a fost puterea specială a iubirii lui Christian Montgomery.

Sper că v-a plăcut povestea lui Kit şi a lui Ashton şi că veţi accepta că uneori se întâmplă miracole.

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „REBELII DIN TEXAS“

Deși râvnit de multe femei, Kit Montgomery, șeriful din Fortune, Texas, este bântuit în continuare de iubirea lui pentru Clarisse și de moartea acesteia. Însă prietenul lui, David, îi cere o favoare care le va pune la încercare prietenia: să se însoare cu sora lui, Ashton, bolnavă de tuberculoză, pentru a-i îndeplini marele vis de a avea parte de o nuntă. Kit nici nu vrea să audă de așa ceva, însă, după ce o cunoaște pe Ashton, se hotărăște să-i ofere acesteia șansa la fericire – fie și numai pentru o zi.

Deși David se așteaptă ca proaspătul cuplu să o ia pe drumuri diferite imediat după ceremonie, Kit decide să o ducă pe Ashton în Galveston, unde petrec o lună de miere idilică și unde ajung să se îndrăgostească nebunește unul de celălalt. Situația este însă mai complicată decât pare, căci Kit ascunde un secret întunecat legat de moartea lui Clarisse, un secret ce ar putea-o alunga pe Ashton din viața lui. Va reuși, oare, dragostea lor să treacă peste aceste amenințări și să vindece sufletul chinuit al lui Kit, făcându-i să-și dorească mai presus de orice un viitor împreună?

„Un roman care îi va impresiona pe fanii *historical romance*
prin descrierile realiste, personajele profunde
și mai ales prin intensa pasiune dintre ele.“
Kirkus Reviews

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestselleruri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3955-4
9 786063 339554

Alma®